

NEOBĂZATUL
GLENN McREYNOLDS

CAPITOLUL 1

Rezemat de zid, Colton Haines simțea prin cămașă cărămida încinsă de soarele verii toride din Wyoming. Era totuși singurul loc tare și solid, pe care îl găsisese drept sprijin. Un nor fin de praf, stârnit de vântul care nu mai contenea, se ridică măturând capătul străduței în drumul său spre vest. Își șterse o lacrimă cu dosul palmei, furios mai mult pe propria-i slăbiciune decât de ceea ce-i stârnise lacrimile. Umezeala amestecată cu praful adunat pe degete formaseră o mazăgă sărată, pe care o șterse de blugi. Nu mai putea rămâne acolo, pe străduță, lăcrimând, rezemat de zidul magazinului Atlas. Pur și simplu, nu mai putea. Venise în oraș tocmai de la o distantă de zece mile să o caute.

Sarah!

Icni și strânse din ochi să oprească lacrimile.Ea nu l-ar fi trădat niciodată,cel puțin n-ar fi făcut-o de la bun început,spre deosebire de maică-sa care îi înșelase toate așteptările.Avea nevoie de fidelitatea lui Sarah ca de un colac de salvare, dar ea merita un bărbat adevărat,nu un puști de douăzeci de ani care se smiorcăia fiindcă mama lui era...Nici măcar în gând nu știa cum s-o numească,iar un cuvânt mai puțin dur,cum ar fi „desfrânată”,nu-l consola câtuși de puțin.Nu mai suporta să se gândească la asta stând acolo plângând.

Furios se dezlipi de zid și se duse să se spele la robinet.Aplecat deasupra firului de apă rece își plimbă privirea peste întinderea fără sfârșit a preeriei care mărginea orașelul Rock Creek.O turmă de antilope păștea la mai puțin de o sută de iarzi distanță de strada principală,dovadă a suprafeței mici pe care se întindea acesta.Făcu o strâm-bătură.Cei din Rock Creek nici măcar nu erau într-atât de civilizați,încât să alunge o turmă speriată de animale sălbatice.

Cu toate acestea,era cel mai curățel loc de pe pământ.Mârâi dezgustat și se ridică în picioare.Se spălase pe față și acum,cu mâinile ude,își aranja părul sub pălăria de cowboy.Își trase borul pe frunte și cu o mișcare rapidă își șterse de praf botul cizmelor de partea din spate a blugilor.Nu voia să arate chiar o sută zece la sută distrus pe cât se simțea.O dorea pe Sarah și felul în care ea îi dovedea că are încredere în el.Sarah îl credea puternic și alături de ea chiar era.Una dintre multele plăceri,atunci când o săruta,era s-o strângă în brațe atât cât să n-o sperie sau să-i facă vreun rău.Dragostea și încrederea ei îl făcuseră să-și dorească să fie bun,cel mai bun.

Sarah.

Își îndreptă umerii și privi în zare câmpia pârjolită de arșiță și cele câteva tufișuri și viroage.Rock Creek nu însemna nimic pentru el.Sosise aici,cu mulți ani în urmă,însoțindu-și mama,amândoi copleșiți de durere după moartea tatălui său.N-ar fi trebuit să uite.N-ar fi trebuit să investească atâtea sentimente și speranțe într-un orașel uitat de lume.Rock Creek nu înseamnă nimic pentru mine,își repetă în gând.Niciodată n-a însemnat ceva,cu excepția lui Sarah.Lăsă în spate preeria și o porni pe strada principală spre magazinul Atlas,unde își putea oferi puțină răcoare și unde avea s-o întâlnească pe femeia iubită,cea care îi aducea atâta alinare în suflet.

Sarah intuia exact momentul în care Colt intra în magazin.Clopoțelul de la intrare nu suna altfel,dar în aer parcă plutea ceva deosebit.Indiferent ce spunea meteorologul despre creșterea presiunii atmosferice,Sarah simțea acest lucru ori

de câte ori Colt Haines își făcea apariția. Se întoarse și privirile li se încrucișară peste stativul cu ilustrate de lângă ușă, apoi se uită după unchiul Tobias care îi dădea o mână de ajutor lui Doris Childress la raionul de produse farmaceutice, sperând că soția predicatorului îl va ține mai mult timp ocupat. Unchiul ținea prea mult la ea și îi era prea îndatorat, ca s-o pârască tatălui - altfel ar fi dat de dracu - fiindcă în ultima vreme Colt venea în fiecare zi, fapt care, de altfel, îi făcea foarte mare plăcere. Colt rămase în picioare în dreptul raionului cu suveniruri, ascuns în spatele tricourilor înșirate pe sfoara dintre rafturi. În Rock Creek nu se prea opreau turiști, dar când se întâmpla, aceștia își puteau cumpăra tricouri cu numele orașului de la magazinul Atlas.

Uitându-se pe deasupra raftului cu sticlute și alte nimicuri îl văzu îmbrăcat în cămașa care îi plăcea lui cel mai mult, cea în dungii late albastru cu negru, care îi stătea întinsă pe umerii lați, umeri de bărbat tânăr, obișnuiți cu povara responsabilităților unui bărbat matur. Avea un trup suplu, musculos, încă neîmplinit. Sarah, absolut tot ce era legat de Colt însemna o promisiune legată de viitorul lor. Uneori, când o privea, simțea că prietenia care îi lega de atâția ani se va finaliza într-un mod fericit, printr-o căsnicie trainică. Alteori, mai cu seamă atunci când o săruta, îl simțea înfierbântat, gata să explodeze, stăpânindu-și pornirile, din aceeași dragoste care îi stârnea și pasiunea. De fiecare dată o surprindea modul în care o dorea și cu câtă voință își impunea să nu se culce cu ea. Ocolind un șir de rafturi să se apropie de el, îi observă pălăria neagră și hainele pline de praf. Blugii îi stăteau întinși ca o mânășă pe șoldurile și pulpele puternice, oprindu-se exact deasupra botului cizmelor curate lună. Pe buze îi flutura un zâmbet. Cunoștea șmecheria. El o învățase.

-Colt! îl strigă ea încet, nu chiar în șoaptă, dar nici să atragă atenția unchiului. Era mai bine pentru toată lumea ca tatăl ei să știe cât mai puțin.

Colt se întoarse simțind că o bucătică din inima că se topește sub privirea calmă a ochilor ei cenușii. Nimeni nu se compara cu Sarah. Nu era cea mai drăguță fată din oraș, nici cea mai populară, dar trebuia să se zbată ca s-o cucerească.

Demult, în clasele primare, făcuse haz de părul ei strâns și dat cu apă, până când ea începuse să plângă, iar el o trăsese de coadă.

Și acum îi mai băga mâna în păr, dar numai s-o tragă mai aproape și să-i simtă între degete șuvițele mătăsoase, blond-argintii, iar coada nu i-o mai despletea decât să-i reverse pe umeri cascada de păr strălucitor. Nici nu-și mai amintea în câte nopți se visase privindu-i părul care îi acoperea sânii și îi trebuise multă imaginație, pentru că niciodată nu-i văzuse sânii. O aștepta să se apropie pe intervalul dintre rafturi, gata să se ascundă după ea în eventualitatea în care i-ar fi

surprins cineva,închihuindu-și că acționase cu vigilență,dar asta numai până când se opri în fața lui.

-Colt! Inflexiunile vocii ei mergeau de la bucurie la îngrijorare.

El schiță un zâmbet,întrebându-se ce-l putuse da de gol.

-Bună.Poți ieși afară? o întrebă pe un ton puțin ursuz.Ea ezită o clipă,apoi spuse:

-Cum să nu.Așteaptă-mă doar o clipă.Vrei un sifon?

-Mi-am lăsat camioneta în stradă.

-Vin imediat.Se întoarse cu sifonul și cu brațele încărcate cu pungi cu biscuiți, pișcoturi și bomboane,și șase cutii cu Cola rece.Mai adusesse și două sandvișuri pe care,probabil,le pregătise în bucătăria din spate.Ce-ar fi zis unchiul ei dacă ar fi aflat? se întrebă el.

-Doar n-o să mănânc toate astea fără să-ți plătesc? ripostă el,încercând din nou să zâmbească.Nu se simțea binevenit în magazin,ca de altfel în nici un alt loc.El și Tobias se împăcaseră chiar foarte bine până în urmă cu câteva săptămâni când,din motive pe care Colt nici în acel moment nu le cunoștea,tatăl lui Sarah îi anunțase pe toți că nu mai trebuia să se vadă cu ea.Cu toate acestea,nici el,nici Sarah nu s-au gândit nici măcar o clipă să renunțe unul la celălalt,dar își luaseră măsuri de precauție.

-Și mie mi-e foame,zise ea,împingând pachetele pe banchetă înainte să se cațere în cabina camionetei.Abia apucă să se urce,că el o și prinse de mijloc și o trase pe genunchi.

-Colton Haines! Ce te-a apucat? îl privi supărată și se aplecă să ridice de jos cutiile strivite sub picioare.Ai făcut praf biscuiții cu cremă.

-Sărută-mă,Sarah,zise el cu glas scăzut și pe un ton atât de serios,încât îi atrase atenția.Îl privi în ochii albaștri precum cerul din Wyoming până ce el își coborî genele întunecate și își apropie gura de a ei.Așteptând să vadă ce urmează,ea își aminti brusc expresia disperată de pe fața lui când erau în magazin.

Îl atinse ușor cu buzele închise și nici el nu insistă,dar o prinse de ceafă și desfăcându-și picioarele o trase între coapsele sale.Așa,sărutul deveni mai misterios,mai excitant,dar și confuz.El îi mușcă buzele cu blândețe,lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci.Cealaltă mână și-o puse pe șoldul ei și o trase mai aproape.Gemu,iar ea își ținu respirația.Îi captură din nou gura și își împinse limba înăuntru mișcând-o încet și ritmic.Sarah începu să tremure,dar n-avea putere să se retragă.Se agăță de el înfigându-și degetele în umerii lui,primindu-i sărutările cu lăcomie.Era conștientă de ce făcea el,de ce pretindea el că face,dar fiind vorba de ei doi,deznodământul era imprezibil,indiferent că se aflau pe stradă în miezul zilei sau noaptea în preerie.Cu toate acestea nu se putea mișca și

abia mai respira,iar el nu se mai putea opri,strângând-o cu frenezie și gâfâind. Știa că era foarte excitat și se simți vinovată, chiar dacă se simțea la fel de amețită și excitată.

-Colt...Colt,șopti împingându-l și ascunzându-și fața în scobitura umărului lui. Colt ridică capul și-l rezemă de spătarul banchetei,iși ținea ochii închiși și scrâșnea din dinți.Se simțea frustrat și supărat în același timp,pe el însuși,că se purtase aproape grosolan cu fata pe care o dorea atât de mult.O simți că se dă la o parte și își făcu loc lângă ea.Sarah își așeză mâna pe brațul lui,încercând să-l liniștească,dar nu asta voia el.Voia să facă dragoste cu ea.O dorea sub el, încolăcită în jurul lui,peste el,până când n-ar mai fi fost în stare să se gândească la nimic.

-Să mergem la râu,propuse el,și nu așteptă răspunsul ei,așezându-se la volanul camionetei.Motorul se împotmolise,dar,în ani,Colt devenise expert în pornirea și condusul rablelor,având slabe speranțe că va apuca vreodată să-și cumpere o mașină mai nouă și mai bună.În cele din urmă porni motorul și o luă pe drumul paralel cu preeria,să iasă în autostrada care trecea pe la periferia orașelului.

Străbătură mile întregi de șosea și urcară coline stâncoase,de un galben-deschis care,pe măsură ce se apropiau de râu,luau forma unui șir de dealuri.

Ea stătea tăcută,dincolo de bariera pe care o făcuse din pungile cu biscuiți și pișcoturi.Îi oferi o cutie cu sifon,pe care el o acceptă fără să-i mulțumească.Se liniștise și știa exact ce simboliza zidul acela scund înălțat de ea și de a cărui semnificație ea nu-și dădea seama.Coti pe drumul prăfuit care mergea paralel cu malul,trecu prin două porți și traversă pășunea,apoi coborî spre râu.

Opri în fața unui hambar vechi,folosit oficial,iarna,drept depozit de fân și neoficial,ca ascunzătoare pentru undițele lui și ale lui Daniel Calhoun,prietenul său.Tatăl lui Daniel era proprietarul ranch-ului și era de la sine înțeles că într-o zi băiatul îl va moșteni.Colț se gândea deseori la un viitor la fel de sigur, dar,deocamdată,mai avea de trecut un hop.

-Vrei să înoți? o întrebă cu vocea încă încordată.Ea scutură din cap uitându-se într-o parte,dar n-o învinui fiindcă nici el n-ar fi fost în stare să o privească în față.Coborî din camionetă și porni spre râu.Ea îl urmă.Ar fi dezbrăcat-o și ar fi sărutat-o așa cum nu îndrăznise s-o facă până atunci,ar fi culcat-o în iarbă chiar acolo...apoi ar fi plecat.Nici nu știa ce să mai zică.Prezența ei era binefăcătoare, dar gândurile i-o luaseră razna tocmai fiindcă dacă ar fi vrut ar fi putut-o atinge chiar atunci.Își scoase pălăria și o azvârli spre pâlcul de sălcii care străjuiau râul. Sarah urmări zborul pălăriei negre,Stetson,care ateriza pe o creangă,și întoarse capul când,după ce-și scosese cămașa,îl văzu că se pregătește să-și deschidă

catarama centurii.Avea și așa destule probleme fără să-l privească cum se dezbracă.Cam asta își spunea atunci când îl văzu așezându-se pe mal să-și tragă cizmele.Soarele se juca în părul lui blond-deschis și-i lucea pe brațele bronzate. Avea pieptul neted și musculos,și abdomenul plat.Se descălțase și se ridicase în picioare să-și dea jos pantalonii.Confuză,timp de o clipă ea își ținu răsufierea și își mușcă buza inferioară.Nu mai avea pantalonii pe el.Categoric,era un bărbat frumos,iar ea îl iubea la nebunie.Respiră adânc și oftă cu tristețe.Când era cu el noțiunile de rău și bine se confundau într-atât,încât cu greu le mai putea deosebi. El coborî spre râu.Avea picioarele musculoase și fesele i se mișcau cu suplețe sub bumbacul alb al chiloților.Îl urmări cum intră în apă și face pluta,apoi cum se ridică și se scufundă în împărăția păstrăvilor.Voia să știe totul despre el.Să știe cum respiră în somn și ce instincte primare îl stăpâneau,de putea să se cufunde în râu și să iasă la suprafață,cu apa șiroindu-i din păr,dârdâind la fel ca toată lumea și totuși într-un fel aparte.Cu toate acestea el nu zăbovi prea mult în apă și,deîndată ce apăru pe fâșia de iarbă ce despărțea râul de camionetă,îl văzu cu cămașa fluturând în vânt,blugii lipiți de picioarele ude și cizmele pe care le ducea în mână.Cu o mișcare suplă a bicepsilor bine dezvoltati și a pulpelor încordate se cocoță în spatele camionetei,unde ea improvizase un picnic.

-Mulțumesc,zise așezându-se și luându-i sandvișul din mână.Faci cele mai grozave sandvișuri.Era și acela un fel de a face complimente,și Sarah își ascunse zâmbetul de mulțumire.Adevărul era că Colt ar fi mâncat orice,indiferent ce gust ar fi avut,iar lui Sarah îi făcea plăcere pentru că fiind atât de îndrăgostită,avea ciudate instincte materne față de el.Nu voia să-i fie ca o mamă,era deja sătulă de dădăcitul celor patru frați mai mici,dar,incontestabil,îi făcea plăcere să-i poarte de grijă.

-Cum e apa? îl întrebă ea.

-Rece.Schiță un zâmbet în colțul gurii.

-Nu pare să te fi deranjat.

-Sunt rezistent.Buna dispoziție îi pieri când îi întâlni privirea.Ochii lui triști îi transmiteau sute de mesaje țintuind-o sub plopii care-și tremurau umbrele și filtrau razele soarelui.Sarah,eu plec.Intuise ce avea să spună înainte ca el să rostească cuvintele și răspunsul îi veni pe buze imediat.

-Nu.El ridică din umeri și mușcă din sandviș.

-Nu,Colt,insistă ea,simțind că îi poate influența hotărârea.Situația nu-i chiar atât de gravă.Nu ai motive să pleci.

-Dar nici să rămân.Îi venea să-l palmuiască pentru negliobia care îi ieșise din gură,dar nu făcu altceva decât să se ridice în picioare supărată,împiedicându-se

în graba de a se îndepărta de el.El o prinse și o trase repede în jos,obligând-o să se așeze în genunchi în fața lui.Podeaua încinsă a camionetei îi ardea picioarele. O ținea strâns de umăr,sfredelind-o cu privirea.

-Te măriți cu mine?

-Da,răspunse ea fără să ezite,dar la fel de supărată.

-Plecăm împreună?

-Da.Nimic n-o reținea în Rock Creek,în afară de amintiri,unele plăcute,altele mai puțin plăcute și câteva de-a dreptul penibile.Se înscriesese la colegiu și din toamnă urma să înceapă cursurile,dar pentru Colt ar fi renunțat la ele.Ar fi renunțat la orice.

-Vrei să facem dragoste? o întrebă pe un ton răstit,strângând-o și mai tare.Acum! Ea îl privi cu atenție,smucindu-și brațul.

-E un fel de test? El înjură și-și lăsă capul în piept,dar când ea încercă să se îndepărteze o prinse strâns de încheietura mâinii.

-Nu,Sarah,nu e un test.Ridică pleoapele și ea îi zări privirea plină de tristețe.Te doresc cu adevărat.Vreau să fii a mea,peu pentru că plec și te voi părăsi.

-Nu mă vei părăsi,Colt,îi zise.

-Dacă nu poți fi a mea,n-am să te pot părăsi.Ce naiba o să mă fac? zise el amar.

-Ce s-a întâmplat,Colt? întrebă ea disperată.

-Mama...Făcu o pauză să-și tragă respirația.Mama are un nou prieten.

-Și ce e rău în asta? Nu înțelegea.Dacă cineva merita puțină fericire,aceea era Amanda Haines.

-E însurat.

-Ah.

-Și cred că ea îi datorează bani.De fapt,nu credea,era sigur.Bărbatul acela era proprietarul salonului de coafură în care lucra mama sa și lor niciodată nu le ajungeau banii să-și achite notele de plată.Se săturase până peste cap de tot.În afară de micul capital pe care îl rulau,el mai avea încă două slujbe și dacă ea i-ar fi cerut,i-ar fi dat din banii lui pentru taxele școlare,sau ar fi putut vinde ranch-ul acela blestemat care,la drept vorbind,era mic și din momentul în care ar fi plecat la școală oricum nu l-ar mai fi putut întreține.Lui Sarah îi luă câteva clipe să înțeleagă ce voia să spună.Groaznicul adevăr nu-i schimbă părerea,dar o întrista și mai mult.

-Îmi pare rău,Colt.El o săgeta cu privirea și surâse batjocoritor.

-Mama e o târfă,iar ție-ți pare rău.Mulțumesc.

În clipa aceea l-ar fi pălmuit,fiindcă își făcuse mama târfă,dar el fu mai rapid și

se ridică în picioare.Se agăță de brațul lui și se ridică și ea.

-N-ai nici un drept...O întrerupse scuturând din cap,neputând scoate o vorbă din cauza nodului care i se pusese în gât.Văzându-l schimbat,Sarah reacționa imediat.

-Colt,vezi lucrurile-prea în negru.Jumătate din orașul ăsta se culcă cu cealaltă jumătate și toți sunt căsătoriți cu altcineva,iar asta nu se întâmplă numai aici.

Mătușa mea care lucrează la o bancă în Cheyenne spune că ei tot timpul îi dau tipii târcoale.

-E cu totul altceva când e vorba de mama mea.Tonul său era acuzator,nu exprimase o simplă opinie.

-E altceva pentru tine,nu și pentru mama ta.La fel ca noi toți,caută puțină dragoste.Privirea pe care el i-o aruncă o arse ca un fier înroșit.

-Ca și mine,Sarah? întrebă el apropiindu-se de ea.Care aștept puțină dragoste din partea ta? îi cuprinse șoldurile și o lipi de el.Ea reacționa imediat.

-Colt...Vocea îi tremura.

-Mărită-te cu mine,șopti el gâfâind,coborându-și gura peste a ei.Dar fii astăzi soția mea.

CAPITOLUL 2

Nu îi putea rezista când o săruta atât de tandru și înflăcărat.Limba lui îi dezmiarda gura mistuind-o cu blândețe,întețindu-i plăcerea până la chinuitoare și însetată dorință.Îi răspunse instinctiv,depărtându-și buzele să-l soarbă cu lăcomie.Colt abia se mai stăpânea nemaimulțumindu-l doar sărutările.Era deja excitat.Îi cuprinse fața în palme,uitându-se fix în ochii ei.

-Mi-am petrecut weekend-ul aici,cu Daniel.Ea îl privi nedumerită și el continuă:

-Ne-am lăsat sacii de dormit în podul hambarului.Ea deschise gura să spună ceva,dar el îi atinse buzele cu degetele.

-Încă nu spune nu.Vino.L-ar fi putut refuza și el ar fi condus-o acasă,totuși nu spusese nu și nici nu se întrebă de ce.Nu îndrăzne.

Îl dorea.De ani de zile,în felul acela confuz în care fetele visează băieții.Când o invitase la dans,de Sfântul Valentin,flirtul lor prietenesc se transformase treptat în dragoste și,odată cu primul sărut,acele vise dispăruseră luându-le locul un dor neostoit.Lunile în care doar se sărutaseră îi întetise dorința lămurind-o după ce tânjea,de fapt.Atâta doar că nu știa cum să facă pasul decisiv.I se părea mai comod să spună nu,într-un fel chiar devenise o obișnuință,ascunzându-și în felul acesta îndoielile și nehotărârea.Acum,el o rugase să nu mai spună nu.

Intră în hambar,ea cu o mână petrecută în jurul taliei lui,cu pielea încă umedă,iar

el înconjurându-i umărul într-o îmbrățișare ce promitea clipe pline de tandrețe.

Vechea construcție mirosea a fân proaspăt cosit, pe care Colt și Daniel îl făcuseră baloturi, pe care le depozitaseră acolo cu o săptămână în urmă. Fire de praf pluteau în razele de lumină care pătrundeau prin scândurile crăpate și mâncate de vreme. Se urcară în pod. Prin ușa deschisă Sarah vedea râul albastru-cenușiu șerpuiind lin, vârfurile plopilor înălțându-se semeț spre cer și, în zare, munții străpungând norii joși.

Îl auzi în spate desfăcând sacii de dormit și își simți obrajii arzând. Nu putea face lucrul acela, nici măcar cu Colt Haines. Îi asculta foșnetul mișcărilor și liniștea care urmă după aceea, făcându-și curaj să-i spună nu. Se întoarse.

-Colt, eu... Cuvintele îi muriră pe buze la fel de ușor ca vânticelul care îi înfoia părul blond ce cădea pe frunte. El se întinsese pe bucata de plastic bleumarin și o aștepta cu trupul relaxat. Cu o mână sub cap și un picior îndoit semăna cu un model care pozează. Brațele musculoase, torsul gol și blugii contrastau cu fondul închis al materialului. Degetele celeilalte mâini și le ținea peste centura pantalonilor cu talie joasă și îi atrase atenția faptul că era desfăcută.

În clipa aceea Sarah își dădu seama că nu actul sexual, în sine, o îngrozea, ci gândul că niciodată nu va mai fi a lui, aceasta fiind prima și ultima dată. Din momentul în care i s-ar fi dăruit, totul s-ar fi schimbat. Era sigură, dar nu înțelegea de ce. Ea ar fi fost cea care ar fi uitat de decență și prudență, ea ar fi fost cea care nu s-ar mai fi putut opri. Doar privind-o, știa exact ce s-ar fi întâmplat. Trupul acela gol, plin de vigoare se oferea privirii ei, suprafețe netede, linii curbe înăsprite de muncă, mușchi încordați sub pielea catifelată. Chiar și respirația îi scotea în evidență perfecțiunea trupului, și toate acestea i se dăruiau ei, în întregime. Nu se putea abține să nu-și plimbe privirea de la picioarele goale în sus, până la gâtul în scobitura căruia i se zbătea pulsul. Acolo l-ar fi umplut de sărutări, apoi și-ar fi coborât gura pe pieptul lui și nu s-ar mai fi oprit.

Îi căută privirea și ce văzu în ochii lui îi frânse inima. Trupul lui se maturizase, se împlinise, era puternic, dar vulnerabilitatea pe care i-o citi în ochi exprima spaima copilului și pasiunea tânărului nesigur că va obține ceea ce își dorea cu disperare. El îi oferea posibilitatea să afle și să se bucure de aceste lucruri și nu se ascundea în spatele aroganței pe care o afișa de obicei. Nu-și ascundea nici dorința, nici îndoiala și nici dragostea ce i-o purta.

Colt îi urmărea încordat legănarea șoldurilor și picioarelor zvelte, străduindu-se să rămână nemișcat, să aștepte, s-o lase să vină singură la el. Purta blugi cu nasturi în formă de floricele și mici triunghiuri din materialul înflorat la buzunarele din față care se asortau cu gulerul roz al bluzei. Apreciase

întotdeauna felul în care știa să se îmbrace ca să arate cât mai bine, care contrasta cu firea ei cam aiurită. De exemplu, își rătăcea mânușile pe care de-abia și le scosese din mâini, așa că, special pentru ea, montase o nouă agățătoare.

Starea de încredere îl cuprinse tot mai mult când o văzu trecând printr-o rază de lumină. Sarah nu se compara cu nimeni. Era firavă dar energică, uneori prea serioasă, cea mai inteligentă dintre toate persoanele pe care le cunoștea și frumoasă ca un vis. Avea chipul delicat, pielea trandafirie și ochi cenușii, părul ătrunzător, plini de surprize, dar sinceri. Dinții de jos erau ușor neregulați, dar lui îi plăcea să-și treacă limba peste ei. Gura ei știa cum să-l chinuie, deseori o făcea și niciodată nu-l mângâia cu pasiune, dar spera s-o facă până la apusul soarelui. O dorea cum probabil ea nu-și imaginase vreodată și nici nu auzise de la fetele care deja descoperiseră sexul. Și asta mai voia s-o învețe. Sursa temeinicelor lui cunoștințe consta în generozitatea unei femei mai în vârstă, de douăzeci și șapte de ani, pe care o cunoscuse la o cursă pe butoaie, cu o vară în urmă, dar care, cu toată tandrețea pe care i-o dăruise, nici măcar o singură dată nu i-ar fi trecut prin minte să se îndrăgostească de ea.

Când Sarah se opri lângă el în picioare, rezistă tentației de a se ridica s-o întâmpine. Dorea ca ea să vină la el. Nu era sigur de ce, dar știa că acel lucru trebuia făcut cu deplină convingere, nu prin constrângere, așa că nu voia ca ea să se răzgândească dacă el ar fi făcut cumva o mișcare greșită, mai ales că în acel moment își imagina că se găsește într-o poziție nu tocmai decentă.

Dar o subestimase. Sarah îngenunche lângă el, neavând nevoie de invitația lui pentru ce se hotărâse să-i ofere. Îi mângâie abdomenul simțindu-i mușchii încordați. El își dădu mâna la o parte, lăsându-se pradă mângâierilor.

Avea pielea caldă și picături de apă încă îi mai străluceau pe corp. Ea își plimbă vârful degetelor peste pieptul lui, până la buric, apoi coborî mai jos, să-i atingă părul moale și negru ce se zărea sub șlițul pantalonilor. Aproape fără să ezite își trecu degetele prin cărlionții moi și-i cuprinse în mână.

El rămase nemișcat, apoi gâfâind încet se arcui în palma ei. Reacția lui deschise zăgazurile valului de căldură care o inundă cu forța unei marea. Ridicându-și brațul, o trase deasupra lui și fără ezitare gura lui o găsi imediat pe a ei.

Sărutând-o, uită să respire clipe în șir. Acoperindu-i mâna cu a lui i-o ținu acolo, învățându-o cum să-l scoată din minți și curând începu să gâfâie în același ritm cu mișcările ei. Când fu sigur că nu se mai poate abține o prinse de încheietura mâinii și se întoarse deasupra ei sărutând-o blând. Sarah își acordă ritmul cu cel al mișcărilor lui, lăsându-se condusă în dansul binecunoscut.

-N-am să rezist dacă nu ne oprim aici, îi șopti el încet la ureche, excitat la gândul

celor ce aveau să urmeze.

-Nu credeam că ți-ai propus să reziziți,șopti ea și drept răspuns îl auzi cum râde încet.

-Pentru ce vreau eu,e foarte important să rezist.Ridică brusc capul și părul îi căzu în ochi,dar nimic nu-i putea ascunde sau stinge flăcările albastre care îi țâșneau direct din adâncul sufletului.Te doresc Sarah,și vreau să-ți amintești de mine întotdeauna,dar nu fiindcă am fost primul,ci fiindcă am fost cel mai bun.

Îi captură din nou gura mimând dulcele joc al dragostei care întrecea cu mult simplitatea mișcărilor,stârnindu-i senzația că totul în ea se desfășoară încet,ca o spirală.Cu fiecare atingere a limbii lui îi întetea căldura trupului,până când avu impresia că se topește.El îi descheie nasturii bluzei și își strecură capul,și o privi nedumerit.

-E model francezesc,șopti ea și când el înțelese sensul cuvintelor așteptă curioasă și neliniștită să-l vadă ce face.Dintr-o singură mișcare desfăcu clema din față și sutienu alunecă în lături.Colt o privea încremenit.Niciodată nu și-ar fi imaginat că trupul unei femei poate avea o asemenea perfecțiune.Prin minte îi treceau cuvinte ce vizau simțul tactil și gustativ,cum ar fi „catifelat”,”delicios”,”dulce la gust”.Voia s-o privească,s-o atingă,s-o mângâie,dar mai întâi de toate voia s-o guste.Aplecându-și capul o atinse cu limba și-i savura respirația întretăiată.

Dulce ca mierea,catifelat și tare era sânul ei.Gustul și senzația din gură îl aduseră acolo unde visase întreaga zi să ajungă,să uite de sine.

Se trase într-o parte și sărutându-i celălalt sân începu s-o dezbrace,dezgolindu-i umerii și brațele,îi descheie fermoarul pantalonilor cu năsturași în formă de floricele și ridicându-se vru să i-i dea jos,dar coborându-i peste șolduri îi trase într-o parte și chiloții din bumbac.Inima i se opri în loc când între coapse îi văzu cărlionții moi.I se opri respirația și simți o durere în piept.

Își ridică privirea și uitându-se în ochii ei,din obișnuință îi ceru încuviințarea pe care însă n-o mai așteptă.Trăgând aer în piept își recapătă respirația,apoi își aplecă gura asupra ei.Corpul i se înfiora când îi rnirosi și îi inhala parfumul dulce de femeie.Nu știa ce să facă.Îi simțise corpul încordat sub el Și era sigur că o speriasse,dar nu mai putea da înapoi.Încercă să-și amintească ce-l învățase concurenta la cursa pe butoaie,dar simțurile lui erau de o mie de ori mai vii decât amintirile,îndemnându-l să facă ceea ce doar în vis își imaginase.

Șocată,dar în același timp cuprinsă de senzații erotice de o intensitate necunoscută,se prinse de bucata de plastic de sub ea,dar el îi luă mâna și-și împletiră degetele,aplecat deasupra ei,cu gura umedă și îndrăzneată.

Dumnezeule,dacă atunci când o sărutase prima dată ar fi știut ce voia să-i

facă,ce putea să-i facă,nu ar fi avut puterea să-l refuze.Fiecare atingerea a limbii lui îi dezlănțuia pasiunea și când o strângea în brațe simțea cu toată ființa ei iubirea pe care i-o dăruia.Dorea să-i rostească numele,să i-l șoptească ca pe o rugăciune.Dorea să-l iubească întotdeauna și să nu se despartă niciodată.

Colt nu mai ținea seama ce face.Totul în el se puna în mișcare într-un ritm foarte rapid.O ținea strâns de mână,strâns lipită de el,dar avea senzația că tot trupul îi este sfârtecat în mii de bucăți.Trase din nou blugii în jos,dar de data aceasta se împiedică de un obstacol.Cizmele vechi,strânse pe picior și legate cu șireturi uzate.Reuși să-i tragă una din picior și să-i scoată un crac al pantalonului.Ca să nu termine înainte de a fi obținut ceea ce dorea și de a fi nevoit s-o ia de la capăt,se sui peste ea și îi captură gura.Voia să meargă mai departe și să-și scoată blugii înainte de a nu mai dori să oprească acel ceva.Dar Sarah, iubita lui,părea că știe să-i citească gândurile și cu ajutorul ei Și cu scurte pauze reuși să scape de blugi și totul căpătă noi dimensiuni când se lipiră unul de celălalt.Dorința neatinsă le tortura trupurile și-i făcea să respire mai repede,dar iubirea lor,atât de aproape de împlinire le era ca un balsam ce le alina febra și patima.Colt îi sărută buzele cu tandrețe,iar ea deschise ochii inundați de o lumină cenușie precum cerul la apus.El îi zâmbi.Grăbindu-se și ținând-o lipită de el îi îndoi genunchiul și-i scoase și cealaltă cizmă,după care urmară blugii, aruncându-le grămadă pe sacul de dormit.Numai după aceea se împinse în ea,atât cât să-i observe cu satisfacție vecină cu aroganța ochii ce i se închideau încet,pleoapele ce i se zbăteau și capul dat pe spate.Dar el voia mai mult decât atât.

-Sarah,deschide ochii.Se împinse mai adânc și o auzi gemând ușor.

-Nu pot,Colt...când îmi faci așa.Dar îi deschise și își umezi buzele strivite de sărutări,cu un gest pe cât de simplu,pe atât de provocator.Fără să-și dea seama el reacționa fizic și împinse mai tare simțind că ea cedează și-l lasă să pătrundă până acolo unde se putea pătrunde.Îi surprinse privirea cuprinsă de panică și pentru a nu-i prelungi durerea o penetra cu brutalitate.

Senzația fu extraordinară,dar rămase nemișcat,lăsând-o să se obișnuiască,și ca să nu se gândească la ce avea să urmeze începu s-o sărute cu furie,dar asta nu dură prea mult pentru că începu din nou să se miște,încet,cu grijă antrenând-o într-un ritm extrem de senzual pe care nu-l mai putea opri,dar-ajutând-o să-l mențină prin gesturi pline de tandrețe,până ce patima,mișcările ritmate și plăcuta frecare a corpurilor o transformă pe fata din brațele sale,care gema și-i șoptea numele la ureche,în femeie.O simțea înăuntru,fierbinte și umedă,strângându-l și pulsând,și nu se putea abține să nu se împingă mai adânc și mai cu putere.

Gemetele ei îl excitau și mai mult,și n-o lăsă deloc să se odihnească.Mirosul ei feminin,dulce,de mosc,gustul pe care i-l lăsase pe buze îi invada toate simțurile, lăsându-i urme de neșters pe tot corpul.În final,deși vlăguit de atâta fericire se simțea incomparabil mai puternic,pentru că,acum era,a lui.

Sarah!

O strânse în brațe sărutându-i chipul și ascultându-i cuvintele de dragoste până ce,asa cum era firesc să se întâmple,fu din nou gata s-o întâmpine.

Sarah îl simțea vibrând lângă ea primind sărutările înfocate,blânde până atunci,și i se dăruie pentru a doua oară.O durea tot corpul,dar el îi stârnise din nou dorința și nu avea de gând să piardă nici o clipă de plăcere pe care el i-o provoca când era înăuntru,umplând-o cu trupul lui,cu sămânța lui,cu dragostea lui.

În brațele ei,băiatul,devenit bărbat,întrupa pasiunea blândă,dăruindu-i totul cu gura nerușinată și trupul viguros.Era destul de femeie ca să recunoască plăcerea și suficient de îndrăgostită s-o înapoieze cu toată pasiunea de care era capabilă.

Se înserase și soarele dispăruse de pe cer.Deși sătui,încă mai gustau plăcerea pe care și-o ofereau unul altuia.Ea îi dezmiarda trupul cu limba,atingându-i ușor pielea catifelată dintre coapse,asa cum o rugase el.Când simțiră răcoarea serii își luară ceva pe ei și se întinseră să urmărească cum dispar,ultimele umbre ale amurgului.Se încălzeau îmbrățișându-se,conștienți că deveniseră amanți și prieteni,doi oameni care își găsiseră împlinirea unul prin celălalt,doi oameni care își încredințaseră unul altuia visurile și dragostea.

-Sarah,îi șopti el numele ca pe o invocație,frecându-și fața de gâtul ei,sorbind mireasma dragostei lor și amestecul suav al propriului ei trup.După tot ce se petrecuse între ei,știa că nu mai putea pleca,că n-o putea părăsi.Dacă ar fi plecat ar fi pierdut-o.Îi dezmiardă pielea cu buzele.Se va sătura vreodată de ea? O iubea oare mai mult decât își imaginase,o dragoste profundă care acum îl va îndemna să-i aștearnă trandafiri la picioare? Trandafiri roșu-aprins,cu petalele deschise,catifelate și parfumate,aidoma celor oferți de ea,și boboci roz și delicați,simbol al inocenței cu care i se dăruise.

Printre tandre sărutări și oftaturi prelungi de plăcere,decise că ceea ce simțea era probabil acea dragoste care te copleșește.Unde,oare,să fi văzut acele fantezii erotice un cowboy de douăzeci de ani din Rock Creek,Wyoming? Nu știa.Nu-și amintea să se mai fi gândit vreodată la flori și,în nici un caz nu ar fi făcut o legătură între ele și trupul unei femei,și nu putea spune că nu se gândise de multe ori la asta.Tocmai se apleca s-o sărute când o lumină pe peretele din față îi atrase atenția.Se sprijini într-un cot și văzu din nou lumina care se plimba peste bârnelor mâncate de vreme ale hambarului.

-Îmbracă-te,Sarah.A venit cineva.Nu era prea îngrijorat.Era,probabil,Daniel.Își puse cămașa și începu să-și tragă fermoarul,dar se opri să-i încheie ei nasturii, zâmbind și acoperind-o cu sărutări.

-Colt,nu,zise ea printre hohote de râs,când văzu că el îi încheia un nasture,dar,în același timp,descheia un altul.Așa nu mai terminăm niciodată...Scârțâitul ușii hambarului,farurile aprinse ale camionetei care luminau baloturile de fân de dedesubt și vocea mânioasă îi întrerupseră brusc cuvintele.

-Sarah!Colt simți că îngheață și la fel o simți și pe Sarah în brațele lui.Amândoi încremeniră de frică,dar la Colt frica se preschimbă imediat în furie.Iubitul maică-sii se afla acolo.Lui Sarah îi amortiseră vârful degetelor și își simțea mușchii grei ca plumbul.Chiar și respirația i se oprise! în colbul de jos se auzeau pași,și tatăl ei urlă din nou:

-Sarah!Ar fi fugit,dar nu avea unde.Dar,mai curând,ar fi vrut să dispară Colt de acolo.Își simțea gâtul atât de uscat,încât nici numele nu i-l mai putea rosti.

Oricum,era prea târziu,fiindcă el deja cobora scara să-și întâmpine adversarul. Se luă după el,îngrozită și sufocată de lacrimi,își cunoștea foarte bine tatăl.Îl văzuse luându-se la bătaie cu alți bărbați.Practic,devenise un obicei în familie să meargă cu toții la bar vinerea seara,ea să rămână stingheră într-un colț,în vreme ce tatăl ei se îmbăta și devenea violent,iar mama speriată își făcea griji.

-Unde mi-e fata,băiete? Ce-ai făcut cu ea? Cu piciorul pe treapta scării Sarah îl auzise pe tatăl său adresându-se lui Colt cu voce mai calmă,în întunericul de sub pod.

-Nu mai e a ta,Bull(taur).Acum e a mea,îi răspunse pe un ton tăios ca ascuțișul unei lame.Sarah se prinse de marginile scării și strânse din pleoape pentru a-și stăpâni mânia față de Colt.Oare nu-și dădea seama că stârnea un scandal? Tatăl ei putea să devină violent și să-l lovească la fel de iute și puternic ca durerea ce o simțea în suflet,și asta fără să folosească biciul din piele de taur,după care i se trăgea porecla.

-Tată...Trase adânc aer în piept.Sunt aici,sus.Cobor imediat.

Târșâitul cizmelor și bocănitul lor pe treptele scării era singurul zgomot care se auzea în hambar.Ajungând jos îi aruncă o privire lui Colt,apoi se uită într-o parte înainte de a-și aținti ochii în podea.Expresia figurii lui era plină de reproș,dar nu avea dreptate.Știind că ea oricum nu putea scăpa de furia bătrânului,alesese salvarea lui.Își făcu curaj,deși un nou val de teamă o îndemna să se repeadă în brațele lui Colt.Tatăl ei n-o bătuse niciodată.Numai în maică-sa dădea.O înjura,urla și o înghesuia într-un colț unde rămânea ghemuită de frică,dar niciodată n-o lovise,nici pe ea,nici pe frații ei.Avea îndoieli că față de Colt s-ar

purta cuviincios sau măcar „cu blândețe”, mai ales că acesta îl sfidase. Nimic nu-l înfuria mai mult atunci când avea chef de bătaie, decât să-l înfrunte cineva, iar Colt și-o căutase cu lumânarea. Cu atât mai rău dacă spera să ajungă la o înțelegere cu taică-său.

-Colt, du-te acasă, îl somă ea, dar cei doi nu-i dădură nici o atenție. Parcă nu i-ar fi auzit vocea tremurată cu care se răstise la el.

-Eu și băiatul vom avea o discuție, spuse taică-său.

-Așa-i cel mai cinstit. Dacă asta era posibil, vocea lui Colt era chiar mai mânioasă decât a celuilalt. Sarah își privi tatăl. Nu era un bărbat înalt, dar era vânjos, intransigent și iute la mânie, de aceea stătea mai tot timpul cu pumnii strânși.

Încărunțise de timpuriu, dar nu era bătrân, nu într-atât încât vârsta și experiența erau în avantajul tatălui. Provoca scandaluri în baruri încă înainte ca ea să se fi născut. Din câte știa ea, Colt nu intrase în viața lui într-un bar și nici nu iscase scandaluri. Zgomotul unei mașini care se apropia îi făcu pe toți să privească spre ușă.

-E unchiu-tău, spuse Bull. Hai, pleacă fato!

-Nu plec nicăieri. Doamne, ajută! Gata, o făcuse, îl înfruntase. I se puse un nod în stomac, simți o împunsătură într-o parte și palmele începură să-i transpire. Se disprețuia fiindcă era atât de fricoasă. Fără Colt nu plec. Afară se trânti o portieră.

-Toby! țipă tatăl ei. Vino și scoate-o de aici pe Sarah!

În ușa hambarului își făcu apariția unchiul său, care arăta de parcă ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte pe planetă, dar nu în acel hambar, strivit de neîntrerupta și nemiloasa autoritate a fratelui mai în vârstă.

-Vino, Sarah. Hai să plecăm. Toby se îndreptă spre ea, dar ea se dădu un pas înapoi. El se opri și își încrucișară privirile. A ei era calmă, dar nehotărâtă. Colt se mișcă, dar tatăl ei îl observă și-i bloca drumul.

Se simțea încolțită și era speriată. Își mută privirea de la unul la altul și în fracțiunea de secundă în care își luă ochii de la unchiul său acesta o înșfăcă de braț. Se zbătu să scape din strânsoare, dar acesta o apucă mai strâns și o ridică în brațe.

-Potolește-te, fetițo, îi șopti la ureche, acoperindu-i gura cu palma să-i înăbușe țipetele. Nu faci decât să-l înfurii mai tare. O târî afară din hambar, în ciuda eforturilor de a scăpa. Privi disperată în urmă, în direcția hambarului, spre cele două pete luminoase din mijlocul întunericului în care ședea Colt și tatăl său.

Din hambar, Colt auzi mașina îndepărtându-se. Scrută întunericul de afară pentru a se convinge că ea plecase. Bull se îndreptă spre camioneta cu care venise și imediat Colt își îndreptă atenția asupra lui, pândindu-i mișcărilor. Îi părea bine că

Sarah plecase.Ea nu trebuia să asiste la discuția lor.Bull Brooks putea vorbi toată noaptea și tot nu l-ar fi convins în privința unui anumit lucru,dar Colt nu avea de gând să plece până ce nu-l va face să înțeleagă că trebuie s-o lase în pace pe maică-sa.Și că Sarah era a lui,fără alte discuții.

Îi atrase atenția obiectul strălucitor căzut la picioarele bărbatului mai în vârstă și realizează că Bull nu intenționa să stea de vorbă.Obiectul pe care îl scosese din tocul puștii aflat în camionetă și care acum zăcea pe jos în praf și pleavă părea viu și aducător de moarte.Colț trase o înjurătură,punând în cuvântul acela scurt toată spaima și scepticismul său.Apoi în aer,se auzi un șuierat și durerea îi sfârtecă pielea.

CAPITOLUL 3

Un cvartet feminin intona imnul,urcând și coborând notele într-un tremolo tânguitor,asemenea vântului care bătea dincolo de ferestrele înalte ale bisericii.

Dinspre câmpie se apropia furtuna însoțită de tunete.Furtună în Rock Creek.

Sarah o aștepta.O așteptase zile întregi,încă de când Amandei Haines îi cedase inima și sucombuse.Colț revenise acasă,cu zece ani prea târziu pentru a mai avea o cât de mică importanță,cu zece ani prea târziu pentru ca ei să-i mai pese.

Doamne,cât mai suferise din cauza lui.Își trecu degetele peste coperta albă și zdrențuită a Bibliei,simțind tristețea scurgerii ireversi-bile a timpului,amintindu-și de nopțile în care își plânsese,peste paginile Bibliei,durerea și rugămințile neîmplinite.N-ar fi trebuit s-o părăsească fără un cuvânt,după ce îi furase toată dragostea ce o purta în inimă.Știa unde plecase: la unchiul lui în California.Știa și ce făcuse acolo: intrase în marină.Știa și ce devenise: cel mai bun din echipa de intervenție.Dar nimic din toate acestea nu le știa de la el,personal,ci din frânturi de discuții pe care le auzise în magazin timp de zece ani.

Își trecu mâna peste rochia neagră,simplă,din bumbac,croită chiar de ea.Nu era caraghioasă stând acolo în biserică și jelind moartea amantei tatălui său? Se mai folosea acest cuvânt? Habar n-avea.Rock Creek nu se afla chiar la capătul pământului,dar ea rareori pleca din oraș.Dar ce importanță avea? Pe Amanda Haines o plăcuse.Părinții ei divorțaseră cu ani în urmă.Mama îi luase pe frații mai mici și-și găsisse un bărbat afectuos,care n-o bătea.Pe parcursul anilor,Bull și Amanda se întâlniseră pe furiș sau în văzul lumii și într-o zi,Sarah avu revelația acelui lucru care,cu mulți ani în urmă,îi frânsese inima lui Colt.

Mult timp după aceea își urâse tatăl,dar obosise să-și irosească energia cu persoana lui care,pe lângă ea,nu însemna absolut nimic.El încă deținea toate proprietățile din oraș,dar ea îi achita partea sa din chiria magazinului,la aceasta

limitându-se legătura pe care o mai avea cu el. Mama sa locuia destul de aproape ca să nu se simtă ca o orfană, dacă acest sentiment era posibil la o femeie matură. Oftă și deschise cartea de imnuri, apoi se alătură cântând celorlalți enoriași. Așa cum se cuvenea, majoritatea veniseră la funeraliile Amandei Haines. Se mai suprapuseră și alte voci, dând amplitudine melodiei. Gândul îi zbura când la notele pe care nu trebuia să le falseze când acordurile se prelungeau, când la imaginea Amandei Haines a cărei foarte importantă influență asupra vieții lui Sarah fusese aceea că nu semănase deloc cu fiul său. N-ar fi suportat să fie privită pe deasupra tejghelei cu aceiași ochi albaștri precum cerul din Wyoming. În această privință avusese dreptate; când făcuse dragoste cu Colt cel mai mult se temuse că lucrul acesta nu se va mai repeta. Se rugase pentru întoarcerea lui, dar dorința nu, i se împlinise. Se rugase să-i poarte copilul în pânțece, dar nici asta nu se întâmplase. Cunoscutese câțiva bărbați, dar toți o dezamăgiseră. El îi distrusese viața, dar nu fiindcă îi furase virginitatea, ci pentru că îi furase și încrederea în oameni. O lăsase neîmpăcată și incapabilă să mai iubească un alt bărbat. Naiba să-l ia. Nu se aștepta să se întoarcă. Zece ani nu-i ajunseseră să se obișnuiască. La mijlocul unei note de sus vocea i se frânse brusc. Presimțirea o avertizase cu o clipă înainte ca bubuitul tunetului să despice cerul și să zgâlțâie pereții. Inima începu să-i bată repede, în vreme ce toți ceilalți continuau să cânte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Îi ajunseră la ureche primele murmure venite de undeva din spate și simți că i se taie răsuflarea.

Ne pare rău. Ne pare foarte rău... mult timp... tot ce dorești. Bine-ai venit...

împrejurări nefavorabile. Fulgerul țâșni aproape, luminând sanctuarul, urmat de o nouă serie de tunete. Bine-ai venit... ce trist... o femeie admirabilă... Ne va lipsi... tot orașul... așa e. Ne pare rău... ne pare nespus de rău, Colton.

El era acolo și fiecare șoaptă îl aducea mai aproape de ea. Era incapabilă să facă stânga împrejur și să-și salveze viața. Nu se așteptase să-l mai vadă vreodată în fața ochilor. Strânse între degete cartea de imnuri până ce simți că i se pun cărcei în palmă. Nori de furtună se adunaseră deasupra orașelului Rock Creek și natura dezlănțuită revărsa torente de apă asupra bisericii prăfuite din lemn când el se opri lângă ea pe intervalul dintre rânduri.

Își aținti hipnotizată privirea pe pantofii negri, bine lustruiți, apoi, cu cea mai mare precauție și-o plimbă în sus de-a lungul dungii perfecte a pantalonilor bleumarin. Cu anii se mai îngrășase. Prin materialul costumului bine croit îi distingea umerii lași și musculoși. Stătea nemișcat în poziție de drepti. În palma puternică ținea șapca albă de ofițer în marină. Când privirea i se opri pe locul acela de pe gât, unde pulsa puternic viața și-l aminti pe vremea când era doar un

băiețandru! Mai sus nu îndrăzne să se uite. Avea nervii încordați la maximum, iar inima continua să-i bată foarte repede. Exact în acel moment el o observă, iar ea rămase pur și simplu fascinată de bărbia lui puternică.

Melodia imnului care implora mila Domnului îi învăluia. Biserița era ticsită de lume, o sută de voci, o sută de gânduri, dar ea nu-l avea în fața ochilor decât pe Colt. Îi vedea maxilarul, mai colțuros acum, gura crispată și cicatricea din bărbie.

Pe vremea când îl iubea toate acestea nu existau. Nasul avea aceeași formă, ușor încovoiat și ridicat la vârf, dar întreaga lui înfățișare îi spunea că devenise un bărbat în toată puterea cuvântului.

Ultima greșeală îi fu fatală. Își îndreptă privirea spre ochii lui. Niciodată parcă cerul din Wyoming nu fusese mai senin și mai gol. În ochii lui nu se vedea nici cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o. El era Meduza care o transformase în stană de piatră. Rămase la fel de țeapănă ca un locotenent de marină atent să nu-și șifoneze uniforma. Reluă imnul de la strofa a doua. Știuse că nu era pregătită să-l întâlnească, iar el i-o confirmase într-un mod foarte elegant. Se simțea îngrozitor. El se duse în primul rând de bănci, aproape de rudele sale, dar rămase deoparte. Nu semăna cu nici unul dintre locuitorii din Rock Creek, nici măcar cu vreunul dintre ai lui. Nici unul dintre aceștia nu avea acea distincție a ținutei care se capătă în armată și care îl făcea să-și țină corpul drept, chiar și atunci când se ruga cu capul aplecat.

Ce ciudat de încet începuse deodată să se scurgă timpul, se gândea ea. Avea senzația că ședea acolo dintotdeauna privindu-i spatele lat și părul frumos aranjat la ceafă. Părul i se mai închisese la culoare bătând în blond-castaniu. El își înălță capul privind într-o parte spre bunica din partea tatălui și Sarah se încruntă, iar pulsul i se accelerează.

Dumnezeule, ce i se întâmplase? Încercase oare cineva să-i taie gâtul și nu reușise decât pe jumătate? Îl privea încremenită, nedorind să-și imagineze în ce împrejurări se alesese cu cicatricea aceea care i se întindea dintr-o parte în cealaltă a gâtului. Când el își aplecă capul să-i spună ceva bunicii, văzu că cicatricea se continua până la ceafă și dispărea sub gulerul scrobit când se îndreptă. Inima începu să-i bată și mai tare în piept. Acum chiar că nu se mai simțea deloc pregătită să dea ochii cu el. Din fericire, mulți plângeau și nimeni n-ar fi bănuțit că lacrimile ei nu erau câtuși de puțin provocate de durerosul moment. Acum aflase, și adevărul o înspăimânta. După atâta vreme plângea pentru el, deși îi văzuse privirea inexpresivă cu care se uitase la ea. Era clar că sentimentele ei nu aveau nimic în comun cu mândria. La sfârșitul slujbei se strecură afară împreună cu alte femei pentru a face ultimele pregătiri pentru

masa care urma să fie servită în incinta bisericii. Amanda va fi pomenită prin cuvântări elogioase, aperitive și prăjituri, iar fiul său va fi salutat și toată lumea, inclusiv ea, îi va prezenta condoleanțe. Nimic nu-i putea abate simțul datoriei și al buneicuviințe. Nici măcar Colton Haines.

Își va lua un răgaz, se va reculege și va găsi ea o cale să reziste până la capăt fiindcă, oricum, trebuia să-i spună câteva vorbe de consolare. Așa se obișnuia și ea nu i-ar fi luat acest drept. În vreme ce stătea lângă sicriul mamei sale, Colt strângea mâini și saluta oamenii spunându-le pe nume. Doar atât, numele. Toți rosteau cuvinte stereotipe și doar câțiva mai încercau să adauge ceva, în special femeile. El le răspundea pronunțându-le numele, încercând să rămână impasibil la saluturi și vorbe de consolare. Consolarea implica durere, iar el nu era pregătit să sufere. De Crăciun, când petrecuse o săptămână la el, în California, mama lui se simțea bine și la cincizeci și cinci de ani fusese prea tânără să moară de infarct, sau ce o fi fost acela. Furia îl împiedică să rostească numele Ed, Charlie și Roberta, adică al celor pe care, deși îi cunoștea foarte bine, nu-l anunțaseră de boala mamei sale. Doctorul îi spusese că încercase să ia legătura cu el în urmă cu o săptămână, dar tocmai atunci Colt se afla la celălalt capăt al pământului, salvând o viață.

-Doamnă Childress, se adresează el soției predicatorului, ținându-i palma mică și uscățivă în mâna sa. Smocuri de păr cărunt îi ieșiseră din cocul răsucit, dându-i un aer năuc. Ea îl bătuse ușor peste mână și i-o strânse cu putere, de parcă ținându-se de el și-ar fi putut opri tremurul continuu al mâinilor sau ar fi reușit să-i susțină trupul tânăr cu vorbele înțelepte venite din partea unei femei în vârstă.

-S-a prăpădit repede, băiete. Fără dureri. Am încercat de mai multe ori să dăm de tine, dar ești j o persoană foarte greu de găsit. Colt nu mai voia s-o asculte. Voia să fie nervos. N-avea nevoie de gesturi amabile care să-i alunge singurul sentiment de care mai era capabil.

-Asta mi-e meseria, zise el cu o voce obosită, la fel de obosită ca și trupul lui, apoi își dori să nu fi vorbit atât de nepoliticos cu soția predicatorului.

Dar ea îl înțelesese, nelăsându-i nici măcar plăcerea de a fi nervos.

-Suntem mândri de tine, Colt. Știm că ai o meserie grea apărând țara. Te admirăm foarte mult. El dăduse de înțeles că avea o meserie ușoară și se îndoia că vreunul dintre ei văzuse vreodată cam despre ce fel de meserie era vorba. Spera că nu. Unele dintre acțiunile la care participase nu le-ar fi dorit nici dușmanilor săi; cu atât mai puțin unui cowboy din Wyoming. Nu contesta că el își dorise să participe la cea mai spectaculoasă, periculoasă și grea vânătoare organizată de guvernul Statelor Unite împotriva dușmanilor nevăzuți, pe care el îi înfrânsese

prin puterea voinței,forță și șiretenie,acționând rapid și prin surprindere pentru ca apoi să dispară cu abilitate.Era bun,poate prea bun în meseria sa.

Doris Childress îi strânse mâna și se apropie de bunica lui.Se mai găseau acolo doi unchi și o mătușă,dar în acele momente grele nu găsea ce să le spună.Se întorsese pentru mama sa,din dragoste și respect pentru ea,în ciuda neînțelegerilor dintre ei datorate bărbatului pe care îl iubise.Niciodată nu-i spusese ceva care să-i distrugă visul.

Robert „Bull” se afla și el în biserică.Colt îl zărise,dar bătrânul îi evita privirea. Nici măcar nu privea în direcția lui.Și bine făcea.Colt nu uitase absolut nimic și de atunci învățase o sută de modalități de a schilodi și ucide.Bull cunoștea doar unul.Și,probabil,mai știa că jumătate din apărarea sa murise odată cu Amanda.

Amanda...Colt închise ochii.Întotdeauna îi plăcuse numele ei,dar ea îl iubise pe nemernicul acela.Vreme de zece ani în sufletul său,și așa chinuit,ascunsese sentimente de furie neostoită,sete de răzbunare,dezgust,rușine și nedreptate.

Acum,când mama lui murise,toate acestea își făcuseră din nou loc în inima lui și nu le mai putea stăpâni.Furtuna dezlănțuită întunecase cerul când reveniseră în biserică de la cimitir.Colt dorise să plece de îndată ce ultimii bulgări de pământ căzuseră peste mormântul mamei sale,dar nu era lucrul cel mai înțelept pe care trebuia să-l facă.Ca un adevărat ofițer avea să meargă înainte,singura direcție pe care o putea urma.Când ajunse pe ultima treaptă încă mai ezita.

Ploaia îi biciuia fața și îi intra în ochi,dar asta nu însemna nimic pentru un bărbat obișnuit cu scufundări în apa sărată la adâncimea de douăzeci de metri și sărituri de la înălțimea de patru mile.A merge înainte însemna Sarah,adică întâlnirea cu ea.Înjură în gând.Poate se schimbase mult.Anii îi schimbaseră,poate,culoarea cenușie a ochilor și își tunsese părul? Era probabil mai înaltă sau mai grasă,mai puțin atrăgătoare.Și n-ar fi trebuit să dea ochii cu el,făcându-l să sufere.

Bunica lui intră în biserică și se îndreptă automat spre ea s-o susțină luând-o de braț.Momentul de ezitare dispăruse,ca și ultima lui șansă.

În bucătăria bisericii era un du-te-vino continuu.Fuseseră pregătite douăzeci de platouri cu mâncare caldă,zece cu aperitive,fel de fel de legume,și cinci sortimente de prăjituri.Șapte femei le luau de pe plită sau din cuptor și le duceau la masă.Sarah îl simți pe Colt intrând în încăpere și își luă privirea de la prăjitura cu două straturi de ciocolată pe care tocmai o tăia,cea făcută de Paula Jenkins.

Încercă să nu-i dea atenție și să-și continue treaba.Mai dăduse o mână de ajutor și pe la alte pomeni.După ce-și va termina treaba aici,se va duce la el să-i adreseze cele câteva cuvinte la care se gândea de o oră.Îi va spune ce femeie minunată fusese mama lui,și își va oferi serviciile...dar el va fi destul de deștept

să le înțeleagă sensul acestora din urmă și să n-o întrebe dacă se bucură că îl vede. Nu...nu. Aici se răzgândi. Îi va spune că-i părea bine că se întorsese în Rock Creek, dar pe un ton neutru care n-o va lăsa să-și exteriorizeze adevăratele sentimente. Orice ar fi, trebuia să evite aceste sentimente. Ca durată, timpul are o deosebită importanță, atunci când spui cuiva câteva cuvinte de alinare. Toți se vor înghesui să-și ia rămas-bun după masă și ea își va croi drum până în față, lăsând impresia că abia ajunsese. Va rosti scurt ce avea de spus și se va retrage politicos, ridicând, poate ușor din umeri sau arcuindu-și sprâncenele, ca să-i dea de înțeles că regreta ne-spuse de mult că nu mai putea sta de vorbă.

Era mai mult decât nebună să creadă în reușita acestui plan. Nu stătu deloc la masă, alergând de colo-colo, din bucătărie în încăperea unde se pusese masa.

Avură loc și două incidente, când se defectă filtrul de cafea și când unul dintre băieții lui Barton răsturnă pe jos, din greșeală, prăjitura cu cremă care, din fericire, fusese împărțită aproape la toată lumea.

Mâncau aproape o sută de persoane, dar Sarah abia dacă îi observase. Îi înghețaseră genunchii curățind locul unde căzuse prăjitura și era atât de agitată, încât de fiecare dată când se răsucea părea că-și scutură de pe rochie boabe de cafea sau că prinsese aripi la picioare. Dar lucrul cel mai grav, extrem de grav, se întâmplă atunci când reuși, în sfârșit, să se liniștească. Masa se terminase și ieșind din bucătărie găsi încăperea practic pustie. Personalul de serviciu trebuia făcând ordine, dar oamenii plecaseră... luându-l cu ei și pe Colt Haines.

Se simți dintr-o dată foarte obosită. Umerii i se înmuiară ca ai unei păpuși de cârpă. Se uită din nou de jur împrejur și în spate, și lacrimile îi împăienjeniră privirea. O cuprinse o panică ciudată. *El plecase.*

I se puse un nod în gât. Mușchii feței i se lăsară în jos și buza inferioară începu să-i tremure. Rana era veche de zece ani, dar durerea rămăsese la fel de ascuțită ca lama de cuțit. Viața ei era pustie. Nu avea nici un iubit, nici soț, nici familie. Cine și-ar fi închipuit așa ceva. El se întorsese acasă după zece ani, iar ea își irosise timpul pregătind discursuri, pentru a-și salva obrazul. Ar fi meritat să fie împușcată, dar nimeni din Rock Creek n-ar face-o. Aveau nevoie de ea să le prescrie medicamente, să le dea sfaturi și primul ajutor, dar ea tânjea după altcineva. Suspină încet și scurt. Puțin îi păsa dacă va începe să plângă chiar acolo și va face o criză de nervi. Își șterse o lacrimă cu palma și celălalt braț și-l puse în jurul taliei. Apoi, auzi vocea acea care se deosebea de celelalte, profundă, puternică și blândă în același timp. Ridică capul, ștergându-și obrazul, și, simțind că i se ia o piatră de pe inimă, se îndreptă în direcția din care auzise vocea. Mike Clymer o văzu apropiindu-se și termină repede ce avea de vorbit cu Colt, dându-i

șansa să petreacă câteva clipe pline de tristețe cu eroul orașului.Între plecarea lui Mike și intrarea ei în holul unde discutaseră cei doi trecură câteva secunde,timp în care fu cuprinsă din nou de îndoieli.De vorbit tot avea să-i vorbească,dar uitase complet ce voia să-i spună.

Bocănitul cizmelor lui Mike pe trepte acoperea zgomotul abia auzit al propriilor ei pași.În acel moment,Colt se găsea singur în hol și brusca lui schimbare făcu ca din nou să i se risipească îndoiala.Părea răvășit,obosit și gata s-o ia la fugă.

Se apropie repede de el,atrăgându-i atenția.În clipa în care o văzu,toate mecanismele de apărare i se puseră în mișcare,aidoma celor ale unui ceasornic, privire încrunțată,spate drept,maxilarul încleștat,dar ea deja știa că asta însemna panică.Panică.Era sigură.Lui,locotenentului de marină îi era teamă de ea.Nu părea deloc încurajator.Colt o privea nevenindu-i să creadă că avusese un asemenea ghinion când tocmai se pregătea să plece.

Ea începu să-i povestească lucruri pe care le tot auzise vreme de trei ore.Doar că era foarte emoționată omisese să-i spună.Pauzele și poticnelile dădeau sentimentelor o mai profundă sinceritate.Bineînțeles că îi părea rău,ca tuturor, dealtfel.Mama lui fusese o femeie admirabilă.Ei,Doamne,ei chiar își închipuiau că el nu știa asta?

Jeepul militar era parcat în fața treptelor la mai puțin de treizeci de picioare.

Dacă închidea ochii se putea vedea făcând drumul întors pe șoseaua dreaptă până la Cheyenne.Acolo s-ar fi aflat în siguranță.Putea ajunge în California până la căderea serii.Cu o sticlă de scotch în mână ar fi urmărit soarele apunând în Pacific.Deschise ochii clătinând din cap,prefăcându-se că nu era vorba de o disperată dorință de libertate,ci de o slăbiciune trecătoare.Mai bine s-ar fi schimbat.Era o cruzime din partea ei că rămăsese așa cum și-o amintea mereu.Mereu.Părul ei nu trebuia să fie la fel de mătăsos și să aibă aceeași culoare argintiu-aurie.Nu mai văzuse la altcineva nuanța aceea de păr,cu toate că în California orice era posibil,dar nici soarele arzător,nici toate mărcile de șampoane nu puteau egala culoarea ei naturală.

Își aminti cum îi strângea părul,ușor,în pumn și o trăgea lângă el.Își aminti senzația plăcută pe care i-o dădeau șuvițele pe brațul gol,când ea și le lăsa să-i cadă pe umeri și pe piept.Își aminti singura noapte în care îi dăduse la o parte părui să-i admire sânii atât de frumoși și dulci.Prea multe amintiri.

Se strădui să nu se mai uite în ochii ei ca două lacuri adânci,cenușii,care îl sfredeleau pe dinăuntru și pe dinafară.Dar gura ei îl captiva cel mai mult.

Ea tăcuse,dar el nici măcar nu fusese atent ce-i spusese până atunci.Încercă să contesteze.

-Urmasem doar un an de facultate când Tobias ne-a părăsit,dar oamenii s-au descurcat până am terminat și mi-am luat diploma de farmacist.Am avut noroc că nu se obișnuiseră prea mult cu drumul până la Cheyenne.

Ea își povestise viața,iar el era fascinat de forma gurii ei,de felul în care i se arcuiiau buzele când vorbea și de limba pe care și-o trecea din când în când peste buze.Era mai atent la felul cum arăta decât la ce spunea.

Nu era măritată.N-o spusese,dar nici nu menționase numele vreunui bărbat sau ceva care să-i fi dat de înțeles că are pe cineva.În relatarea ei nu folosisse cuvântul „noi” și nici copii nu avea.Cunoștea suficient de bine femeile ca să știe că foarte repede aduceau în conversații vorba despre copii.Era normal și așa trebuia să fie.Sarah nu avea nici bărbat,nici copii.Îi era rușine,dar nu pentru că Bull Brooks îl rănise fiindcă se culcase cu fiică-sa,ci fiindcă o lăsase acolo în Rock Creek.Cam la ce distanță s-o afla jeepul? Zece metri? Mai mult?

Dar cum să ajungă până la el? Să-și pună repede șapca pe cap și să facă stânga împrejur,ca să nu-i măi vadă privirea blândă și gura frumoasă care tocmai îi spunea ceva despre impozitul pe o bucată de teren care va fi cedată celor din Albany Country.Strânse între degete cozorocul șepcii.Își plimbă privirea peste sfârcurile și șoldurile ei înguste,de adolescentă.O naștere ar fi deformat-o.

Trase o înjurătură.Nici măcar să înjure nu se pricepea.N-ar fi trebuit să vină.Nu trebuia să rămână ca să înceapă să sufere.Mai înjură o dată printre dinți.

Ea îl privea uimită.

-Situația nu-i atât de gravă.L-am votat primar pe Peter Barton care se ocupă de vânzări imobiliare,așa că suntem siguri că va încerca să dezvolte Rock Creek la întregul potențial.Naiba s-o ia.Știa prea bine ce i se întâmplă și se purta cu el cum nu se putea mai rău.Îi atingea mâneca,și îi rostea numele cu milă și tandrețe.Nu era pregătit pentru așa ceva,nu era pregătit pentru nimic.Nu era pregătit pentru ea.Zece metri? Niciodată nu mai procedase în felul acela.

-Colt!Din nou îi rostise numele cu atâta tandrețe și ardoare,încât toate zidurile cu care se înconjurase începură să se clatine și să vibreze.Sistemul lui de apărare se prăbușea.Închise ochii și-și aplecă capul cu dureroasă resemnare.O simți ca se apropie un pas,simți că aerul se schimbă,umplându-se de parfumul ei.Un bărbat în toate mințile s-ar fi grăbit să coboare treptele.Colt rămase pe loc.

CAPITOLUL 4

Îi apăsă buzele cu limba să i le desfacă.Nu mai exista nici o ezitare în inima lui.Simțea nevoia să fie ținut în brațe,s-o lipească de el și să facă ce vrea cu el.

Sarah era prinsă în cercul de oțel al brațelor lui,complet paralizată de valul de

senzații care o inundau.Se simțise îngrozitor:tăcerea și flecăreala lui despre lucruri lipsite de importanță,și nici o reacție până ce ea nu adusese vorba de parcela de pământ,spunându-i că Peter Barton era noul primar.

Dar omisese ceva.Cu siguranță omisese ceva.

Nimănui nu-i păsa că Peter Barton era primar,nici Chiar celor care îl votaseră.

Era hotărâtă să-și amintească ce anume,de îndată ce se va desprinde din brațele lui și el va înceta să-i mai tortureze atât de dulce gura.

Numai să nu se termine prea repede.Numai la asta se gândea,pierdută în brațele lui,în ființa lui.Îi era rușine fiindcă avea nevoie de el,de gustul lui,de atingerea lui.Nici un alt bărbat n-o sărutase atât de tandru,și inima ei tânjea după el.

Niciodată,după ce se va sătura de sărutările și îmbrățișările lui Colt Haines,nu-l va mai lăsa s-o atingă,nu se va mai lăsa copleșită de el.Colt simțea că se schimbase.Trupul ei era mai împlinit,mai potrivit cu al lui,unduindu-se arzând de dorință.Era mai pasionată,avea gura mai dulce și mai puțin nevinovată.Își aminti noaptea aceea de demult când îl gustase cu buzele și limba,și sărutând-o acum simți același efect.Se mai petrecuseră și alte schimbări cu ea,schimbări care îl făceau să se simtă vinovat.Voia să-i alunge disperarea.Îi părea nespus de rău.Ar fi trebuit să înțeleagă.Cea mai inteligentă fată pe care o cunoscuse vreodată,aceea pe care o iubise nu făcuse niciodată compromisuri.Ea nu învățase să îmbine afecțiunea cu nevoia trupească și să se amăgească luând-o drept dragoste.Se îndoia că găsisese plăcere fără să iubească.

Uneori,actul sexual îți lasă un gol în suflet,dar el nu i-o dorise niciodată.Dorise ca ea să-l cunoască numai pe el,așa cum făcuse dragoste cu ea prima dată,tandru și pasionat.Pentru ea,el fusese cel mai bun,dăruindu-i mai mult decât oricărei altei femei.Acum,când o săruta în biserică,ar fi vrut să se culce cu ea așa cum visase în mii de nopți după ce o părăsise,până când învățase cum să-și potolească dorința fără să mai aibă în fața ochilor chipul ei de fiecare dată când o făcea cu altcineva.Îi cuprinse fața în palmă și-i mângâie obrazul delicat,înfigându-și degetele în părul ei,într-un gest posesiv căruia nu-i putu rezista.În timpul slujbei remarcase că ea avea părul strâns și mai apoi,la masă,că i se despletise în șuvițe rebele.O dorea cu pasiune.Îi mușcă ușor buzele,se retrase,apoi o sărută din nou gustând-o.Când își înălță capul,o auzi gemând și gâfâind.Cu degetul mare îi atinse obrazul.

-Vino cu mine la Regent,rosti el cu vocea sugrumată de emoție,în care recunosc numai dorință.

La Regent? La motelul Regent? Sarah deschise ochii.Cât de bine îi cunoștea el toate tainele Inimii și fiecare zbatere a venelor.Știa cât de mult îl dorește.

În clipa aceea nu putea decât să-l privească încremenită, nereușind însă să-și stăpânească lacrimile. Se întoarse și se îndepărtă de el doi pași, oprindu-se când lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Dacă nu se ducea cu el era mai mult ca sigură că el ar fi plecat imediat. Ar fi lăsat-o acolo, în biserică și de data aceasta nu s-ar mai fi întors niciodată.

De ce? se întrebă ea strângând din pumni, în vreme ce lacrimile îi udau obraji. De ce trebuia să se comporte nesăbuit doar ca să aibă șansa să vorbească cu el. Nu era drept. Mai făcu un pas.

-Nu pleca, Sarah. Încremeni când îi simți palma pe braț și-i auzi vocea aspră.

Acum ce avea să urmeze? O va săruta din nou? Își va bate din nou joc de viața ei? Ce-și închipuise el că va urma după ce o va săruta? Îi prezentase condoleanțe, îi povestise ce făcuse vreme de zece ani propunându-și să nu facă, să nu spună, chiar să nu se gândească la nimic care lui i-ar putea aminti ce se petrecuse odată între ei. Încercase să joace cinstit, dar el trișase.

În afară de ce era evident, ce mai dorea de la ea? se gândea furioasă.

Încercă să se mai îndepărteze un pas, dar el o apucă de braț.

-Scuză-mă, spuse el retrăgându-și mâna.

-Trebuie să termin curățenia, îi zise ea.

-Am să te aștept.

-Perfect. În timp ce el va aștepta, ea va încerca să gândească ce va face după ce-și va termina treaba.

Colt luă o înghițitură din sticla de scotch, după care sorbi lung din cutia cu bere. Nu se simțea deloc amețit, dar faptul că băutura îi scăzuse temperatura corpului devenea un fapt real, cât se poate de vizibil. Se aplecă și dădu drumul la radiator, lăsând căldura să pătrundă în mașină. Afară continua să plouă și să tune. Fulgere despicau norii groși luminând cerul. Nu era deloc seara potrivită, pe care s-o petreacă într-un jeep, așteptându-și salvarea și o femeie.

Ușa din spate a bisericii se deschise și după ce aruncă o privire într-acolo să se asigure că nu era Sarah, se întoarse să privească iarba udă. Wyoming și toate nimicurile acelea atât de frumoase îi lipsiseră mai mult decât și-ar fi închipuit.

Se tolăni pe banchetă și gustă din scotch atât cât să meargă după el berea. Se controla ca să nu întrecă măsura, pentru că avea în față o seară întreagă pe care nu voia s-o petreacă zăcând. Dorea s-o petreacă în brațele lui Sarah, în patul ei și nici nu se gândea să piardă această ocazie, indiferent cât va trebui s-o aștepte în ploaia care-i pătrundea în oase. Nu știa dacă mai era posibil s-o iubească ca pe vremuri. Probabil că nu, dar era convins că o dorește cu aceeași pasiune, născută

nu din disperare,ci,mai degrabă,după o îndelungată chibzuință.Oricum,dorința era aceeași.Lângă ea găsise alinare și plăcere,și pentru asta ar fi fost în stare s-o aștepte noaptea întreagă,deși,în starea în care se afla,nu acela era locul în care ar fi vrut să se găsească.Mai luă o înghițitură din sticlă.

Era încă frumoasă,deși părerile erau împărțite.De exemplu,Daniel spusese întotdeauna că este drăguță,iar dintre colegii lui de echipă unii nici n-ar remarc-o,cei tineri,mai ales,care încă își purtau creierii în pantaloni,ceea ce nu era foarte rău.Pentru ordinele pe care le îndeplineau a nu gândi era un real avantaj.Cei mai în vârstă,Rick,Boomer și Garret și-ar fi dat seama imediat că este o ființă deosebită,fără ca el să le-o spună.Ușa bisericii se deschise din nou atrăgându-i atenția și dintr-o dată se simți fericit că nici unul dintre prietenii lui nu erau prin preajmă să-și dea cu părerea neîntrebat sau să-l încurce cu prezența.Sări din jeep și se grăbi să-i iasă înainte ca să nu aibă timp să se răzgândească.

Își scoase haina și i-o puse pe umeri,apoi o cuprinse protector.Se potriveau perfect.O trase mai aproape s-o ferească de vânt și de ploaia torențială.

În fața mașinii ea avu un moment de ezitare,dar el se prefăcu că nu observă și în loc s-o împingă înăuntru o strânse ușor de braț.

Suficient ca ea să se strecoare pe bancheta din față.El trânti portiera.

Primul-lucru care îi atrase atenția fu sticla de scotch,bălângănindu-se între scaunul lui și cutia de viteze; cel de-al doilea,cele trei cutii goale de bere de la picioare.Înainte de a se apuca să-și facă probleme,el se urcă în mașină și închise portiera.Apa îi șiroia pe față și picăturile i se strânseseră în despicătura din bărbie.Și le ștersese cu un gest din umăr,neluându-și ochii de la ea.

Începuse deja să se neliniștească.Pentru ea era un străin.În afară de felul cum știa să sărute nu-l cunoștea deloc.Cămașa albă îi era udă leorcă și prin ea i se vedeau brațele musculoase și umerii lați.Își slăbise nodul de la cravată și își deschise doi nasturi de la cămașă.Nu destul cât s-o incite,dar suficient s-o tulbure.Interiorul jeepului era neîncăpător pentru două persoane plus amintirile lor.

-Mergem undeva să mâncăm? Era cea mai directă întrebare pe care o putea formula Colt,clasica întrebare pusă de bărbați pentru a-și as-cunde adevăratele intenții atunci când voiau să acosteze o femeie.Și asta n-o făceau fiindcă femeile n-ar accepta sinceritatea brutală a dorinței de a face dragoste cu ferocitatea unei împerecheri animalice.

-De-abia am mâncat.Acum când era un car de nervi se găsea și ea să facă pe femeia practică.Trase adânc aer în piept neslăbind-o din priviri.

-Atunci mergem să bem ceva.Ea se uită la sticla de scotch și roși.

-Ceva mai ușor,adăugă el.Era hotărât s-o țină așa toată seara,dacă era nevoie. Ea întoarse capul și se uită pe geam,cu buzele strânse și ochii larg deschiși.El simțea că explodează.

-Doamne,Sarah! Vrei să-ți cad în genunchi? Ea nu răspunse,dar o lacrimă i se prelinse pe obraz.El mormăi o înjurătură și porni motorul.

-Te duc acasă.Unde locuiești?

Îi dădu adresa.La urma urmei,așa era cel mai bine,își spuse el.Va pleca la Cheyenne.Prea multe lucruri pe care nu le înțelegea și nici nu voia să le înțeleagă se întâmplau în Rock Creek,iar ea era un vis nerealizabil,nu o realitate.Începu să tremure și să înjure,și se aplecă din nou să dea drumul la radiator.Îi era frig,era ud și nervos,dar nici spre Cheyenne,care era atât de departe,nu prea avea chef să pornească.Ea l-ar fi putut ajuta,dar nu voia,fiindcă avea mai multă minte decât el.De asta era sigur.

După cinci minute de tăcere încordată opri în fața gardului alb din uluci care împrejmuia curtea.Ea locuia la capătul de nord-est al orașului pe o străduță lăturalnică,pietruită,care cobora spre șanțurile noroioase ce străbăteau preeria.

Trebuia să spună ceva,dar efortul era inutil,deși mai rău ar fi fost dacă nu și-ar fi luat rămas-bun.O va face ea pentru amândoi,apoi va deschide ușa și-l va lăsa, acolo,” în stradă.Nu-și putea lua rămas-bun,peu ce o aștepta să-l roage să rămână.

-Ai înghețat.Tremuri,abia o auzi el spunând.De când devenise atât de tăcută? Ridică capul și privi într-o parte,direct prin ea,în sufletul ei.Dacă ea nu avea de gând să ușureze situația,el o va face grea,chiar imposibilă dacă putea.

Îi văzu panica din priviri și nodul care i se puse în gât,dar ea își reveni repede și reuși să vorbească din nou:

-Vino înăuntru să-ți usuc cămașa.Acceptă invitația dând din cap,opri motorul și coborî din mașină.Nu știa care din ei era mai nebun,ea fiindcă spusese să rămână sau el fiindcă acceptase.Probabil că amândurora le era sortit să sufere.Nu știi dacă va avea destulă voință să rămână,în cazul în care ea îi va impune anumite condiții,dar en sigur că nu mai putea să plece.El,locotenentul de marină, comandant de unitate specială de atac,chintesență a tenacității și disciplinei,știa să depășească situații limită și își antrenase corpul să răspundă la comenzi,fără ezități.În toiul luptei luase decizii de ultim moment,trimițând oameni în locuri de unde nu se mai întorseseră niciodată,dar acum el era cel învins.Pusese stăpânire chiar și pe corpul lui,dar,în ciuda tuturor îndoielilor,se grăbea s-o simtă și mai aproape.Îi ținu ușa deschisă,făcându-i loc să intre și trecând pe lângă el,ea îi atinse coapsa cu șoldul în clipa aceea tot corpul i se crispă.

Dacă ea îi va pune condiții, în mod sigur le va încălca înainte să plece.

Sarah nu știa care din ei doi câștigase și care pierduse. Nu mai putea nici să gândească. Tot ce știa și asta era esențialul, era că nu-l va lăsa să plece. Această capitulare n-o bucura deloc.

-Mă duc să fac cafea. Lucrurile simple erau cele mai bune și nimic nu era mai simplu decât să faci un ibric cu cafea. De-abia când ajunsese în bucătărie, sarcina pe care și-o asumase deveni dificilă. Nu știa câte cești să facă, să umple vasul plin sau pe jumătate. Totul era în funcție de cât avea el de gând să rămână, și nu știa nici cât de tare îi plăcea. Stătea nehotărâtă cu filtrul de cafea într-o mână și cu lingurița în cealaltă. Acum știa de ce era atât de derutată. Prezența lui o copleșea; pulsul i se accelerase, trebuia să se calmeze, să-și pună ordine în idei și să se comporte ca un om normal. Când îi auzi pașii toate speranțele i se risipiră.

-Îmi place foarte tare. Ea îi urmă sfatul, punând cafea cât pentru un vas plin.

Turnă apă, apăsă pe buton și nemairămânându-i altceva de făcut se întoarse cu fața spre el surprinzându-l într-o postură cât se poate de periculoasă, își așezase cămașa pe spătarul unui scaun de bucătărie și tocmai își scotea tricoul. Rămase gol până la brâu, cu fața acoperită și mâinile deasupra capului. Avea pielea catifelată și bronzată .de soarele californian. Mușchii de pe piept și abdomen parcă erau sculptați, singura fisură fiind cicatricea mai deschisă la culoare care se întindea de la umărul drept, peste piept, în jos, terminându-se în stânga, sub coaste. Fără să-și dea seama, se apropie de el încet, șovăind, dar se opri la timp înainte de a comite o imprudență. Colt o simțise că se apropie și că apoi se oprește, și intui motivul. Uitase de cicatrice. Îi dădu tricoul și cămașa pe care ea le strânse la piept cu degete tremurânde.

-Ai fost rănit, zise ea încet.

-De câteva ori.

-Cum s-a întâmplat?

-Greșeală de calcul. Dușmanul m-a luat prin surprindere. Privirea pe care ea i-o aruncă îi dădu de înțeles că răspunsul i se păruse cât se poate de ciudat. Fiindcă majoritatea oamenilor nu trăiau într-o lume a violenței, nu putea să-i spună tocmai el că ceea ce i se întâmplase avusese loc foarte aproape de locul unde se afla ea atunci. Comandantul lui știa ce i se întâmplase puține lucruri nu știa acesta despre el, dar motivul pentru care căpătase cicatricea care se întindea pe aproape tot gâtul și care-i străbătea pieptul în diagonală, și dungile paralele de pe spate, nu-l cunoștea. Toate semnalmentele lui, inclusiv cicatricile erau consemnate în fișa personală, dar pentru Sarah ele nu însemnau altceva decât durere. Asta îi citea el în priviri.

-Nu a fost atât de rău pe cât arată,încercă el s-o convingă și să-i distragă atenția.Deși cicatricile nu erau semnate cu inițialele lui Bull,Colt nu avea să uite de proveniența lor:erau urme de cravașă.Ea nu părea deloc convinsă.

-Îți aduc ceva să îmbraci,până ți se usucă hainele.Se lăuda în gând că vocea nu-i tremura.Abia se auzea,dar nu-i tremura.O urmă în salon și rămase acolo,în vreme ce ea străbătu holul și dormitoare,până la baie.Are o locuință frumoasă,se gândi el,după ce privi în jur.Mobila nu era nouă dar era în bună stare.Totul era decorat în tonuri deschise,de la ferestre,pernele de pe canapea până la modelul covorului oriental din salon.Era locuința unei femei,a lui Sarah,exact locul unde voia să se afle.

Își îndesă mâinile în buzunare,zgribulindu-se.Înghețase.Aprinse câteva becuri, dar el de căldură avea nevoie.Și de ea avea nevoie,și până atunci doar că nu-i căzuse în genunchi.Această victorie neînsemnată îl bucura,dar nu-l satisfăcea.

Ploaia bătea în ferestrele înalte din salon,cele aflate cu spatele la oraș.Nu credea că furtuna se va potoli în seara aceea.Furtunile din preerie erau întotdeauna puternice,de o frumusețe săl-batică,dacă cineva se încumeta să le înfrunte.

Condițiile geografice ofereau avantajul că le puteai vedea de la distanță,îți puteai lua măsuri de protecție,dar odată aflat în calea lor,nici munții și nici copacii răzleți nu le mai puteau opri.O auzi pe Sarah venind din spate și se întoarse cu fața spre ea.Părea speriată și nehotărâtă,asa cum stătea,cu cămașa lui udă pe care o strângea cu o mână la piept,în cealaltă ținând o bluză de trening.Cum s-o ajute atâta vreme cât stăteau la o asemenea distanță și alte șanse,decât să bea cafeaua și să stea pe canapea până i se uscau lucrurile,nu avea.Ea îi dădu bluza.Când i-o luă din mână,o prinse de braț și o trase spre el.Ea se apropie uimită și nehotărâtă.Cele două cămăși,cea udă și cea uscată stăteau ghemotoc între ei până când el îi luă mâna și i-o puse peste pieptul lui.Jacheta căzu pe jos,la fel și cămașa când el o apucă și de cealaltă mână și i-o așeză în jurul taliei lui.Îi simți pe piele degetele reci și umede.Cu răsuflarea întretăiată ea îl atinse cu sânii, declanșându-i o reacție inevitabilă în tot corpul.Probabil că ea ar fi dorit să-i vorbească mai întâi,se gândi el.Era lucrul cel mai înțelept pe care îl putea face. Dar în clipa aceea el nu mai avea răbdare să judece.Dragostea și dorința fizică, chinul acela atât de plăcut,toate dorințele i se puteau împlini fără cel mai mic efort atunci când se găsea în brațele ei.Iar de vorbit,o puteau face și mai târziu.

CAPITOLUL 5

Sarah știa că o va săruta și mai știa că nu se va împotrivi.Zarurile fuseseră aruncate.Respiră rar și întretăiat.El îi cuprinse talia și o strângea cu putere,iar cu

degetele celeilalte mâini îi mângâia obrazul cu blândețe,deși avea palma foarte puternică.

-Colt...nu,de abia reuși ea să spună,fără prea multă convingere.Dar el o sărută strivindu-i gura,gustându-i buzele,suficient să-i stârnească dorința.

Ea rămăsese nemișcată-nu putea să se miște-și după o clipă el o sărută din nou, strângând-o în brațe posesiv și aplecându-și capul cu mai multă îndrăzneală.Îi umezi buzele cu limba,apoi ferm și îndelung o forță să le deschidă.Gestul purtând amprenta masculinității lui și care voia să-i confirme că îi aparținea o făcu să se cutremure.Acum știa că el o dorește și că va fi a lui.Amintirile celor petrecute între ei cu multă vreme în urmă și valul de căldură ce o inundă o făcură să se clatine pe picioare.Se agăță de el apăsându-i pieptul cu palmele mici.Îi simțea mușchii vibrând la fiecare mișcare.Nimeni nu se simțise vreodată mai bine ca el.Își desfăcu buzele peste gura ei,sărutând-o mai însetat,mai imperios și infinit mai dulce și mai umed.Respirațiile se amestecau,limbile își găseau ritmul.Scâncete de suferință și dorință se întretăiau cu gemete scurte și răgușite.El era seducător și sincer,ea lipsită de apărare.Când el îi cuprinse sânul în palmă simți că se pierde,că cedează.

-Nu...Se desprinse din brațele lui și se întoarse cu spatele,ascunzându-și fața în palme.Obrajii îi ardeau.Scutură din cap,încercând ,să-și revină,să-și controleze corpul care tremura.Nu...nu face asta.Colt îi auzi rugămintea și panica din voce,dar nu se opri.Dacă ar fi vrut într-adevăr să-l respingă,n-ar fi trebuit să se lipească de el la fiecare atingere a mâinilor lui.Veni în spatele ei și-i îmbrățișa șoldurile trăgând-o spre el și împingându-se în fundul ei moale și bombat, frământându-i-l excitat.Sarah simți erecția și mâna care îi aduna părul de pe ceafă,și i-l dădea la o parte.Îi simți gura fierbinte și umedă,și limba care îi lăsa o dără de foc pe piele.Toate la un loc o făcură să vibreze până în adâncul sufletului.Se întoarse cu fața spre el,neștiind nici ea prea bine de ce,să discute sau să i se predea? Intimitatea era atât de puternică,încât clipe întregi,lungi și încărcate de emoție,nu putu nici să respire.El îi susținu privirea,concentrat, cuprins de dorință și nevoie de ea,numai de ea.

-Nu,îl respinse ea cu un singur cuvânt.Urmară și celelalte,dar atât de încet,încât chiar ea abia le auzea.Nu mai putem fi ce am fost,Colt.Nu mai suntem copii și nici să reluăm de unde am întrerupt.Viața merge după alte principii.

-Dar eu nu vreau să fim ce-am fost,ci ceea ce suntem acum.Vocea lui era mult mai sigură și tonul mult mai convingător.Sarah abia se abținu să nu riposteze.Era mult mai puternic decât ea,mai inteligent și mai realist.Fiindcă ea încă îl mai plângea,sfâșiată de dor în singurătatea nopților când își reamintea cum se

iubiseră. Zece ani îl așteptase, depășind limitele rațiunii și ale realității. El devenise un vis de neîmplinit, o fantezie de nerealizat. Iar acum n-ar fi trebuit să se afle în salonul ei, ispitind-o. Acele dorințe, și visuri cu ochii deschiși, ale sufletului ei rănit muriseră demult. N-ar fi trebuit să se întoarcă. Acum era târziu, mult prea târziu.

-Între noi nu mai e nimic, Colt, spuse ea dorind ca vocea să-i sune mai mult decât o șoaptă intimă. Tu ești...ofițer de marină în California, eu farmacistă în Wyoming. Nimic nu ne mai leagă. Nimic în afară de kilometri de sentimente care i se înfășurau în jurul inimii, legând-o de el. Nimic, în afară de dorința din ce în ce mai puternică cu fiecare bătaie a pulsului și cu fiecare atingere a lui. Nimic, în afară de dorință, amintiri și dorul mistuitor de el, nu exista între ei.

Trebuia să i se opună cu mai multă vehemență. În colțul gurii lui apăru un zâmbet ciudat.

-Greșești. Eu nu m-am schimbat.

-Pe atunci erai doar un băiețandru, insistă ea privind într-o parte. Îi prinse bărbia în palmă, obligând-o să-l privească. Lumina becului îi lumina trăsăturile aspre, colțuroase ale feței. Vocea lui era calmă și gravă ca adâncurile azurii ale ochilor.

-În noaptea aceea nu m-am comportat ca un băiețandru, Sarah, și atunci a fost prima și ultima dată. Vorbele lui o răniră de parcă l-ar fi frustrat de ceva.

-Nu eu am fost cea care am plecat, spuse ea apărându-se.

-Dar nici nu ai rămas. Un fulger orbitor străbătu cerul sperind-o și aruncând-o în brațele lui. Becurile pâlpâiră, apoi se stinseră lăsându-i în întuneric, la lumina fulgerelor. El o strânse mai puternic în brațe.

-Orice ai crede, zise el, trebuie să știi că ne simțim bine împreună. Nu-ți dai seama?

Ba da. Și ea simțea la fel. I se treziseră toate simțurile amortite, dar nu spuse nimic.

-Eu așa simt. Vocea lui era gravă, imploratoare. O simt cu toată puterea ființei mele și numai când sunt cu tine mi se întâmplă acest lucru. Asta înseamnă ceva. Cu mult timp în urmă ea ar fi numit ce simțea el „dragoste”, dar să pronunțe acel cuvânt atât de prețios ar fi fost cea mai mare prostie. Acum nu mai putea fi vorba de dragoste.

-Nu spun că lucrurile nu s-au schimbat. Îmi aduc aminte... Se opri, înjură în gând și o strânse iar în brațe. Se uită o clipă în jos, respiră adânc, apoi o privi din nou.

N-am uitat, Sarah. N-am uitat absolut nimic. Îmi amintesc cum te-ai apropiat de mine, cum m-ai atins și cât de surprins am fost. Schiță un zâmbet și în ochi îi apăru un licăr poznaș. Doamne, ce surpriză! Ea simțea că îi iau foc obrazii. Știa la

ce se referea și-și zise că era extrem nepolitic să-i vorbească despre clipele de intimitate din trecut. Nepolitic din partea lui și alarmant de excitante erau amintirile acelea despre ce îi făcuse ea lui, cum și unde îl sărutase și ce se întâmplase după aceea.

-Lucrurile... lucrurile s-au schimbat între timp, se bâlbâi ea, refuzând să-i mai privească pieptul, mușchii netezi ai abdomenului și, mai jos, materialul întins al pantalonilor.

-S-au schimbat, fu el de acord. Ea îi simțea respirația în păr și gura pe frunte.

-Dar, mai trebuie să știi, continuă el, că eu sunt bărbatul care a stat peste tine și în tine... bărbatul care te-a înălțat pe culmile pasiunii.

Da, îi răspunse ea în gând, aproape țipând de dorință. Țăsta era adevărul, iar felul în care rostise cuvintele era mai mult decât minunat.

O boare de vânt pe piele o atenționa că degetele lui umblau la nasturii rochiei.

Gura lui îi mângâia fața, o săruta, o lungea, o mușca ușor, cu efecte imediate asupra corpului ei care începu să se lege în sus și-n jos. Și nici o împotrivire nu putea anula vreunul dintre aceste efecte. El o săruta și o dezbrăca, și nimic altceva nu mai conta. Nici rușinea, nici rațiunea nu mai puteau stăvili valul care o inunda.

Voia să-l sărute, să-i simtă mâinile pe piele, să-i simtă trupul puternic și viril lipit de al ei. Să se abandoneze, să ajungă în paradis.

Colt o simți cum se relaxează, corpul ei rigid devenind maleabil și docil. Dorința ei dădea satisfacția celui care își jefuiește prada, știind că o cucerise pentru a doua oară, făcând-o a lui. Îi lăsă în jos rochia peste umeri și brațe, făcând-o să alunece pe podea cu un foșnet ușor. Zări furoul roz cu dantelă bej și clemele mici și albe care țineau bretelele elastice ale sutienului. Amândouă erau atât de fine și amândouă fură repede înlăturate. Reacția ei fu instinctivă de a prinde lenjeria înainte de a cădea pentru a-i lăsa sânii dezgoliți, dar el nu-i dădu atenție. O simțea atât de moale, atât de feminină în brațele lui, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, pe care o avusese vreodată.

Atingerea furoului de mătase pe pieptul lui îl înfiora. Parfumul ei îl învăluia, fascinându-l. Își plimbă gura pe gâtul ei, apoi își coborî buzele mai jos, gustând-o și trasându-i conturul trupului. În clipa în care îi prinse sânul în gură o simți în întregime a lui. Ea îi rosti numele oftând și se lipi de el, lăsându-și hainele să cadă și să-i dezvelească trupul. Lumea lui începea să se alcătuiască din piese care angrenau un întreg mecanism. Era singura femeie cu care îi plăcuse să facă dragoste. Vulnerabilitatea și naturaleța mișcărilor ei erau încărcate de erotism, ca atunci când își ridică șoldurile venindu-i în întâmpinare. Nimic nu-l putea încuraja mai mult. Îi luă sânul în gură. Doamne, ce dulce și desăvârșită era!

Îi mângâie coapsele strecurându-și mâinile pe furoul subțire,apoi îi trase în jos ciorapii subțiri,din mătase,și chiloții,care căzură înfășurându-i gleznele.Se aplecă să le ridice,apoi îi cuprinse în palme rotunjimile moi și ispititoare și pielea catifelată.Îi plăcea s-o dezbrace,la fel de mult cum îi plăcea să respire.Îi plăcea să redescopere ceea ce se străduise din răspuțeri să uite.

Părul îi acoperea sânii,drept,mătășos,fără artificii feminine,la fel de natural așa cum era și Sarah.Cu bretelele subțiri ale sutienului atârându-i pe brațe și cu părul despletit pe umeri avea un aer neglijent și frivol.

Îi sărută gura trecându-și limba peste dinții ei,amintindu-și de câte ori se stăpânise când erau mai tineri și ziua în care se iubiseră cu înfometare.Ea se lipi de el și automat o rezemă cu spatele de perete sărutând-o cu pasiune,

încurajând-o.Știa ce voia și cum să obțină ceea ce voia.Era antrenat să lupte pentru a ieși învingător,iar în seara asta Sarah era ținta lui,ambiția lui.Cu o mână îi trase furoul în sus,peste șolduri,în vreme ce cu cealaltă îi explora trupul,jos,tot mai jos,până ce o simți umedă și moale la poarta misterului pe care abia aștepta să-l dezlege.Cu gura lipită de a lui Sarah gemea,stârnind o avalanșă de senzații în vârtoarea cărora aveau să se scufunde împreună.

Șoptind frânturi de fraze și îndemnuri incoerente,se freca de palma lui,inversând rolurile.Se aplecă și începu să-l dezbrace.Întâi nasturele pantalonilor,apoi fermoarul și chiloții.El o privea lăsându-i întreaga inițiativă,dar în gând,anticipând ce avea să urmeze,se lăsă purtat de văpaia dorinței până ce Sarah termină ceea ce începuse.Acum el era cel cucerit,cel sedus.Începu să-l mângâie,lăsându-l fără răsuflare,dovedindu-i că nu uitase ce îi plăcea și ce anume îl putea face al ei.

-Sarah...gemu el,strângând-o cu putere,de parcă s-ar fi temut ca ea să nu încerce să-l părăsească,tocmai atunci când ceea ce-și dorea cel mai mult era să fie cucerit în întregime și pentru totdeauna.Nu se grăbea să facă ceva la repezeală,superficial și fără sentiment.Avea nevoie de ea,ca prin ea,prin slăbiciunile ei să se simtă puternic.Îi sărută pleoapele,obrajii și colțurile gurii lăsându-se în voia plăcerii ei,scufundându-se în ea și absorbind-o.O trase spre el căutând să-și dea seama cât de pregătită era să-l primească,așteptând ca ea să-l dorească.Când știu că într-adevăr îl voia,se simți cuprins de o moarte dulce,provocată de gura ei înfometată.Mormăi o înjurătură,destul de urâtă și își ceru scuze,dar continuă să se împingă în ea,retrăgându-se și din nou împingând mai adânc,în ritmul celei mai pure plăceri fizice.Lumea lor se redusese acum la împreunarea trupurilor și gurilor,la frecarea trupului care o poseda și o iubea.Sarah își simțea sângele fierbinte pulsând în vene,năvălind ca un șuvoi în ascunzișurile trupului ei,valuri

de foc, unul mai amețitor decât celălalt, magnet fluid pentru bărbăția lui în erecție. Sărutul lor era sălbatic și nestăpânit, iar atunci când el își schimbă poziția, ridicând-o mai sus ca să-l primească în întregime și când ea îi îngână numele, totul în jur se reduse la primitivismul ancestral.

Colt nu mai avu nevoie de un alt stimulent sau încurajare în afară de primul spasm al mușchilor ca să-și declanșeze propriul orgasm. Se scufundă în ea și trupul ei se încorda străbătut de un fior, urmat de altele, ca valurile unei mări, altele și mereu aceleași. Veșnica purificare. O dorise. O dorise cu atâta patimă. Doar asta își dorise... doar asta. Vlăguită și amețită Sarah se agăța de Colt ca de un colac de salvare. El tremura și gâfâia în scobitura gâtului ei. Nu știa nici ea cum mai rezista să se țină pe picioare, fiindcă trebuia să se sprijine de el, de corpul lui fierbinte, puternic și tare chiar și acolo unde dorința se stinge treptat.

Prin minte îi trecu un gând malițios. Poate că o dată la zece ani era de-ajuns să facă dragoste cu el. Nimeni nu ar rezista s-o facă în fiecare zi.

Fuse logodită cu un bărbat cu care se întâlnise vreme de un an, dar în comparație cu ceea ce tocmai se petrecuse între ea și Colt, relațiile ei sexuale cu logodnicul ei fuseseră întâmplătoare. Cu Colt nimic nu era întâmplător, niciodată nu fusese. Îl sărută pe gât, lăsându-i o dâră cu limba. Avea pielea dulce-sărată, fierbinte, excitant de masculină și, probabil, plină de vicii. Important era să nu se îndrăgostească din nou de el.

-Te-a durut? întrebă el, dându-i drumul să alunece pe lângă el, o greșeală, judecând după şuieratul pe care-l scoase și înjurătura pe care o mormăi.

-Te-am lovit? întrebă și ea.

-Nu. Ridică capul de pe umărul ei și îi captură din nou gura. Dar îți mai dau o șansă. Noaptea trecu și el îi luă ce îi putea ea oferi, chiar mai mult decât ar fi crezut ea că e posibil să-i ofere, primind în schimb tot ceea ce îi depășea imaginația, pasiunea lui, pe care cu greu o stăvilise, dragostea și duioșia, mai puternice decât putea cuprinde. Știa că se folosiseră de ea. Era sigură, dar trebuia să-l fi refuzat acolo, la biserică. El fusese extrem de tandru și de o sinceritate dureroasă. Nu-i făcuse promisiuni pentru a ajunge în patul ei. Aproape că nu-i vorbise. Nici nu fusese nevoie, recunosc ea, oftând ușor, învelindu-i umerii cu pătura. Spera să nu facă ceva ridicol, cum ar fi să nu mai spele așternuturile, dar el mirosea atât de frumos și nu în obișnuitul sens al cuvântului, cum ar fi mirosul după ploaie sau cel al pâinii proaspăt scoase din cuptor. Mirosul lui era animalic, de mosc, pătrunzător și plăcut și M simți mai bine când se ghemui să adoarmă în brațele lui. Colt dormea. Ea se trezise cu câteva clipe în urmă, frământată de aceleași gânduri care nu-i dăduseră pace toată seara, ba chiar din

ziua morții mamei lui.Știuse că fiul Amandei se va întoarce acasă.Restul rămăsese un mister,iar acum el se găsea în patul ei,iar zorile erau foarte aproape. Era un bărbat frumos.Razele lunii îi jucau în păr,pe brațele puternice și în palma deschisă care se odihnea pe pătură.Chipul lui păstrase o expresie încordată,dar respira liniștit.La un moment dat se trezise tresărind și gemând.Ea îl luase în brațe,asigurându-l că era acolo,lângă el,apoi îl sărutase matern pe obraz,iar el îi răspunsese fără o vorbă,ca un iubit,rostogolind-o și acoperind-o cu trupul lui.

Important era să nu facă vreo prostie dimineată când el va pleca.

Avea,bineînțeles,atâta mândrie încât să se despartă simplu,fără scene.

Închise ochii și trase pe nări parfumul încins al bărbatului sătul de dragoste.În zori se va ruga să reziste.Dar în noaptea asta...În noaptea asta se culcase cu Colton Haines.

CAPITOLUL 6

Sarah avusese dreptate.Se trezise singură și simțind o împunsătură dureroasă își dori să fi fost mai categorică.Trase aer în piept,dar efortul nu-i aduse calmul dorit.Dimpotrivă,gâdilându-i nările,aproape că îi dădură lacrimile.

În dormitor se conturau neclar tapetul în culori pastel și mobila din lemn de arțar.Draperiile mascau lumina zilei,dar ea știa că zorile răsăriseră de mult.

Probabil că el plecase deja cu multe ore în urmă și se întrebă dacă îi trecuse măcar prin minte s-o trezească,sau se bucurase că putea pleca neobservat și insensibil la lacrimile care, posibil, îi cuseseră în somn.

Nu era ea omul care să fie dus de nas cu una cu două,fie el chiar Colton Haines.Nu era obișnuită să piardă nopțile,dar cu el nu petrecuse decât două.

Numai două.L-ar fi strâns de gât și i-ar fi spus câteva vorbe s-o țină minte,că dispăruse fără să-i spună că pleacă,dar nu avea la îndemână decât perna pe care el dormise și tot ce putea face era s-o ia în brațe și s-o ude cu lacrimi și să-l blesteme c-o părăsise.Știa la fel de bine să rănească,să urască și să iubească,în același timp.De la el învățase cu mult timp în urmă.

Dacă sexul îl folosise ca antidot împotriva suferinței,spera ca el să-i fi simțit efectul și mai spera ca în acel moment el să fie în drum spre California, simțindu-se mult mai bine decât atunci când intrase buzna din nou în viața ei,ca o furtună în miez de vară.Se simțea îngrozitor.

Naiba să-l ia! Doar nu mai era o fetișcană.Era o femeie în toată firea și trebuia să fi știut mai bine cum să nu ajungă în situația aceea.Cu toate acestea,în mod ridicol,îi subestimase puternica influență pe care o avusese asupra sentimentelor ei.Ce prostie din partea ei.Oftă supărată și strânse mai bine perna îngropându-și

și mai adânc capul în ea,înrăutățind și mai mult situația.Parfumul lui atât de plăcut atunci când el dormea lângă ea,era o tortură acum când o lăsase singură.

Se hotărî ca îndată ce se ridică din pat să spele toate așternuturile.

Era singurul bărbat care îi spusese că de fiecare dată când o vedea simțea ceva deosebit.Motiv pentru care n-o făcea decât o dată la zece ani,își aminti ea.Nu i-o spusese,dar o simțise pe pielea ei.

Oftă și se răsuci pe spate,așezându-și perna pe piept.Era o nerușinată.Acesta era cuvântul care exprima perfect ceea ce făcuse,cum făcuse și cum ajunsese s-o facă.Da,el tremurase de frig,dar ar fi putut face asta și la motelul Regent,iar ea n-ar mai fi suferit acum.Lacrimile îi curgeau pe obraz.Ce mincinoasă! Prefera să-l urască din tot sufletul decât să-l fi lăsat să sufere de unul singur la motel.

Spera că va avea atâta minte încât să nu se lase dominată de pasiune,dar până atunci,nu intenționa să-și dea cu pumnii în cap că acceptase ce-i oferise el.

Ca amant era pasionant,irezistibil și cât se poate de tandru,dar și brutal în clipele în care o lăsa fără răsufare.Nu mai fusese iubită în felul acela de când...de ultima dată când fuseseră împreună.

El avusese dreptate,și cu riscul de a-și pierde buna reputație,ar fi reluat la nesfârșit aventura lor.Din clipa în care o sărutase în biserică știuse ce dorea el.Pe ea o dorise și gândul o înfiorase de plăcere,și sentimentul de mândrie o făcuse să renunțe și la aparențe și la rușine,înfățișând-o așa cum era în realitate.Colt Haines încă o mai dorise după atâția ani și schimbări în viața lor.Încă o mai dorise,pentru o singură noapte,pe cât de îngrozitoare,pe atât de minunată.

Lovi puternic perna cu pumnul și gemu de durere când mai boxă încă o dată,cu furie.

-Ahhh,replică o voce și pumnul îi rămase spânzurând în aer.Bănuiesc că mie îmi era destinat,zise el,tărăgănând cuvintele cu un ușor accent din Wyoming.Doar dacă nu obșnuiești să te lupți dimineața cu așternuturile.

Ea îl iscodi cu privirea peste marginea pernei să se convingă că nu visează,apoi strânse din ochi și se prăbuși din nou în pat.Nu plecase.Stătea în pragul ușii, umplând golul cu trupul lui puternic,musculos,îmbrăcat în blugi și cămașă de cowboy.

-Am făcut cafeaua,spuse el.Puțin alarmată,îl văzu cum se apropie.Își așeză capul pe pernă și-și șterse repede obrazii.

-Mulțumesc,zise ea,șperând ca el să nu se apropie prea mult.Vin într-un minut.

Ultimul cuvânt îl rosti cu glas pițigăiat,în vreme ce el se așeza pe pat,foarte aproape de ea.

-Ai plâns.Nedumerit,ridică o sprânceană,apoi o coborî înțelegând motivul.

Tot din cauza mea?

Dacă nu-l oprea la timp, se gândea ea supărată, ar fi smuls totul de pe ea și ar fi lăsat-o în pielea goală. Bărbatul acela îi ceruse prea mult și primise tot atât de mult, dar acum nu avea de gând altceva decât să-i vorbească.

-Lasă-mă puțin singură, te rog. O clipă crezu că nu-i va împlini dorința, fiindcă el continua să-o privească, studiind-o cu atenție, într-un fel care o deranja și...o excita. Strânse perna lui în pumni. Colt îi observă gestul și se retrase, neștiind ce să facă. Din partea ei se putea aștepta la orice. Ar fi vrut să fie cu ea în pat și să o ia de la capăt, dar la lumina zilei începuse să judece logic, spunându-și că ar fi fost o sinucidere din partea lui. Aceeași judecată înțeleaptă îi spusese mai devreme să plece înainte ca ea să se trezească, dar marina Statelor Unite nu-l antrenase să se comporte ca un laș și nici mama lui nu-l crescuse ca pe un ticălos. Ar fi trebuit să fie amândouă la un loc ca să fi plecat în timp ce ea încă mai dormea, în schimb, ar fi scăpat de ispită. Era încântătoare când dormea, cu buzele umflate de sărutări și obraji umbriți de gene aurii. Îi lăsase semne peste tot, de la iritații pe gât și sâni, din cauza bărbii, până la mici urme de mușcături pe coapse. Nu intenționase să-o rănească, dar pielea ei avea o strălucire de care el nu știa că tot lui i se datora. Văzând-o că îl privește cu neîncredere, își aminti că este un gentleman, așa că se ridică de pe pat și părăsi camera. Mult mai ușor i-ar fi fost să se dezbrace și să se strecoare în pat între picioarele ei. Mult mai ușor și infinit mai plăcut decât la bucătărie bând cafeaua împreună, acolo unde nimic din toate acestea nu se putea întâmpla. Sarah nu pierdu vremea. Își făcu duș, se spălă pe cap și-și uscă părul, atentă la orice zgomot care ar fi atenționat-o că el pleacă. Își schimbă de două ori pantalonii și de trei ori bluza, încheind și descheind nasturi, făcând drumuri între dulap și fereastră, dând perdelele deoparte să arunce priviri în stradă spre jeepul lui. Soarele acelei dimineți de duminică își pierduse strălucirea aproape la fel de repede cum îi pierise și ei curajul. Curând avea să izbucnească iar furtuna.

Roșul și albul erau culorile care o prindeau cel mai bine, dar ea alese albastrul, albastrul-deschis. În bluza de bumbac, decoltată și cu cel puțin douăzeci de nasturași care se închideau în față și cu blugii „bufanți”, arăta ca o fetișcană.

Materialul se încreți în talie când își puse cureaua a cărei cataramă, atârând într-un anumit fel, îi dădea un aer sexy și neglijent, așa cum o asigurase prietena ei cea mai bună, Elen Calhoun, soția lui Daniel. Își trecu peria prin păr în fața oglinzii, încruntându-se la imaginea reflectată. Nimeni, în afară de prietena ei, care îi spunea întotdeauna când arăta sexy sau când îi stătea bine când se îmbrăca într-un anumit fel, nu se obosea să observe sau să se simtă obligat să i-o spună.

Colt observase și, în mod sigur, i-o va spune.

Înstrăinarea și moartea au puține lucruri în comun: întreruperea legăturilor, monotonia vieții în lipsa celui alt până ce altceva umplea golul lăsat, cel puțin la suprafață. Golurile adânci nu se umplu niciodată.

Colt nu știa dacă îi scrisese mamei sale de trei ori în primul an când plecase de acasă și de două ori în al doilea an. În cel de-al treilea nu-i mai scrisese deloc, dar îi telefonase de la Tokio o dată și-l costase o jumătate din soldă. În anul următor era un om complet schimbat față de cel care în urmă cu patru ani părăsise locurile copilăriei. Stătuse sub ploaia de gloanțe și văzuse oameni murind, unul dintre ei chiar în brațele lui, cu sângele mustindu-le sub picioare. Strigase după ajutor, dar fuseseră din nou atacați. O explozie, un incendiu și mai multe rafale de mitralieră nu-l împiedicaseră să știe exact momentul în care Max îi murea în brațe. După aceea îi telefonase mult mai des mamei sale.

Nimic în viață nu este ușor, iar moartea e cu atât mai grea pentru cei rămași în urma ta. Stătea la masa din bucătărie cu brațele încordate, buzele strânse, privind pe fereastră fără să știe exact ce cale să aleagă pentru a sfârși cu suferința. În ziua în care primise vestea plânsese, dar femeile acelea care i-o aduseseră păreau mai mult decât mulțumite. Spera să nu mai treacă niciodată printr-o asemenea experiență. Sarah plânsese din cauza lui în dimineața aceea și nu știa ce să facă, ce să creadă despre ce se întâmplase între ei și ce simțea exact.

Aplecă capul încovoindu-și umerii. Dumnezeu îi era martor că o femeie ca ea nu mai cunoscuse până atunci. Ea îi adusesese alinare în suflet, dar el nici nu dorise o simplă aventură. Era plină de viață ca un râu învolburat. Era ca focul într-o zi friguroasă, ca hrana pentru cel flămând, dar totul avea un preț.

Ea apără în bucătărie în spatele lui. Alungând din minte gândurile sumbre el încercă să se relaxeze și se întoarse schițând un zâmbet. Ea merita mult mai mult decât atât.

-Ți-am păstrat în cuptor slănină și cartofi prăjiți. Aș fi așteptat până te trezeai, dar mi-era foame. Ar fi renunțat la micul dejun dacă ar fi fost sigur că nu se mai întoarce. A mai rămas un ou. Vrei să ți-l pregătesc?

În bucătăria ei, pregătind masa, se simțea ca acasă și se gândise că era lucrul cel mai bun pe care-l putea face. După ce dăduse buzna în casa și în patul ei, retragerea la bucătărie ar fi fost ca o palmă, ca și cum trupul ei și dormitorul ei erau mai puțin importante decât ceștile și frigiderul. Nu dorise să-i amintească faptul că în anumite privințe erau, practic, doi străini. Așa că se făcuse comod și-și prăjise toată slăcina și-i lăsase un singur ou, deși nu era sigur că va rămâne

suficient timp cât s-o invite să ia prânzul împreună, ca să fie chit.

Ca să fie chit. Doamne, ce gând oribil îi trecuse prin minte.

-Da. Sigur, răspuse ea. Jumări. Își turnă cafea în ceașcă și scoase laptele din frigider, mișcându-se în bucătărie cu grație înăscută, în timp ce el rămase sprijinit de masă, măsurându-și cuvintele de teamă să n-o supere sau să-i rănească sentimentele. Sparse oul în vasul pregătit pe aragaz. Luni de zile luaseră împreună micul dejun, duminica dimineața, la o masă rezervată lângă fereastră.

Nu uitase cum îi plăceau ouăle, deși ar fi trebuit să uite.

Lui Sarah îi plăcea să-l urmărească cum pregătește masa. Îi plăcea să-l vadă enervându-se. După felul în care își bătuse joc de ea merita o mică compensație.

Fusese el vioara întâi în dormitor, dar la bucătărie ea preluase comanda.

-Când pleci? Vasul zdrăngăni pe masă și el mormăi o înjurătură, după care răspuse:

-Azi.

-Nu te-au învoit mai mult, nu? reuși ea să spună.

-Eu nu am cerut mai mult.

-Aha! exclamă ea și sorbi din cafea.

-Ruby se va îngriji de toate, adăugă el simțind că trebuia să-i dea o explicație.

Ruby fusese partenera de afaceri a Amandei la salonul de coafură și cea mai bună prietenă ei. Era mai obișnuită decât Colton cu amănuntele vieții de zi cu zi. Cunoscând starea economică orașului, Sarah se îndoia că i-ar mai fi rămas ceva de recuperat în afara ranch-ului, unde Amanda își instalase rulota și unde, într-o vreme, Colt păștea cireada.

-Pământul e al meu, răspuse el gândurilor ei nerostite. De ani de zile. Așa cum și-a condus afacerea a vrut să se asigure că nimeni nu i-l va lua, așa că mi l-a dat mie. Se întoarse și-i așeză în față micul dejun.

-Apetisant, spuse ea pe un ton vesel, deși Simțea că se sufocă. Rămase nemișcat lângă scaunul ei. Îi simțea stângenitor de aproape materialul moale al blugilor, lenjeria de corp, șoldurile și ușoara umflătură din pantaloni. Își coborî privirea și-i zări cizmele nou-nouțe, tighelite cu un model complicat și observă cum își ridică genunchiul când își muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Îi măsură din ochi lungimea picioarelor, de la cizme până la catarama centurii. Când își dădu seama ce face se îmbujora la față.

-Mulțumesc, zise ea, dregându-și vocea, cu furculița în mână. Pentru micul dejun.

El rămase nemișcat.

-Eu îți mulțumesc, Sarah. Pentru tot, zise încet cu vocea tremurândă. Ea se înroși și mai tare. Colt știa că nu erau tocmai cuvintele potrivite și asta îi dădu un

sentiment de frustrare. Ar fi vrut să-i mulțumească, cerându-și scuze și facând-o să înțeleagă că îi păsa de ea, dar nu știa cum să înceapă. Bâlbâindu-se, lucrurile ar fi luat o altă întorsătură, în mai bine sau mai rău. Tăcerea ei nu-l făcea decât să-și dorească ca totul să fi fost mai simplu pentru amândoi și, pur și simplu, să fi plecat. Pe parcursul anilor se culcase cu femeii cu care probabil nu ar fi trebuit să se culce și petrecuse nopți în locuri unde nu ar fi trebuit să se afle. Dar femeile acelea nu-l făceau să simtă absolut nimic atunci când le părăsea, poate doar o ușoară stânjenală. Sarah îi frânsese inima. O iubise prea multă vreme, ca să trateze altfel acum, deși situația era complet diferită. Numai cunoscându-și foarte bine limitele rămăsese în viață, dar în ce privea ultima noapte greșise calculele.

-Colt, stai jos, te rog, zise ea, abia privindu-l, jucându-se cu furculița.

Ar fi trebuit să se întoarcă în pat lângă ea. Știusese acest lucru din momentul în care o lăsase singură în dormitor. Dacă ar fi rămas, amândoi și-ar fi demonstrat priceperea și nu s-ar fi aventurat pe un teritoriu neexplorat. Se simțea descoperit și nepregătit.

-Te rog, repetă ea. Se așeză, dar imediat se ridică să-și ia ceașca cu cafea. Se așeză din nou legănând un picior. Cheyenne... Cheyenne... Cheyenne.

Cine știe ce armă secretă folosisese Sarah Brooks de reușise să facă din el un laș și să-i fure meseria, fără să participe la acțiuni de spionaj, terorism, luare de ostatici sau dezinformare.

-Colt... începu ea, cu capul aplecat și cu ochii pe oul de care nu se atinsese. Nu știi ce crezi tu despre ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, dar... Era mai grav decât își închipuise. Acum vor începe să disece tot ce făcuseră peste noapte. Strânse ceașca în palmă și genunchiul începu să-i tremure.

-Vreau să știi că totul e O.K.

Și?

-Nu sunt supărată pe tine. Nu m-ai forțat să fac ceea ce nu voiam să fac.

Genunchiul îi rămase nemișcat. Ea nu prea știa regulile jocului. Nu avea instincte criminale. Din creștetul capului își coborî privirea peste chipul ei, urmărindu-i linia nasului și buzele încă umflate. Simți un nod în gât. Nu, categoric, nu avea instincte criminale. Buzele ei erau, moi și vulnerabile, roșeața din obraji, dezarmantă. Se aplecă peste masă și o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei. Îi spusese că nu este supărată pe el. N-o crezuse nici o clipă, dar fiindcă ea știa cel mai bine ce trebuia făcut, va lăsa totul în seama ei. Îi mângâie pielea delicată. Era un ticălos. Ea știa cel mai bine cum să-l scape de sentimentul vinovăției, iar el se gândea că cel mai bine era să plece. Își făcuse datoria rămânând să-și ia rămas-bun. Acum era momentul să dispară.

CAPITOLUL 7

Unele ținuturi din Wyoming păreau uitate de lume și de Dumnezeu. Colt se îndoia că ar exista mai mult decât o mână de oameni care să știe de existența lor. Exemplul cel mai elocvent era locul unde se afla în acel moment: la patruzeci de mile distanță de Rock Creek, între Cheyenne și capătul lumii. Șoseaua era pustie. Când plecase, își dăduseră mâna și încă nu îi venea să creadă. O sărutase pe obraz, dar ultima atingere fusese cea a mâinilor. Era fericit că se întoarce în Colorado, unde va hotărî ce avea de făcut și poate îi va povesti lui Garrett ce i se întâmplase. Garrett îi era subaltern și fuseseră împreună, inclusiv în Europa și în Orientul Mijlociu. Se foi pe scaun. Nu, nu îi va povesti lui Garrett despre Sarah. Dacă îi spunea adevărul, știa că în prima permisie acesta se va duce la Rock Creek și, spre deosebire de el, știa cum să împace o femeie. Roțile jeepului militar înghițeau milă după milă și ploaia cădea peste câmpia semiaridă care îl înconjură cât vedea cu ochii. La Cheyenne trebuia să ia avionul. Înjură și lovi puternic cu palma volanul. Tot nu îi venea să creadă că se despărțiseră cu o simplă strângere de mână.

Duminica era cea mai lungă zi a săptămânii și aceea promitea să fie cât se poate de plictisitoare. Sarah spălase vasele rămase murdare de la micul dejun, făcuse ordine în salon, spălase podeaua în bucătărie, nu și așternuturile. Nu avusese timp. De-abia le schimbase sâmbătă și i-ar fi fost rușine să o facă din nou atât de curând, plus risipa de apă și energie. Se despărțiseră dându-și simplu mâna. Nu-și dădea seama ce însemna asta. Probabil, nimic, așa cum nici noaptea aceea nu însemna nimic pentru el. Se ridică din fotoliu și se duse la fereastră. Cerul era înnorat. Afară tuna și fulgera. Ploaia bătea pe veranda din față și se scurgea în pâraiașe pe lanțurile balansoarelor. Nu ar fi trebuit să facă dragoste cu el. Lucrul acesta îngreunase despărțirea. Poate ar fi bine să meargă la slujba de seară.

Da. La biserică. Era locul cel mai potrivit unde putea să nu se mai gândească la el. Făcu o strâmbătură imaginii reflectate în geamul ferestrei. Ce proastă ești, își spuse și lovi cu piciorul zgâriind peretele. Perfect, acum avea cu ce să-și ocupa timpul. Mai găsisse ceva de curățat.

Da, domnule... Nu, domnule... Sigur, domnule. Colt strângea receptorul în mână și, zgribulindu-se, își ridică gulerul hainei. Ploua torențial și apa șiroia din streășină stației de benzină, singura clădirea din Oates, Wyoming, localitate cu o populație de două sute patru locuitori. Ar fi exagerat dacă ar fi spus că văzuse măcar unul dintre ei. Se oprise să ia benzină și rămăsese pe gânduri sau, poate, se

întâmplase invers. Oricum, nu-și sunase comandantul doar pentru a-l auzi vorbind. Obținuse prelungirea permisiei, dar nu fără să-i fi tras înaintea un perdedaf.

-Sigur, domnule. Mulțumesc, căpitane. O săptămână plus jeepul la dispoziție, prin amabilitatea celor de la baza forțelor aeriene din Cheyenne. Acolo, în mod sigur, cineva trăgea niște sfori. Închise telefonul și-și sprijini capul de receptor. Se întorcea în Rock Creek și spera din tot sufletul să înțeleagă motivul pentru care o făcea.

Slujba de duminică seară fusese ca un balsam, în biserică plină pe jumătate se lăsase liniștea. Predica îi insuflase curaj, iar prietenii și vecinii cu care discutase erau mai mult amabili decât curioși, deși își dăduse seama că pe o rază de zece mile se știa că Colton Haines își petrecuse noaptea la ea. Dar cum excepția confirmă regula, curiozitatea lui Eleen, în afară de bunele intenții era evidentă.

-Te simți bine? o întrebă prietena sa în timp ce ieșeau din biserică. O luase de braț și își ținea capul aplecat, foarte aproape de al ei. Dacă Sarah avea vreodată nevoie de ajutor, știa de unde îl putea primi. I se putea destăinui și putea plânge în voie, și Ellen o înțelegea, fără să comenteze. Acum însă nu voia nici să vorbească, nici să plângă.

-Mă simt foarte bine, spuse strângând-o ușor de braț. Ellen era o ciudățenie în Rock Creek, pentru că se născuse și crescuse în altă parte. Venită din sud, brunetă cu ochi albaștri, își cunoștea foarte bine farmecele feminine și era cea mai de încredere persoană care trecuse vreodată pragul magazinului Atlas. Daniel o cunoscuse cu ani în urmă la târgul de vite de la Denver și la nici o săptămână se însurase cu ea.

-Ce face Colt? întrebă Ellen, rostindu-i numele cu căldură și nu cum o merita cel care o părăsise fără măcar s-o mintă promițându-i că se va întoarce și care la plecare îi strânsese mâna. Sarah se opri în loc. Poate că trebuia totuși să-i povestească. Mai târziu, după trei cești de cafea în care proprietara cafenelei adăugase, din proprie inițiativă, coniac și deasupra frișca din belșug, pe Sarah aproape că n-o mai interesa că la despărțire își dăduseră mâna.

-N-ar fi trebuit să-l aduc în casă, asta e, zise ea, ridicând vocea și gesticulând nervos din mâini.

-Îți pare rău că ai făcut-o? Ellen se întoarse să-i ceară părerea și Karlei, proprietara cafenelei care stătea în spatele tejghelei. Tu ce zici, Karla? Ai regreta? Coniacul își făcuse efectul și vorbea poticnindu-se, dar femeia căreia i se adresase dădu din cap, semn că înțelesese.

-Când e vorba de bărbați, toate ne pierdem mințile, fu de acord Karla.

-Mai mare rușinea,adăugă Ellen amuzată.Sarah sughiță râzând pe înfundate,iar Karla se întoarce să spele ceștile.

-Ar fi mai bine să plecăm,spuse Ellen.Danny e în stare să mă caute cu poliția dacă nu ajung acasă până la ora opt jumătate.Își iau gentile și jachetele.Sarah și Karla făcură repede planul următoarei întâlniri a Asociației Independente a Femeilor de Afaceri din Rock Creek.Sarah era secretar și trezorer,iar Karla, președinte și șefa protocolului,fiindcă de cele mai multe ori întâlnirile aveau loc la cafenea.Amanda Haines fusese vicepreședinte.Într-un orășel atât de mic pierderea unei persoane lăsa un gol imens.Cafeneaua se afla la o stradă și jumătate distanță de locuința lui Sarah,dar Ellen insistă s-o conducă pentru a fi sigură că ajunge cu bine acasă.Când dădură colțul,primul lucru pe care îl observară amândouă fu jeepul militar,oprit în fața porții vopsită în alb.

-Oh,Doamne,suspină Ellen și apăsă pe frână oprind în spatele jeepului.Priviră amândouă spre verandă și-l văzură așezat în balansoar.Sarah rămăsese fără grai.

-Pentru liniștea ta sufletească,roagă-l să se așeze pe canapea,zise Ellen.Vrei să-i spun lui Danny să-l sune?

-Nu.Simplul gând de a mai amesteca încă un bărbat în toată povestea asta, chiar unul atât de amabil cum era Daniel Calhoun,era suficient s-o facă să ridice tonul.În comparație cu femeile,bărbații reacționează într-un mod cu totul diferit. Sunt total imprevizibili.Totul va fi bine.Promit.Nu-i rea deloc ideea cu canapeaua. Putem discuta și acolo.Totul suna perfect rezonabil,dar inima îi bătea năvalnic stimulată de adrenalină,presimțiri și coniac.Așteptarea o îngrozea,dar nici nu se gândea să nu-și ia revanșa.Dacă el se întorsese,asta însemna ceva.

Colt se ridică de îndată ce o văzu,frământat de gânduri negre.Faptul că în urmă cu o noapte nu-i pomenise numele nici unui tip,nu însemna că nu avea nici un prieten.Dacă din mașină mai cobora și un bărbat știa că-l așteaptă vremuri grele,așa că se pregăti sufletește.Dar ea coborî singură.Limuzina se îndepărtă de îndată ce ea închise portiera,iar Colt își dădu seama că situația era chiar mai neplăcută decât își închipuise.Cu cât dispărea mai repede din fundătura aceea,cu atât mai bine.Nu era deloc mândru de ce făcuse.Se jucase cu sentimentele, amintirile și sensibilitatea ei.Ea rămăsese aceeași fată încântătoare,dar el,cu anii,devenise insensibil.În meseria sa,a învinge era egal cu a supraviețui, învingătorii rămâneau în viață,învinșii deseori mureau.Cu o noapte în urmă el câștigase,și dimineață ea îl lăsase din nou să câștige.Se gândi că ea merita mai mult decât un ticălos fără milă care îi distrusese viața.Se întorsese,deși știa bine toate acestea.Poarta se trânti în urma ei zgâlțâind din balamale.Luna se reflecta în băltoacele de pe alee.Furtuna dezlănțuită în Nebraska și Dakota de Sud lăsase

colțul de sud-est al statului Wyoming plutind în noroi.

-Colt, strigă ea întâmpinându-l cu răceală. El zâmbi. Era obișnuit cu oamenii furioși, iar provocările le înfrunța întotdeauna cu plăcere.

-Sarah. Ea urcă treptele verandei și trecu pe lângă el îndreptându-se spre ușă.

După o vreme Colt observă că încurcase cheile pe care le tot zornăia în mână. O urmărea, stând deoparte, cât este de neîndemânatică. Bombănea încercând cheile, dar nu se dădea bătută. Nu era supărată. Era beată.

-Îmi dai voie să te ajut?

-Nu, mulțumesc, răspunse ea pe un ton sec. Deși era și supărată pe el, supărată și beată. Perfect. Se mută de pe un picior pe altul și-i trecu degetele prin păr. O merita cu prisosință.

-Unde a plecat prietenul tău?

-Care prieten?

-Cel care te-a condus până acasă, dar n-a așteptat să te vadă intrând. Cel care te-a îmbătat. Simțea că se sufocă și-i venea să se repeadă la el.

-Fii convins că nu Ellen m-a îmbătat. Vorbești tâmpenii. Ellen. Nici că se putea mai bine. Începu să se relaxeze, dar ea încă nu terminase ce avea de spus.

-Te-am văzut furișându-te. Ea voia să dea alarma, dar i-am spus că mă descurc singură. Ridică bărbia și-i întâlnește privirea. Mă pot descurca singură, Colt Haines. El nu avea nici un dubiu în această privință.

-Nu mă furișasem.

-Hmm. Se întoarce făcându-și din nou de lucru cu cheile.

-Lasă-mă... Ușa se deschise brusc și ea intră împiedicându-se de prag, lăsându-l singur pe verandă, dar nu pentru multă vreme. Își luă de jos bagajul și o urmă înăuntru. Nici nu intră bine că ea și începu să-i dea ordine.

-Poți dormi acolo. *Numai* acolo, zise indicându-i cu mâna canapeaua, în timp ce trecea prin salon spre bucătărie. Și dacă ai ceva să-mi spui, vino aici. Sunt cam amețită și trebuie să mănânc ceva. El își lăsă bagajul la capătul canapelei. O auzi zdrăngănind și scăpând pe jos câteva cești și farfurii. Se opri în prag simțind că inima i se oprește în loc.

-Ce naiba faci acolo? întrebă el repezindu-se spre masă. O prinse de talie, ținând-o să nu cadă de pe scaunul care se clătina, pe care se cocoșase și se ridicase în vârful picioarelor să ajungă la raftul cel mai de sus al bufetului.

Ea se răsuci cu o mână dusă la gură și în cealaltă ținând un flacon din plastic.

Înghiți și tuși.

-Am luat niște vitamine. Sper să mă ajute.

-Acolo, sus, ții tu vitaminele?

-Nu prea iau așa ceva și le pun unde umblu mai rar.

-Data viitoare,când mai vrei să iei ceva de sus,spune-mi mie,îi zise el la fel de îngrijorat.

-Cum să nu.De parcă ai avea de gând să rămâi aici,special pentru asta.O ridică de pe scaun,remarcând distrat că sânii ei veneau exact în dreptul gurii,apoi gâtul începu să-l preocupe.Ea își ținea mâinile pe umerii lui și după ce o lăsă jos nu-i dădu drumul.Se uita la gura ei și gândurile i-o luară razna.Trebuie neapărat să-și controleze hormonii,emoțiile sau...Doar nu se întorsese să se culce cu ea din nou,iar dacă în acest sens mai avea îndoieli,ea,în mod sigur,nu avea.

-Nu,zise ea cu voce pierită,dar hotărâtă.Așa ceva n-o să se mai întâmple.

-Nu? Nu era sigur că ea știa ce spune.Se uita la femeia pe care o sărutase și o mângâiasse în mii de feluri și nu credea că va rezista multă vreme să n-o facă din nou.

-Nu.Scutură ușor din cap și câteva șuvițe i se desprinseră din agrafă.Mă consum prea mult...când mă culc cu tine.

-Când te culci cu mine? Deși n-ar fi trebuit,vorbele ei îl dureau,chiar dacă la despărțire făcuse prostia să se comporte ca un școlar.Credeam...Se opri.Ea avea dreptate.Peste o săptămână nu va mai fi acolo să-i dea vitaminele de pe raftul de sus.Încă o ținea în brațe și-i simțea respirația.O auzi spunându-i cu voce pierdută.

-Colt,în ritmul ăsta n-am să rezist.Sunt o femeie care mă descurc de una singură într-un oraș fără nici un fel de perspectivă.Nu-mi pot permite să-ți stau la dispoziție atunci când ai tu timp să treci pe aici.Poți rămâne să locuiești aici, continuă ea.Am să te las să-mi pregătești micul dejun și dacă te hotărăști să rămâi mai mult,cina o voi prepara eu și te voi însoți la rulota mamei tale încercând să te ajut cât îmi va sta în putință,dar viața mea,să te joci cu ea,nu ți-o pot oferi.Nu e de mirare câți bărbați mor în război,se gândea Colt.Ei nu au instinctul de conservare caracteristic femeilor.Al ei era dur ca oțelul și ascuțit ca diamantul.Ezită o clipă,apoi îi dădu drumul din brațe.

-Am liber o săptămână,dacă mă suporti atâta timp,dar îți spun de pe acum că nu intenționez să-mi petrec nopțile la *Regent*.Și nici în rulota mamei sale nu se gândea să înnopteze,fiindcă nu era cea de pe vremea copilăriei sale,ci locul pe care aceasta îl împărțise cu Bull Brook.Cunoscând sentimentele lui Sarah de acum zece ani față de tatăl ei,se îndoia că acesta i-ar fi trecut vreodată pragul casei,lucru care îi convenea de minune.

-Poți rămâne aici,zise ea și se duse la aragaz.El o opri.

-Lasă-mă pe mine să prepar cina până nu mai spargi ceva.

Tu o să pregătești micul dejun.

-Deschid magazinul la nouă.

-De obicei mă scol cu noaptea în cap.

-Închid la cinci,cu excepția duminicilor când țin deschis numai până la prânz.

-Te voi aștepta cu cina caldă.

-Lunea,mai ales,când primesc marfă rămân până mai târziu.

-Atunci mergem la restaurant.Se antrenaseră într-o discuție lejeră,în vreme ce el se făcea comod.Puse legumele la fiert și stropi doi piepți de pui cu vin alb,iar ea îl făcu bețiv,dar el râse și tăie felii de măr și le puse în farfurie.

În timpul cinei își amintiră de anii de colegiu.Sarah terminase facultatea și obținuse autorizație de a lucra ca farmacist.Colt urmase niște cursuri în cadrul marinei,care îi și plătise în mare parte școlarizarea și primise diplomă într-un domeniu indispensabil meseriei pe care și-o alesese,dar folositor și în viața civilă.

-Matematică? Lui Sarah nu-i venea să creadă.Întotdeauna se dovedise că este un băiat inteligent,dar nu deștept.Din anii petrecuți la Universitatea din Wyoming își aminti de studenții la matematică din anii superiori,tipi cu buzunarele pătate de cerneală și calculatoarele pline de hieroglife.

-Bineînțeles.Matematica te ajută să calculezi cu precizie cantitatea de substanță.

-Ce fel de substanță? Avea impresia că-și bate joc de ea.

-Explozivă.Și nu numai atât.Mai poți calcula timp,distanțe,viteze,representări geografice,tot felul de măsurători utile în navigație.

-Aha.

-Am studiat și probleme de filozofie,cum ar fi haosul,distanța până la cea mai îndepărtată stea și despre originea lumii.Tăind din pui ea rămase cu gândul la explozivi.

-M-am tot gândit cu ce te ocupi.Știam că ești bine,că nu ai pățit nimic.

-Am îmbătrânit și acum lucrez la birouri,așa că singurul mod în care mai pot fi rănit este să-mi alunece scaunul de sub fund.Nu trebuie să-ți mai faci griji.

Oricum,n-ar fi recunoscut că fusese îngrijorată,dar nu se putu abține să nu-i spună că e mincinos.

-N-ai mutră de conțopist.

-Asta-i chestie de antrenament.

-Și,în afară de asta,ce mai faci acolo?

-În mare parte e strict secret.Vorbea serios,dar ochii îi sclipeau jucăuși.Știu să păstrez un secret,dacă cumva ai de gând să-mi destăinuiești ceva.Sarah îl refuză politicos și se ridică să spele vasele.Era hotărâtă ca atâta timp cât va putea sa

păstreze pentru sine secretele pe care el nu i le aflase cu o noapte în urmă,să nu-i mărturisească nimic.

-Lasă-mă pe mine,spuse el ridicându-se și luându-i farfuriile din mână.Pari obosită,iar eu presimt că voi petrece o noapte albă.*Dacă asta te consolează și eu presimt același lucru în ce mă privește*,își spuse ea în gând.

CAPITOLUL 8

Sarah se înșelase:dormise bușean și se trezise cu perna în brațe,dar nu intenționa să dea faptului mai multă importanță decât trebuia.De vreme ce n-o văzuse nimeni,se simțea în siguranță.Se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă Colt ar fi intrat s-o trezească,dar alungă acest gând.

Căscând somnoroasă se răsuci,se uită la ceas și mormăi.Nu mai avea timp de pierdut dacă voia să deschidă la Atlas în jurul orei nouă.În baie îi găsi aparatul de ras și în bucătărie cafeaua și un bilețel pus pe frigider.*Îți aduc prânzul,Colt.* Dar el nu se zărea nicăieri.Crezuse fiecare cuvânt pe care i-l spusese,dar nu intenționase să-l alunge din casă,deși ar fi fost lucrul cel mai înțelept.

Uniforma îi atârna în dulap,iar blugii și cămașa erau frumos împăturite pe canapea,dovadă că se întorsese.Se întrebă dacă generozitatea sa ar fi mers atât de departe dacă n-ar fi fost amețită cu o seară în urmă.Jeepul era parcat în fața porții și își lăsase pantofii negri și cizmele de cowboy la ușa de la intrare.Nu-și imaginase că ieșise afară dezbrăcat și în picioarele goale deși știa că nu-și adusese cu el decât două schimburi de haine,fiindcă nu se așteptase să rămână mai mult de o zi și o noapte.

Totul rămase învăluit în mister până ce ajunse la magazin și începură să sune telefoanele.Tom Jenkins care avea nevoie de un flacon de niacin îi spuse că în zori văzuse un bărbat,care semăna cu băiatul Amandei,alergând pe șoseaua Kent Divide,dar nu menționa că acesta ar fi fost dezbrăcat și în picioarele goale,ceea ce o făcu să răsufle ușurată.Telefonul sună din nou.Phil Dawson îl văzuse și el depășindu-l în viteză la curba șoselei,acolo unde drumul se îndepărta de râu.O sunase cu rugămintea să-i transmită lui Colt condoleanțe.Ar fi făcut-o personal, dar Colt îi făcuse cu mâna fără să se oprească și-l înțelese,fiindcă știa și ea ce înseamnă să faci jogging,să-ți masori pulsul și alte chestii de genul ăsta.

Sarah tocmai primea comanda săptămânală când telefonul sună din nou.Martha Tully nu voia s-o roage nimic,dar fusese bună prietenă cu Amanta și-l zărise pe Colt Haines alergând în preajma casei ei când ieșise să-și ia corespondența.Și poate că Sarah își mai amintea că doi din copiii ei erau bolnavi.Chiar vineri dimineața trecuse să le cumpere antibiotice,așa că nu avusese timp să-și ridice

corespondența și ce părere avea ea, Colt se simțea bine? Fiindcă îl văzuse la cinci mile distanță de oraș doar în pantaloni scurți și tricou, cu o sticlă de apă în mână. Sarah o liniști spunându-i că își făcea antrenamentul, absolut necesar în meseria lui, că putea alerga toată ziua bând doar apă, că da, va rămâne la ea timp de o săptămână pentru a lichida afacerile mamei sale și că era sigură că Ruby va angaja altă coafeză, dar că ar fi fost bine dacă ar exista și o manechiuristă în Rock Creek. Închise telefonul după ce se interesă dacă copiii Marthei mai aveau febră. Nu, nu mai aveau. Sarah rămase, zâmbind, rezemată de tejea.

Ce trăsnet era! Alerga dezbrăcat prin oraș de parcă ar fi fost pe plajă sau în altă parte. Începu să râdă. În doisprezece ani, cât locuise în Rock Creek, nu făcuse atâtea valuri decât în sufletul ei.

Colt trecuse pe la băcănie să facă cumpărături pentru masa de prânz. Pregăti sandvișul cu mușchi și salată de fructe proaspete și lăsase o bucată de carne la marinat, în frigider, pentru cină. Încercă să nu se gândească prea mult la ce va face săptămâna cât va locui la Sarah. De când planul cu dormitul împreună eșuase nu mai era în stare să se gândească la nimic. Nu că ar fi obișnuit să-și spele păcatele făcând dragoste, ba chiar, când o făcea, avea motive bine întemeiate.

În timp ce o privea pe Sarah, motivul era cât se poate de simplu: voia să fie cu ea și, în afară de dorința pe care încerca să și-o reprime, se năștea întrebarea de ce. Pe de altă parte, nu putea crede că vor petrece împreună o săptămână întreagă fără să facă dragoste. Se potriveau atât de bine, dar ea era cât se poate de categorică și pe bună dreptate nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Termină de făcut ultimul sandviș și bagă totul într-o pungă. Adevărul era că știa ce face, dar nu era pregătit să recunoască fiindcă nu era convins că și crede. Dacă viața lui ar fi depins de asta, n-ar fi putut da o definiție exactă dragostei. Se gândi să cumpere și niște vin, dar se răzgândi. Îl mai făcuse o dată bețiv și precis n-o spusese ca să-l tachineze. Era imposibil ca ea să nu fi observat cât de mult se schimbaseră față de cum îl cunoștea. Călătorise în lumea întreagă, pe când ea nu fusese mai departe de Larmie și Universitatea din Wyoming.

Puse lângă sandvișuri și o pungă cu cartofi prăjiți. Nicăieri în lume nu văzuse o fată mai atrăgătoare decât Sarah. În clipa aceea s-ar fi urcat lângă ea în pat, s-o iubească și să-i facă copii, nu „sex” așa cum credea ea. Dorea să aibă copii, să fie tatăl unei fetițe și al unui băiat, pe care să-i vadă crescând sub ochii lui. Plecase de acasă speriat și înfricoșat, dar nimic nu se compara cu moartea neașteptată a mamei sale. În urmă cu câțiva ani avusese un șoc când își dăduse seama că nu este nemuritor. După aceea începuse să se gândească serios la viitor, ajungând la

concluzia că nu voia să rămână toată viața în marină. Cu două zile în urmă, când se întorsese acasă, nu se așteptase, să fie atât de mult atras de ținutul copilăriei și de Rock Creek, încât să se simtă din nou acasă. Și nici la Sarah nu se așteptase. Dacă nu l-ar fi obsedat ideea de a-l omorî pe tatăl ei, ei doi ar mai putea avea o șansă.

Sarah se uită la ceas, apoi la teigheaua plină cu dulciuri. Dacă Colt mai întârzia mult o va găsi îngropată în ambalaje de ciocolată și firimituri de biscuiți. Era un lucru nebunesc ce încercau să facă. Adevărul era că nu era nici pe departe atât de altruistă pe cât îl lăsase să creadă. E drept că regreta moartea mamei lui și tot atât de drept era că îl iubea ca o nebună, și ar fi fost în stare să i se arunce la picioare dacă ar convinge-o că ce face e bine, dar el plecase cu zece ani în urmă fără un cuvânt și ce se petrecuse între ei în urmă cu două nopți, după câte știa, fusese de-a dreptul indecent. De când deveniseră amanți, prietenia lor urmase altă cale. Cu zece ani în urmă, când tatăl său venise acasă și-i spusese că îl izgonise pe băiat pentru totdeauna, nu-l crezuse. Și nu-l crezuse luni în șir, vreme în care nu primise nici o veste de la Colt. Încercase să-și închipuie ce i-ar fi putut spune sau face tatăl ei încât să-l supere atât de tare, dar cele mai sumbre gânduri nu aveau nici o legătură cu aceasta. Adevărul, dureros totuși, fusese prea evident pentru a fi ignorat. Colt îi spusese că pleacă și nu se răzgândise nici după ceea ce se petrecuse între ei în seara aceea. Dacă acum ar fi avut un dram de minte i-ar fi pus bagajele în fața ușii. Nu voia să-l iubească așa cum se temea că o putea face. Se auzi clopoțelul și ușa de la intrare se deschise. Ridică privirea zâmbind, știind că era el. Nu avea pic de minte.

-Am auzit că în dimineața asta ai făcut o scurtă excursie prin împrejurimi. Ieși de după casa de marcat și trecu pe lângă el să agate pe ușa plăcuța cu „ÎNCHIS”.

-Mi-am dezmoțit puțin oasele.

-Alergând zece mile? Agăță plăcuța și încuie ușa. În ziua aceea, decise ea, va lua lucrurile așa cum sunt.

-Noaptea a fost lungă.

-Nu atât de lungă cât nopțile de decembrie când la ferestre se așterne zăpada, replică ea aruncându-i o privire scurtă. În acel moment semăna mai mult cu un cowboy decât cu un locotenent de marină deși, odată cu uniforma, se părea că nu putea renunța și la permanenta stare de încordare. Corpul lui era mult mai bine legat decât pe vremea când era un băiețandru. Purta o cămașă strâmtă cu model în albastru, roșu-închis și negru care îi scoteau în evidență limpezimea și profunzimea ochilor albaștri. Făcând un efort își luă privirea de la el.

-Vino să mâncăm afară,pe veranda din spate.Vechiul frigider de lângă ușă huruia zgomotos.Sarah scoase din el două sticle de apă minerală și le desfăcu capacele.

-N-arată rău,zise el arătând spre terasa amenajată în spatele magazinului,având în stânga strada,în dreapta garajul lui Loden și în spate preeria cu iarba uscată strălucind în soare,amestecată cu fire verzi apărute după ploaie.

-Îmi place să mâncăm aici,dar ar trebui să închid veranda.Așeză sticlele cu apă minerală pe măsuta de lemn de lângă perete și trase unul dintre scaune.Prin părțile astea și viața trebuie să ți-o protejezi.Râse scurt,dar Colt înțelese ce voia să spună și fiindcă ea pusese degetul pe rană îi puse întrebarea care îl obseda.

-De ce nu te-ai măritat,Sarah? îi răspunse fără să-l privească:

-Așa a fost să fie.Tu? Tu de ce nu te-ai însurat? îl întrebă întinzându-se să ia unul din sandvișurile pe care le scosese din pungă.

-Am fost.Rămase cu mâna în aer simțind că i se face negru în fața ochilor.Se însurase.Fuse însurat.Existase o doamnă Colton Haines și aceea nu fusese ea. Asta chiar că nu i-o mai putea trece cu vederea.

-Scuză-mă,spuse,ridicându-se de la masă și lăsându-l singur pe verandă.

Trânti ușa din plasă și intră în magazin.Se sprijini de frigider și rămase cu ochii închiși.Nemernicul.Lașul.Derbedeul.Escrocul,fuse însurat.Iar o făcuse să sufere.Era înfuriată la culme,dar puțin îi păsa.Îl auzi venind și se grăbi să dispară din calea lui.Nu mai suporta să-l vadă în fața ochilor.Nu mai voia să-l vadă în viața ei.Nici măcar nu-l lăsase să-i explice.O apucă de braț și o întoarse cu fața spre el.

-Ți-e bine?

-Da,răspunse ea făcând eforturi supraomenești să vorbească normal.

-N-am vrut să te supăr.*Câtă grijă din partea lui.*

-Nu sunt supărată,dar tocmai mi-am adus aminte că trebuie să treacă pe aici Jean Clymer după o rețetă,i-am promis că i-o fac.

-Ești sigură? Nu-i răspunse decât după un minut când simți că i se descleștează maxilarul.Pierduse bătălia.

-Nu,spuse ea în cele din urmă.Nici eu nu mai știu exact.Tot ce-ți pot spune e că sunt o tâmpită,care a terminat o facultate,are o slujbă și că totul a mers foarte bine până când ai apărut tu.Îl privi cu ură și își smuci brațul.

-Sarah.O cuprinse din nou,dar ea îl îmbrânci.

-Întoarce-te la nevastă-ta,zise ea,dându-se un pas înapoi.

-Fosta nevastă.

-Nu mă interesează.Se îngrozi când își auzi vocea tremurând.

-Eram tânăr,Sarah,și n-a fost ceea ce-ți închipui.Se apropie din nou,dar ea i se feri din cale.

-Tânăr? Cât de tânăr.Aveai douăzeci de ani când ai plecat,când m-ai rugat să mă mărit cu tine,dar ce-a mai contat asta,nu? Eram o provincială de care ai crezut că te poți folosi?

-Nu-i adevărat,strigă el furios,lipind-o cu spatele de frigider.Tonul vocii lui îi dădu de înțeles că nu era obișnuit să fie contrazis.N-avea decât să țipe!

-...așa cum te-ai folosit de mine acum două nopți.Mă bucur că ți-am putut fi de folos.

-La naiba,Sarah.Își apropie fața de a ei,o prinse de mână și își înfipse degetele în carnea ei.

-Mă doare.Se uită în jos la mâinile lui mari și bronzate,care contrastau cu albul halatului ei.Îi venea să plângă și-l ura fiindcă o făcea să sufere.Dă-mi drumul...dă-mi drumul.Se zbătea să scape,lovindu-l inutil peste piept.Parcă ar fi lovit un zid și asta o enerva până la lacrimi.

-Mincinosule,spuse ea în timp ce el îi ștergea o lacrimă de pe obraz.

Râsul lui o făcu să-și ridice capul și dintr-o privire își dădu seama că era un râs autoironie izbucnit dintr-o profundă frustrare.Își rezemă fruntea de fruntea ei,închise ochii și slăbi strânsoarea.

-Doamne,Sarah,nu știu ce o să se întâmple cu noi.Când facem dragoste pari atât de disperată.Sunt singurele momente când știu,într-adevăr ce se întâmplă cu noi,fiindcă și eu mă simt la fel.Fără să vreau mereu te fac să suferi.Nu știu cum se întâmplă asta când,de fapt,nu-mi doresc decât să te țin în brațe și să te protejez.Cum pot să te fac să suferi,când tot ce vreau este să te iubesc? O cuprinse în brațe și o strânse la piept.Ea nu-i răspunse,dar nu-i mai evită atingerea,căldura corpului și vorbele pe care i le spusese alungându-i supărarea.Oftă adânc și își lăsă capul pe pieptul lui.Frigiderul continua să huruie,singurul zgomot în afară de respirațiile lor.O sărută pe tâmplă și își lăsă capul în scobitura gâtului ei,apoi,fără s-o mai sărute,o mângâie ușor s-o calmeze.

În câteva minute își găsi liniștea în brațele lui,simțindu-l tot mai aproape de inima ei,atrăsă irezistibil de ființa lui.El,probabil,voia s-o iubească,dar nu reușea.Ea nu voia să-l iubească,dar,probabil,nu va reuși niciodată.Oftă din nou și ridică capul să-l privească.

-Poate ar trebui să-mi povestești despre ea.

-Despre fosta mea soție? Ea dădu din cap afirmativ.

-E o poveste lungă,dar dacă-mi dai ceva să mănânc am să încerc să-ți spun cât mai multe.

-S-a făcut,zise ea,sperând că este pregătită să audă chiar mai puțin despre cea pe care o iubise Colt atât de mult,încât se însurase cu ea.El împinse ușa și o conduse afară,furându-i un sărut care o învăluie fierbinte și amețitor,dar scurt ca un atac prin surprindere și excitant,așa cum numai el știa s-o facă să-l simtă.O clipă se priviră în ochi,ea mirată,el tachinând-o,apoi o sărută pe obraz,gestul iubirii nevinovate.Cât de ușor putea face din ea tot ce voia.Recunosc,în sinea ei,că nici ea nu mai știa ce o să se întâmple mai departe cu ei doi.

-O chema Sumi,începu el,după ce se așezară la masă.

-Sumi,repeta Sarah,făcând eforturi să-l privească ca și cum vorbele lui n-ar fi făcut-o să sufere.Ce nume ciudat.

-Nu.Nu e ciudat.E un nume japonez.

Lui Sarah îi apărură în față imaginea unei femei fragile,cu ochi negri,sfioasă și grațioasă.Avu impresia că aude râsete și mătasea foșnind,și parcă îi vedea părul negru și lucios revărsându-i-se pe umerii delicați,de culoarea măslinii.Nu mai era de mirare că lipsise zece ani.Naiba să-l ia.Privi într-o parte,regretând întrebarea.Nu știa nici ea de ce așteptase să-i răspundă,dar o soție enigmatică și exotică era mai serioasă decât orice californiană.

-Frumos nume,zise ea,preocupată de sandwich,salată și câțiva fulgi de cartofi pe care îi puse pe un șervețel.

-Era însărcinată.Fulgii de cartofi i se sfărâmară în pumn,iar el fu suficient de nepoliticos să observe.Îi luă mâna și-i scutură firimiturile.

-Cu un marinar,prieten cu mine,continuă el pe un ton sec.Era disperată.Familia ei o ostracizase,efectiv,aruncând-o în stradă.

-De ce nu s-a însurat prietenul tău cu ea?

-Era deja însurat și avea și doi copii în Brementon.

-Tot nu înțeleg de ce-ai făcut-o,spuse ea.Chiar că nu înțelegea.Nu înțelegea deloc.

-Aș vrea să crezi că dacă ar fi s-o mai fac o dată,aș fugi mâncând pământul.

-A mers atât de prost? îl întrebă mirată.

-Nu chiar,dar a fost mai complicat decât mă așteptasem,iar nouă,marinarilor,nu ne plac deloc chestiile astea.Era sigură că el roșise și o umbră slabă de culoare îi apărură în obraji.

-Să nu-ți închipui că sunt vreun sfânt,adăugă el.Nici un pericol,se pregătea ea să-i spună,dar el continuă:

-După nașterea copilului nici nu m-am atins de ea.Nu mai voia și alți copii din flori,din moment ce convenisem să divorțăm la scurt timp după naștere.Voia să

fie sigură în privința paternității,dar nu dorea să fie măritată cu un american mai mult decât era nevoie.

-Cred că era foarte drăguță.Afirmația era ridicolă,dar singura care îi veni în minte,ținând cont cât de fericită era că cei doi avuseseră destulă minte să nu mai doarmă împreună după nașterea copilului,fericită că el nu ținuse pentru el acel amănunt atât de important pentru ea.

-Pe vremea aceea așa gândeam și eu,spuse el,aruncându-i o privire scurtă și indescifrabilă.De iubire nici nu putea fi vorba,dar am rămas până și-a pus la punct situația.

-Ce s-a întâmplat cu ea? Trebuia să știe,chiar dacă se simțea profund dezamăgită.Ea trebuia să fi fost prima și ultima doamnă Colton Haines.

-Trebuie să știi că avea o fire originală și că,mai presus de orice,nu voia să aibă de-a face cu vreun marinar american.Se trăgea dintr-o familie onorabilă,așa că a provocat cel mai mare scandal pomenit în neamul Sunakawa.

-Și cu ea ce s-a întâmplat? repetă Sarah întrebarea,enervată de faptul că el îi lua apărarea.Ezită o clipă înainte de a-i răspunde:

-În esență,s-a vândut la un preț cât se poate de bun.Sarah reflectă un timp la explicația lui,încercând,însă fără succes,să-și alunge de pe figură expresia de surprindere.Ce aflase de la el suna prea îngrozitor pentru a fi crezut.

-Și ai lăsat-o să facă asta? îl întrebă pe un ton acuzator.

-S-o las? zise el surprins.N-am putut s-o opresc.Știa că a pierdut orice șansă de a se mărita în stilul tradițional japonez și a ales ce a considerat că e cel mai bine în situația ei,cu excepția căsătoriei cu un marinar yancheu.S-a orientat bine și a reușit să se descurce de minune.

-Cum? întrebă Sarah.Nu-și putea imagina cum un lucru atât de oribil ca a accepta să fii întreținută să-ți aducă satisfacții.

-A devenit amanta unui mare magnat,directorul unei companii constructoare de mașini.A fost alături de el când a fost acuzat de spionaj în sectorul pe care îl conducea și a profitat când el și-a reluat funcția.Greua încercare prin care trecuse l-a răpus,dar nu înainte să o fi înzestrat cu o vilă în Hawaii și câteva titluri la purtător în valoare de jumătate de milion de dolari.

-Și copilul? întrebă Sarah neputându-și ascunde scepticismul.

-Locuiește cu Sumi și mama ei în Hawaii,la Oahu.Sumi se ocupă cu vânzări de bunuri imobiliare.

-Colton Haines,în viața mea n-am auzit o minciună mai gogonată.*Are impresia că sunt tâmpită.*Dacă nu vrei,nu-mi povesti despre soția ta.Nu-mi pasă.Nici n-o să mă mai gândesc că ați fost căsătoriți,dacă la asta vrei s-ajungi.Niciodată...

-Sumi Sunakawa Haines,o întrerupse el.Dacă o să ajungi vreodată în Oahu,poți să-i faci o vizită sau să-i dai un telefon.Te știe,fiindcă i-am povestit totul despre tine.

-Sunt convinsă.Oftă exasperată și mușcă din sandviș.

-În Hawaii e dimineață acum.Putem să-i dăm un telefon.

-Mai bine nu,mormăi ea cu gura plină.

-Numai să nu-i vorbești despre Rock Creek,fiindcă e sătulă de locul ăsta.Lock Leek! Lock Leek.Woming! Mi-ai împuiat capul cu Lock Leek,îi imită el vocea pițigăiată,apoi izbucni în râs,după care,o privi dus pe gânduri.Când îi vorbeam despre tine îi făcea plăcere.

-Sunt convinsă,zise Sarah luând o feliuță de banană din salata de fructe,nevenindu-i încă să creadă.

-Dimineață te-a căutat un bărbat la telefon,spuse el.Eu tocmai făceam cafeaua.Ți-a lăsat un mesaj pe robot.Hank,zicea că-l cheamă.Privirea lui sfredelitoare o irita.

-Spunea că vineri și sâmbătă va fi la Gillette,la concurs și voia să știe dacă te duci cu el să-i porți noroc.Promitea că o să câștige și îți zicea „iubito”.

Ăsta era Hank.Așa îi spunea el,”iubito” și întotdeauna promitea să câștige,dar era atât de zăpăcit,încât nici nu știa ce vorbește.

-Trebuia să-mi închipui că în viața ta există un bărbat care participă la rodeo.

-Nu pot să spun că Hank „*există în viața mea*”.Uneori,dar nu prea des încât să devină o obișnuință,îmi ține de urât.

-Din cauza lui nu te-ai măritat?

Ar fi putut râde de ironia cu care Colt îi pusese întrebarea acea atât de idioată,dar n-o făcu.

-Nu,spuse dând din cap.Hank nu e genul bărbatului pus pe însurătoare.Așteptă o clipă,apoi îi aruncă o privire piezișă.Jumătate de milion în bunuri imobiliare și titluri la purtător? El dădu din cap afirmativ.

-Bănuiesc că era foarte frumoasă,zise ea,de această dată fără să se simtă câtuși de puțin ridicolă.

-Pe vremea aceea așa gândeam și eu.

CAPITOLUL 9

De ani de zile,încă de pe vremea când avea șaisprezece ani,la ora zece se ducea la culcare.Uneori nu rezista nici până la ora aceea,alteori,destul de rar,când avea o întâlnire sau mergea la vreo petrecere,se culca mai târziu.Puține erau serile în care apuca să asculte până la capăt știrile,dar și mai rar se întâmplă ca un bărbat

să rămână la ea peste noapte. Termină de șters ceașca de cafea și o puse în bufet. Nu că ar fi fost excesiv de ordonată și n-ar fi putut dormi dacă n-ar fi spălat vasele, dar știindu-l pe Colton Haines în casa ei, numai gândul de a merge la culcare îi dădea un sentiment de neliniște.

În timpul prânzului clarificaseră anumite lucruri, dar, cu toate acestea, i-ar fi fost greu să le explice cuiva, inclusiv ei însăși. Ca timpul să treacă mai repede, el muncise din greu toată după-amiaza pe lângă magazin, ajutând-o la niște treburi pe care ea le tot amânase luni de zile. După ora închiderii aranjaseră marfa primită și o dusesse la cină la cafenea. O mângâiase tot timpul și o sărutase, și nu numai o dată sau de două ori. Sărutări tandre și ușoare care n-o lăsară indiferentă. Acum era neliniștită și asta numai din cauza lui. Doar el o putea calma, dar până nu era sigură că-și poate ascunde privirea încărcată de dorință nu avea de gând să se ducă în salon și să-i ureze noapte bună.

Mai luă o ceașcă din suportul de uscat vasele și o frecă cu șervetul. Deși puseseră niște lucruri la punct, el nu-i făcuse nici o promisiune, nici o propunere sau aluzie, legată de viitor, dar intuiția îi spunea că nu trebuia să-i cedeze. Dacă nu îi putea câștiga dragostea și afecțiunea, atunci măcar să știe că o respectă.

Un zgomot neobișnuit îi tulbură gândurile. Se întoarse privind în jur. Zgomotul se auzi din nou.

Acum era convinsă că venea dinspre salon. Ceva mai devreme Colt îi reparase lampa cu picior, dar nu credea că fusese nevoit să taie ceva cu ferăstrăul. Nici nu era sigură că ținea vreunul în cutia cu scule, pe care el o scosese din garaj.

Cu ceașca și șervetul în mână se îndreptă spre salon. Băgă capul pe ușă și imediat se dumiri. Colt sforăia întins pe canapea. Oftând, se întoarse în bucătărie și puse pe masă ceașca și șervetul. Acum se putea duce liniștită la culcare, fiindcă oricât de drăgăstos l-ar fi privit nu exista pericolul ca el să reacționeze în vreun fel.

Ceva mai târziu fu trezită de zgomotul dușului. Privi peste umăr și văzu lumina aprinsă în baie. Se uită la ceas. Încă nu era miezul nopții. Probabil ațipise fiindcă se trezi din nou și se întoarse pe partea cealaltă să-i răspundă la o întrebare.

-Colt! El apăruse în pragul dormitorului, îmbrăcat doar în șortul decolorat în care alergase și își trecea degetele prin păr.

-Azi-noapte m-am chinuit îngrozitor pe canapea, în noaptea asta vreau să dorm aici dacă n-ai nimic împotrivă.

-Da, cum să nu, mormăi ea după câteva clipe, timp în care reflectă la rugămintea lui. Eu dorm comod pe canapea, adăugă deși nici măcar o singură noapte n-o petrecuse dormind acolo. În casă mai exista un dormitor, dar fusese transformat în depozit de mărfuri.

Pe musafiri îi culca întotdeauna pe canapea, dar el era singurul care se plânsese că nu dormise bine.

-Nu, zise el intrând în cameră. Nu la asta mă refeream. Vreau să dorm cu tine, indiferent unde-ar fi. Vocea lui era gătită de o emoție pe care ea nu și-o putea explica, dar care, în același timp, îi dădea sentimentul că mărturisirea lui însemna mult mai mult decât dorință. Nu știa ce răspuns să-i dea.

-Nu-ți face probleme, continuă el. Nu se va întâmpla ca acum două nopți. Știu că nu m-am purtat corect. Eu te-am împins s-o faci, chiar dacă mai târziu ai negat. În noaptea asta vreau să te țin în brațe, să te simt lângă mine. Ea stătea în întuneric, lăsând tăcerea să-i învăluie, dorind să poată spune nu, dorind să nu-i fi jinduit îmbrățișările. Când îl simți lângă pat nu protestă, dimpotrivă, se răsuci și-l trase pe locul păstrat cald. Se strecură lângă ea și trase cearceaful peste ei. Cu un gest firesc o prinse de talie și cu același gest firesc își împletiră picioarele. Îl simți cum începe să se excite, dar el o liniști cu un sărut și-i spuse să nu-și facă griji. Nici nu-și făcea. Își frecă buzele de obrazul lui și-i mângâie brațul. Îl mai atinse și-l mai sărută o dată, apoi îi luă palma și și-o așeză peste piept.

-Te rog, Colt, îi șopti. Voia să-l iubească și să nu-l mai lase să plece niciodată de lângă ea. Voia să stea strâns lipită de el. Voia să-și amintească tot ce însemnaseră unul pentru celălalt și să uite tot ce nu fusese între ei.

El era singura și adevărata ei dragoste. Era bărbatul pe care îl purtase în inimă, singurul după care plânsese. Dragostea pentru el o mistuise timp de zece ani, dar focul nu se stinsese încă. El era o infuzie de căldură dată unei vieți care dorea să umple vidul rece. O va părăsi din nou. Știa asta la fel de bine cum știa că soarele va răsări dimineată. Dar; poate...

-Te rog, Colt, murmură ea încă o dată, coborându-și palma pe abdomenul lui. Poate că de data asta ea va fi cea pentru care el va renunța la cineva.

Colt se trezi mormăind. Soarele inunda camera anunțându-l că zorile răsăriseră de mult. Își acoperi ochii cu palma. Se simțea de parcă peste noapte ar fi trecut un camion peste el, dar nu fusese nici un camion, ci Sarah, care dezlănțuise asupra lui un uragan de senzualitate și erotism. Asta îi va fi învățătură de minte atunci când va dori să iasă întreg din patul vreunei frumoase fete din Wyoming.

Făcu o strâmbătură. Nici gând să mai poată alerga zece mile în dimineata aceea. Nici nu avea nevoie, fiindcă nici măcar un oscior în tot corpul nu-i era înțepenit. Ea însă avea să întârzie la magazin. Își controlează ceasul de la mână și văzu că era doar opt fără un sfert. Deși magazinul se găsea la distanță de cinci minute de casă, presimțea că ea va întârzia. Își vârâse capul sub bărbia lui și respirația ei îi

încălzea pieptul.Îi mângâie părul lung și mătăsos care i se revârsa pe spate. Câteva șuvițe blonde care îi acopereau umerii îi atingeau abdomenul.Un picior și-l îndoise peste ale lui și coapsa așezată în poziția strategică îl atingea la cea mai mică mișcare.După noaptea care trecuse nu mai putea rămâne indiferent nici la poziția în care intenționase să se așeze,nici la mișcarea coapsei.Cu o noapte în urmă mișcările ei dăduseră un nou sens cuvântului „excitație”.

Nici nu era nevoie ca ea să se miște.Cu cea mai mare grijă se ridică și se așază peste ea.Nu voia s-o trezească până când nu ar fi penetrat-o.Se strecură ușor între coapsele ei,atingând-o doar cât să-i tulbure visele și să-i amintească de el.Fiecare mângâiere îi întetea dorința și o explora până ce pe buzele ei flutura un zâmbet și îi simți pe degete nectarul-feminității.Apoi o penetra adânc și rămase nemișcat.Așteptă până îi văzu pielea căpătând o nuanță trandafirie, respirația accelerată care îi ridica sânii,buzele depărtându-i-se într-un geamăt prelung și ochii limpezi larg deschiși.Atunci o simți pulsând străbătută de senzațiile pe care i le provoca el.

Razele soarelui se jucau în părul ei blond,aruncând umbre aurii peste linia fină a gâtului.Avea umerii stropiți din loc în loc cu pistrui,sânii roz și rotunzi.Gum ar putea să-i spună cât de mult o iubește? Nu știa nici măcar cum să înceapă.

Ea deschise gura să spună ceva,dar el îi făcu semn cu capul să tacă.Ea începu să se miște,dar el o opri,punându-i mâna pe șold.

Câteva clipe îi privi ochii somnoroși,urmărind-o cu atenție,suferind alături de ea chinul plăcut al așteptării.Acum era sublimă,incomparabilă cu cea din prima noapte,când încercase să-l consoleze,sau cu oricare altă femeie pe care o avusese.Moliciunea în care se cufundase îi trezea toate simțurile.Ar fi vrut s-o protejeze,deși știa că el înseamnă cel mai mare pericol pentru viața ei.Ea nu avea nevoie de demonstrații ale talentului lui de seducător,în schimb el dorea acea legătură intrinsecă și putere binefăcătoare a dragostei ei,osmoza dintre bărbat și femeie.Nici o altă femeie nu o făcuse atât de bine până atunci.Nici o altă femeie nu-i dezvăluiseră până atunci miracolul.Ea începuse să se miște,primind drept răspuns lovituri încete și profunde.Numele lui îi pluti pe buze,dar el îl alungă cu un sărut ușor și cu limba care îi strivi gura.Când o simți că tremură și că el nu se mai poate stăpâni,o acoperi de sărutări și împreună trecură culmile extazului.

Soarele dimineții se strecura pieziș printre copaci,aruncând lungi umbre de-a curmezișul spre oraș.Mergeau mână în mână,savurând liniștea dimineții.Ea deja întârziase la magazin,așa că nu avea rost să-l grăbească.Îi plăcea atât de mult să-l țină de mână.

-Când erai sub duș a sunat Daniel,zise el ajutând-o să ocolească o băltoacă.Mă gândeam să mă duc mâine până la ranch să-i dau o mână de ajutor la însemnatul animalelor.

-Foarte distractiv,spuse ea ironizându-l,dându-și ochii peste cap.

-Pentru o provincială întotdeauna ai avut stomacul delicat? zise el râzând.

-Delicat? Fiindcă nu-mi place mirosul de piele arsă de vacă și zbieretele vițeluşilor? El chicoti și se aplecă s-o sărute în creștet.Merseră în tăcere câteva clipe,apoi el continuă:

-Am cunoscut-o pe soția lui,Ellen,la biserică.E foarte drăguță.

-Este.Ea e cea care m-a îmbătat acum două seri.

-Da.Mi-am închipuit.Daniel mi-a spus că sunteți bune prietene.M-a întrebat dacă ne-ar face plăcere să luăm cina împreună în weekend.Era o invitație perfect rezonabilă,stereotipă,dar o clipă inima ei se opri în loc.Exista un singur lucru de îndeplinit pentru ca ea și Colt să trăiască într-o lume a lor,iluzorie,fără a ține cont de ziua de mâine,și într-o alta complet diferită,cea mondenă și anume,să apară împreună în public.

-Ce i-ai spus? întrebă ea când fu sigură că avea vocea la fel de calmă ca a lui.Nu intenționa să-și facă iluzii deșarte doar pentru o invitație la cină.

-I-am spus că ar fi grozav,dar să mă consult cu tine și-i voi da răspunsul după aceea,în caz că ai alt program pentru weekend.Făcând o pauză o strânse de mână.M-am gândit că din moment ce m-ai invitat să stau până duminică, probabil că nu ți-ai făcut alte planuri.Sau dacă da,cum ar fi să te duci la Gillette sau mai știu eu unde,poate te-aș putea convinge să renunți și să cinăm cu Daniel și Ellen.Cred că o să ne simțim bine.

-Și eu cred,spuse ea privindul și cedând încetul cu încetul.

-Îți mulțumesc,zise el,zâmbind scurt.Dădură colțul și străbătând în liniște suburbia orașului ieșiră pe o stradă lângă magazinul Atlas.Pe măsură ce se apropiau,Sarah simțea din ce în ce mai multă certitudine că ceva îl frământă.Era mai reținut și n-o mai strângea de mână,ci doar i-o mângâia cu degetul mare. Până la urmă se opri și o întoarse cu fața spre el.Zâmbetul îi dispăruse,o privea concentrat,cu ochi ciudat de vulnerabili.

-Nu știu ce promisiuni ți-aș putea face,Sarah.Nu știu dacă mă pot ține de cuvânt.

-Nu ți-am cerut promisiuni,spuse ea încet,surprinsă,apoi se dezmetici.Nu mă poți însă acuza că le doresc.Pentru asta nu mă poți acuza.El își arcui buzele zâmbind ciudat și dădu din cap.

-Nu te-aș acuza nici dacă m-ai ucide în somn.Crede-mă că știu foarte bine la ce ai renunțat pentru mine.N-am uitat absolut nimic ce e legat de tine,n-am uitat ce

gen de femeie ești.

-Ce gen de femeie sunt?

-Genul care merită toate promisiunile pe care le poate face un bărbat.În timp ce vorbea o trase lângă el până ce-și lipi buzele de urechea ei și o îmbrățișa.Genul de femeie pentru care merită să-ți ții toate promisiunile.Rămaseră îmbrățișați și ea se simți ocrotită de brațele lui,uitând de promisiunea pe care și-o făcuse,de a nu se îndrăgosti,de a nu-l lăsa să-i frângă inima.

După ce deschiseră magazinul,el plecă să se întâlnească cu Ruby.Nu dorise acest lucru și Sarah îi simțise ezitarea în momentul în care îi spusese că se duce la salonul de coafură,dar obligațiile erau obligații.Îl urmări cum traversează strada. Soarele primăvăritic îi juca în părul blond și avea mersul elegant și hotărât.O cunoștea pe Ruby și știa că va vărsa lacrimi.Spera totuși să nu-i reproșeze lunga absență din Rock Creek.Colt nu-și abandonase mama.Îi plătise drumul până în Europa și până la baza americană.Sarah știa că după primii ani de tăcere aproape totală se văzuse cu mama lui în fiecare an.Dar acasă nu venise niciodată și începuse să n-o mai intereseze motivele pentru care plecase așa cum plecase.

Se întoarse exact la prânz,fără chef,după părerea ei.

-Ce face Ruby? îl întrebă.

-Nu prea bine,zise el așezându-se pe unul din scaunele din barul magazinului Atlas în fața automatului pentru sifon.De mult nu mai servea sifon sau cocktail-uri acolo,pentru că nu se prea cereau,cumpărătorii preferând înghețata preambalată ținută în congelatorul vechiului frigider.Vrea să mergem împreună în rulota mamei,să triem niște lucruri și să-i spun ce să facă cu ele.

Nu era încântat de idee și bănuiala ei se confirmă imediat.

-I-am spus să facă ce vrea cu lucrurile,dar n-a putut sau n-a vrut să accepte.

-Are dreptate,Colt.Nu știa dacă avea dreptul să-i explice,dar cineva trebuia s-o facă.Sunt convinsă că sunt unele lucruri pe care ai vrea să le păstrezi.Lucruri care au aparținut mamei tale,cum ar fi câteva piese de mobilier.Și poate câteva haine.

-Nu vreau hainele ei,conchise el.

-Le duci la biserică.Cei de acolo vor fi fericiți.S-ar putea totuși să găsești printre ele ceva deosebit,ceva...

-Sarah...o întrerupse el privind-o înfuriat.

-O.K.,Colt,spuse ea pe un ton confuz,după câteva clipe.

-Ascultă,nu e...Se întoarse,trase o înjurătură și își acoperi ochii cu palma.

Ascultă,nu e ce-ți închipui.Știu ce înseamnă moartea,știu că ea nu mai este,dar

asta nu înseamnă că trebuie să merg acolo,să împachetez ce-a adunat într-o viață și să le arunc.Sunt proprietarul terenului și ea mi-a lăsat rulota.Nimeni nu va locui acolo în locul ei.Nimeni nu are nevoie de cămăruțele ei.Sarah auzi fiecare cuvânt,dar și pe cele nerostite și după ce le cântări îi spuse cu voce calmă:

-Mă duc eu cu Ruby.

-Îți mulțumesc.

-Orientul Apropiat e o cloacă,de departe cea mai periculoasă zonă în care am fost vreodată,urmată imediat de America de Sud.Ca să nu mai vorbim de suprafața aceea mică de deșert la nord de Tucson.Colt desfăcu două sticle de bere și una i-o dădu lui Sarah.Stăteau în curtea inferioară aflată între spălătorie și bucătărie,așteptând să se stingă cărbunii din grătar.Cu ani în urmă ușa verandei căzuse din balamale și stătea proptită de zidul din afară.Vopseaua se cojise pe glafurile goale.

-Vorbești de Tucson,Arizona? întrebă ea.Ce poate fi periculos în Tucson?

Soarele era la asfințit,aruncându-și ultimele raze peste preerie înainte de a apune dincolo de munți.Colt își îndreptă spătarul scaunului și-și întinse un picior pe marginea metalică a mesei de grădină,apoi luă o înghițitură de bere.

-Traversam deșertul într-o noapte fără lună,începu el ridicându-și capul spre ea.Înaintam foarte încet,dar eram aproape de obiectiv când,ieșind din albia unui râuleț,am prins un șarpe cu clopoței.Zâmbi când o văzu că se cutremură de scârbă.Te asigur,m-am speriat de moarte.

-Și ce-ai făcut?

-Eh,eram foarte tânăr și în putere,așa că i-am zburat capul chiar înainte de a mă gândi ce fac.Era să mă împușc în palmă.Râse și mai luă o gură de bere.Dacă vei auzi vreodată pe vreunul dintre băieți spunându-mi *Șarpe cu clopoței*,să știi de unde mi se trage.Cei care abia m-au cunoscut cred că e o simplă poreclă,dar mie chiar mi s-a întâmplat și șarpele era gata să-mi mănânce cina.

Râse iar și Sarah zâmbi.Bănuia că,de fapt,nici el nu credea că e o simplă poreclă.Nu se deosebea mult de băiatul de altădată.Aceeași aroganță sporită de încrederea și succesul de a reuși să fie cel mai bun.Dar nu era de nesuportat,fiindcă încă mai păstrase acel farmec care o făcuse să se îndrăgostească de el prima dată.Spera să aibă ocazia să-l audă pe unul dintre prietenii lui spunându-i *Șarpe cu clopoței*.Până atunci nu-i dăduse nici un motiv să creadă că acest lucru ar fi posibil,dar nu era ea cea care să abordeze subiectul.Era hotărâtă să-și păstreze acel pic de mândrie care îi mai rămăsese,și ce-o mai da bunul Dumnezeu.Când cărbunii se stinseră,Colt intră să aducă bucata de carne pusă la

marinat cu două zile în urmă. Sarah se așază comod pe scaun, dar nu pentru multă vreme, fiindcă în fața ochilor îi apărură peea ce se putea numi un dezastru iminent. Sări de pe scaun înjurând în gând, în vreme ce camioneta în două culori, roșu și negru, trecu în viteză pe stradă și intră valvârtej în bălăriile și șanțurile de pe terenul viran ce despărțea casa ei de cea a lui David, ridicând nori de praf ce îngroșară stratul deja depus pe ea. Nu se înșelase. Șoferul era Hank Cavanaugh, profesionistul întrecerilor de rodeo, neîntrecutul călăreț de cai sălbatici, fără șa. Opri în fața porții din spatele casei ridicând norii de praf. Cu o mișcare ușoară și agilă sări de la volanul camionetei și peste gard, în curte. Era singura persoană pe care ea o cunoștea și care făcea jonglerii pe o bicicletă cu o singură roată și tot el era singura persoană pe care o cunoștea și care încercase și-și petrecea ore întregi exersând scamatorii. Era convins că asta îl ajută să călărească mai bine caii sălbatici și, probabil, avea dreptate. Doar atunci când se pregătea de concurs devenea sobru, dezvăluind cealaltă fațetă a personalității lui și într-o vreme aproape că se îndrăgostise de el. Dar imediat după aceea redevenea același trăsnet Hank, în căutare de distracții cu oricine ar fi fost dispus să-i țină companie.

-Salut, domnișoară Sarah, strigă el cu o voce senzuală, privind-o seducător, dându-i de înțeles că se găsea într-o dispoziție excelentă. Sarah ar fi fugit, dar îl cunoștea pe Hank. S-ar fi ținut după ea. De obicei, se întâmplă invers. Femeile alergau după el. Nu puteau rezista zâmbetului pervers, înfățișării plăcute și îndrăznelii lui.

-Bună Hank, ți-am recepționat mesajul. Se retrase un pas pe verandă. Nu mai avea unde da înapoi. În clipa următoare, în ciuda protestelor ei sări treptele și o săltă peste umăr. Era foarte vânjos, tocmai bun să călărească tauri și cai sălbatici, deși la tauri renunțase cu câțiva ani în urmă. El râse, întoarse capul și o mușcă ușor de șold, prin blugi.

-Domnișoară Sarah, îți declar că pe zi ce trece te faci mai frumoasă.

-Lasă-mă jos, Hank, zise ea, zbatându-se să scape.

-M-ai văzut la *Știrile Sportive*? Anul ăsta intru în Finala Națională. Dacă reușesc vii cu mine la Vegas?

-Dacă mă lași jos, mă mai gândesc.

-Eu știu ce să zic, iubito... Mai mult de-atât nu m-ai lăsat... Vocea i se frânse și lui Sarah i se întetiră bătăile inimii. Din poziția în care stătea pe umărul lui nu vedea decât fundul și tocurile cizmelor, dar își putea imagina o mulțime de lucruri, iar următoarele lui cuvinte îi confirmară bănuielile.

-Salut, sunt Hank Cavanaugh. Îl simți cum face un pas și întinde mâna prietenos. Cu celălalt braț o ținea strâns de pulpe ca să n-o scape.

-Colton Haines,răspunse Colt,ca s-o umilească până la capăt.

-Hank,lasă-mă jos.

-Sigur că da,iubito,zise el,își îndreptă din nou atenția spre Colt,dar rămase cu brațul în jurul taliei ei.Cunosc un Haines din Belle Fourche,Dakota de Sud,cu care mă tot întâlnesc la Circuitul de la Badlandas.Sarah reuși să se desprindă de el și-l întrebă dacă vrea o bere.

-Cum să nu,iubito.Excelent.Hank rânji și-i dădu o palmă ușoară.Pierduse ocazia și socotind după mutra pe care o făcu,era conștient de asta.Ghinionul lui.

Când ea se întoarse se lămuriseră deja că nu exista nici o legătură de rudenie între Colt și familia Haines din Belle Fourche și discutau un subiect care îi făcea plăcere lui Hank,mormanul de fiare vechi pe care îl depozitase cu un an în urmă lângă garajul ei.

-Ultima oară când am fost aici,îi spunea Hank lui Colt,am cumpărat o căruță hodorogită de la Al Loden și-am demontat ce mai era bun din ea.La Gillette am găsit un om care mi-o ia dacă i-o duc acolo în camionetă.

-Te ajut cu plăcere,zise Colt.Hank rânji și-i făcu cu ochiul.

-Grozav.E în spatele grajdului.Mă duc să aduc camioneta.Cowboy-ul ăsta putea îmblânzi orice șarpe,chiar și unul cu clopoței.

CAPITOLUL 10

Sarah trebuia să păzească friptura în vreme ce bărbații încărcau pe platforma camionetei fiarele vechi,dar mai mult stătea să-i urmărească.Păreau că se împacă foarte bine,ceea ce o irită.Friptura fu gata înainte ca ei să termine treaba și când îi văzu râzând,mai ales pe Hank care era să scape ce avea în brațe peste una din tăbliile camionetei,nu le mai dădu nici o atenție și intră în casă.Pe Colt îl cunoștea de ani de zile,cu toate acestea nu reușise până atunci să-l facă să râdă.Nu găsisese nici momentul,dar,oricum,faptul că se amuza în tovărășia lui Hank,o deranja.

-Mă jur pe Dumnezeu,spuse Hank.Poți verifica când te duci data viitoare la Abilene.Îi făcu un semn din cap și aruncară fiarele în camionetă,făcând un zgomot asurzitor.Încă râzând,Colt se îndepărtă de camionetă.

-Trebuie să te cred pe cuvânt,fiindcă nu cred să ajung prea curând la Abilene.

-Și eu care aveam impresia că îți place să umbli de colo-colo.Hank se aplecă peste platforma camionetei împingându-și spre ceafă pălăria de cowboy ponosită.Bănuiesc că n-o iei pe Sarah cu tine.

-De ce nu? întrebă Colt,deranjat de intuiția tânărului și de faptul că schimbase brusc subiectul.Hank se uită în spate spre casă,apoi își întoarse ochii la Colt.

-Nu i-a prea făcut plăcere să mă vadă.Cred că are anumite gânduri în ce te privește,ținând cont de faptul că de când vin eu pe aici,e prima oară când dau peste un bărbat în casa ei.Colt rămase fără replică.Hank aproape că intuiise adevărul.Știa foarte bine cât era de egoist lăsând-o să-l iubească fără să-i facă absolut nici o promisiune pentru viitor.Dar nici nu credea că rugând-o în genunchi să plece cu el în California era lucrul cel mai înțelept.Ea avusese dreptate când afirmase că nu mai erau copii,și nici nu mai intenționa să se compromită atâta vreme cât mai servea marina Statelor Unite.

Știa că se va întoarce la ea.Dar sentimentele lor ajunseseră într-un punct atât de fierbinte,încât nu mai putea să judece și să ia decizii corecte.

-Nu mi-o lua în nume de rău,zise Hank,dar chiar nu mi-ar păsa dacă pleci.

Deloc.Pe fața lui foarte bronzată se așternu un zâmbet larg.De fapt,dacă mi-ar sta în puteri chiar te-aș alunga.N-am de gând să-mi petrec toată viața călărind cai sălbatici.Peste câteva zile voi participa la o întrecere și Sarah e o companie încântătoare.Colt intuia cam încotro se îndrepta discuția și nu putea spune că îi face plăcere,dar nici nu-l opri.Hank oftă și privi în zare spre preerie.

-E ciudat,dar sunt bucuros că a fost deșteaptă să nu-mi cedeze.Întotdeauna am fost cam sălbatic și-mi închipui că dacă a avut destulă minte să nu se culce cu mine,probabil n-a făcut-o cu nici unul din flușturaticii care mișună prin Rock Creek.Făcu o pauză privindu-l cu șiretenie pe Colt,pe sub borul pălăriei.Cu tine s-a culcat...și i-ai frânt inima.Colt avusese dreptate: puștiul era un ageamiu,așa că se folosi de un truc.

-Ești sigur că n-ai de gând să mă alungi din oraș? Hank râse și dădu din cap.

-Nu.Am avut deja probleme cu niște cai sălbatici,așa că abia mă abțin să nu fac o criză de nervi la Gillette.Nu cred că-ți voi oferi șansa să mă enervez și din cauza ta,fiindcă ceva îmi spune că dacă mie îmi place să mă distrez,tu te zbați pentru a-ți câștiga existența și cei ca tine sunt oameni în care poți avea încredere și,întrucâtva,periculoși.

-Cum ți-ai dat seama? Dacă acest cowboy era măcar pe jumătate la fel de priceput la cai pe cât fusese atunci când își dăduse seama că între el și Sarah era ceva,atunci,probabil,va ajunge în Finala Națională.

-Acolo e parcat un jeep aparținând Forțelor Aeriene și tu nu ai mutra unuia care învârte hârtiile,zise Hank.Stai încordat ca și când ai fi obișnuit să ți se întâmple ceva neprevăzut.Probabil că ai ști să călărești un cal sălbatic.

-Iar tu ai fi un bun psihiatru sau spion.Colt râse scurt și îl privi mai atent pe tânăr.Poate că eu ar trebui să fiu cel care să te alunge din oraș.

-Dacă nu țineam cont de răul pe care ni-l puteam face unul altuia,Sarah ar fi avut

de suferit cel mai mult.Ți-aș putea-o dovedi.Hank schiță un zâmbet și-și aranja pălăria pe frunte.Colt râse din nou dorind ca Hank Cavanaugh să-i devină mai antipatic.

-Și ca să fii pe deplin lămurit,lucrez în marină,nu în aviație.

-Dar mașina aparține Forțelor Aeriene.Hank se întoarse cu spatele și se uită la mașina parcată în stradă.

-Așa e.

-Asta înseamnă că ești într-adevăr bun la ceva,zise Hank,destul de circumspect încât să-l incite pe Colt să-i dea un răspuns.

-Îmi văd de treabă și sunt băiat descurcăreț, așa că,uneori mi se fac favoruri.

-Bănuiesc că ar trebui să-ți fiu recunoscător că n-o să ne luăm la bătaie aici, printre bălării,zise Hank căzut pe gânduri și la fel de circumspect.

Colt se hotărî să-l convingă pentru a evita amândoi necazurile.În general,tinerii preferă să se ia la bătaie,în loc să gândească.Acesta era,firește,unul dintre principiile de bază ale armatei.

-Uite,Hank.Fii atent.Eu sunt proprietate a guvernului Statelor Unite și am obligații față de contribuabili.Dacă m-aș gândi că vorbești serios,nu m-aș lua la bătaie cu tine.Marina a cheltuit o groază de timp și o grămadă de bani să mă învețe cum să mă apăr,ceea ce,uneori,nu e deloc plăcut pentru adversarul meu.

După o pauză în care lăsă cuvintele să-și facă efectul,continuă.Pe de altă parte, putem rezolva problema pe căi cinstite.Plecăm împreună la San Diego,te înscrii în marină,te alături echipei și-ți petreci șase luni antrenându-te la Silver Strand, apoi ne întoarcem aici și vedem care din noi câștigă și abia atunci vom încheia socotelile.Adică atunci îl va învinge pe veselul și neîmblânzitul cowboy care era îndrăgostit de Sarah.Rămâi la cină?

-Nu,zise Hank încet.Nu cred.Cred că mă duc direct la Gillette,dar te anunț că după ce pleci,mă întorc.

Cuvintele spuse de Hank la despărțire îl făcură să-i piară pofta de mâncare.Luă o bucată de carne,dar nu se atinse de ea.Se întorsese în Rock Creek dorind să fie cu Sarah.Nu se gândise că ar mai putea fi și altcineva care să dorească același lucru.Adevărul era că nu se gândise la ce își putea dori Sarah.Se mulțumise că îl primise în casă.Nu luase în seamă mesajul telefonic lăsat de Hank,atâta vreme cât el era bărbatul cu care ea se culcase.Dar diferența între vocea înregistrată de robot și bărbatul impertinent și inteligent care-și făcuse apariția era de necontestat.Colt o dorea pe Sarah,dorea să-i capete iertarea și dragostea.Nu voia să înfrunte realitatea și să facă promisiuni.Viața lui era plină de realități dure.

Dorea o păsuire. Pierderea mamei îl afectase foarte mult și avea nevoie de un răgaz. Nici nu voia să se gândească că ar putea-o pierde și pe Sarah.

Îl zărise pe tatăl ei când se dusesese să se întâlnească cu Ruby. Bull tocmai ieșise din cafenea cu alți câțiva bărbați și o luaseră spre camioanele oprite în stradă.

Nu se răzgândise în ce-l privea pe Bull Brooks și acesta era motivul cel mai serios pentru care ar trebui să părăsească orașul fără a-și duce planul la bun sfârșit. Sarah își iubea tatăl, dar Colt voia să-i facă rău.

Dar controlându-și sentimentele sau măcar călăuzindu-le spre o maximă eficiență devenise un om bun. Niciodată nu pusese semnul egal între nesăbuiță și curaj. Niciodată nu ucisese fără ca viața să-i fie pusă în pericol, dar văzându-l pe Bull Brooks traversând una dintre străzile din Rock Creek, i se treziră instincte criminale. Când venise să-l viziteze în Virginia, mama sa avea o vânătăie pe obraz, nu foarte mare, dar destul de întunecată ca fardul să n-o poată ascunde. Căzuse, îi spusese ea, dar el o făcuse mincinoasă.

Se pare că mamelor nu le prea convin acest gen de discuții cu fiii lor, indiferent de vârsta acestora, îl pusese la punct spunându-i să nu se amestece în viața ei particulară, iar el îi replicase că nici nu trebuia să se amestece prea mult ca să-și închipuie ce se întâmplase. Părăsise orașul și pe el pentru nenorocitul acela care o bătuse. În ziua aceea toate visurile lui Colt de a se întoarce în Rock Creek se spulberaseră. Cu toate acestea, acum era din nou cu mintea, trupul și sufletul acolo, legat de o femeie într-un mod care sfida orice explicație. Ridică privirea spre ea.

-Hank mi-a spus că atunci-când te-a cunoscut erai logodită și purtai pe deget un inel cât roata carului. Nu ar fi dorit să discute despre apropiata ei căsătorie, dar nici nu putea să ignore subiectul. Sarah se întrebă ce îl deranjase. Își văzuse de treabă pregătind fripturile, frigându-le după indicațiile lui, câte cinci minute pe o parte, dar gândurile nu-i stătuseră deloc la mâncare.

-Era foarte mare, recunosc eu, tăind o bucățiță de carne, cu atenția concentrată asupra cuțitului.

-Și tipul? o întrebă el, pe un ton serios.

-Jeff? Mai tăie o bucățiță de carne. Oh, el nu era atât de mare. Avea alura lui Hank, dar ceva mai solid. Tăcerea lui îi spusese că nu avea chef de glume.

-Și nici nu era atât de drăguț, adăugă ea împotmolindu-se în explicații absurde.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, își dădu seama că făcuse cea mai mare prostie.

Întoarse vorba. Era student la comerț în Laramie și cred că și-a dat și doctoratul.

Am auzit că s-a lansat cu succes în tranzacții cu închirieri și are un lanț de magazine din Rock Springs până la Cheyenne, care închiriază tot felul de lucruri,

de la greble mecanice până la veselă pentru petreceri. Ne-am întâlnit mai des cât am fost în facultate, cu toate că el a terminat cu un an înaintea mea.

-Și ce s-a întâmplat?

-Între noi? Între mine și Jeff? Nimic deosebit. Iubirile din anii studenției nu durează, oamenii se maturizează, își urmează propriul drum. Situația tipică.

-L-ai iubit? Colt știa că sună ca o întrebare prostescă, dar nu renunță.

-Nu era însărcinat, dacă la asta te referi. Îi aruncă o privire care îi spuse exact părerea ei despre întrebarea pusă.

-Hank avea impresia că nu erai prea impresionată de logodnicul tău. Chiar mă întrebam...

-Hank ți-a spus așa ceva? îl întrerupse ea. Când îi confirmă începu să râdă. Hank a fost singurul pe care nu l-a impresionat. Credeam că Jeff Sanders e o partidă bună, un bărbat de viitor, pe care puteam conta... Vorbea, dar în priviri îi citi nehotărârea. Ea privi într-o parte și continuă. Până în seara în care m-a lovit. Asta m-a făcut să mă răzgândesc imediat. El sări în picioare indignat.

-Cum naiba de te-ai înhăitac cu un asemenea tip? întrebă neputându-și reține furia și nevenindu-i să creadă.

-N-a fost un „asemenea tip” până mi-a pus inelul în deget. Înainte de asta se comportase normal.

-Și după ce te-a lovit prima dată? întrebă el cu greutate. Nu înțelegea. Nu înțelegea nimic.

-După ce m-a lovit prima dată, singura dată, am intrat într-un bar în Laramie să caut pe cineva care avea o pușcă. Dar am dat peste cowboy-ul ăla tinerel, care după înfățișare n-ar fi avut voie să intre în bar. N-avea pușcă, în schimb zâmbea foarte drăgălaș și nu m-a lăsat până nu i-am spus de ce am vânătași pe obraji și buza spartă.

-Hank?

-Hank. A mers cu mine la Jeff și m-a așteptat până i-am înapoiat diamantul. Apoi a venit la mine și restul nopții a dormit în camionetă „*să fiu eu sigur că nu pățești nimic*”, zicea el. Apoi am aflat că aproape toată vara dormise în camionetă, așteptând să-i surădă norocul. În seara următoare a participat la Laramie River Rodeo.

-Și de atunci i-ai purtat noroc, zise Colt, mulțumit că între el și călărețul de cai sălbatici nu a avut loc nici un incident.

-Așa îi place să-mi spună de fiecare dată când vine în oraș, de trei sau patru ori pe an.

-Ar veni mai des dacă i-ai da motive, se scăpă el. Sau o spusese intenționat.

-Ținând cont de experiența ta,ți se va părea,poate,ciudat,zise ea,ridicându-se de la masă.Mă crezi sau nu,dar eu nu sar în pat cu orice bărbat care are ceva în cap. Punând punct discuției se îndepărtă fără să privească înapoi.Câteva minute mai târziu o găsi ghemuită în balansoarul de pe verandă,înfășurată în cuvertura cu motive orientale luată de pe canapea.Nici nu se uită la el.

-Tot n-am înțeles cum de erai gata să te măriți cu un asemenea bărbat,spuse el,ceea ce nu însemna mult,de vreme ce nu-și ceruse scuze,dar asta era adevărul.

-Eram singură,zise ea încet.Aveam douăzeci de ani,eram în primii ani de colegiu și tocmai aflasem că băiatul pe care îl așteptasem timp de doi ani intrase în marină,Dumnezeu știe când,și se îmbarcase pentru Japonia.Fata care mi-a spus, Barb McLaughlin,ți-o aduci aminte din liceu,sunt sigură,spunea că e excitant.Dar nu-mi spuneam decât Japonia,Japonia și simțeam că mor.

-Sarah...

-Aș fi făcut cea mai mare prostie dacă i-aș fi spus da lui Jeff.Vorbesc despre dragoste din amintiri.Sunt caraghioasă,nu? M-am logodit sperând într-o căsătorie care să dureze pentru toată viața,iar tu te-ai însurat cu speranța că vei divorța în câteva luni.

-Sarah,încetează.

-Lua-te-ar naiba,Colt.Ridică privirea spre el cu ochii înotând în lacrimi.Dacă nu-ți plac răspunsurile,nu pune întrebări.Avea dreptate.El nu-i ceruse nimic și nu merita mai mult decât voia ea să-i ofere.Și așa îi dăruise prea mult.

-Scuză-mă că te-am întrebat despre Jeff.Îmi pare rău că te-am supărat.

Într-adevăr,îi părea rău că o supărase,dar cuvintele nu erau suficiente.Ședea lângă ea,o privea intens,dar știa că altceva trebuia să-i spună,ceva ce repetase de o sută de ori în ultimele zile și de mii de ori în zece ani.

-Îmi pare rău că te-am părăsit.Vocea începuse să-i tremure.Niciodată n-am vrut să te rănesc.Nu știa cum va reacționa ea la vorbele lui,dar nici cele mai slabe speranțe nu-i fură împlinite,fiindcă ea își puse obrazul pe genunchii ridicați la piept și-și îndreptă privirea spre preerie,fără să scoată un cuvânt.

El simțea nevoia să bea o bere.În momentul acela numai la asta se gândea.Voia să bea o bere,dacă nu chiar șase sau șapte,iar ea voia să bea un whisky mic.Se duse la bucătărie și turnă într-un pahar cu gheață o porție dublă pentru ea,iar el se servi direct din sticlă.Dacă aveau să se înfrunte toată noaptea,el o va face cu simțurile amorțite.Când se așează în balansoar,ea se feri într-o parte.Fără o vorbă îi oferi paharul și ea îl luă fără să spună vreun cuvânt.Tăcerea era apăsătoare și din când în când ajungea până la ei zgomotul făcut de mașinile care treceau pe strada principală.Vecinii își chemară în casă câinele și stinseră lumina.Deasupra

preeriei noaptea se așternuse ca o catifea neagră pe care, străluceau luna și stelele. Sorbiră din pahare, iar el începu să lege balansoarul. Nici unul nu vorbea. Când se lăsă frigul, ea îi oferă un colț din cuvertură, apoi mai mult. O ajută să i-o aranjeze și să se așeze mai comod, dar din greșeală ea îi răsturnă sticla cu bere.

-Scuză-mă.

-Nu-i nimic.

-Poți să ții asta puțin?

El îi luă paharul și ridică capătul cuverturii, în timp ce ea îi aranja restul peste umeri. Se așeză în genunchi în balansoar și se aplecă să-l învelească, nemaiținând cont de distanță, supărare și sentimente rănite.

-Ridică-te puțin. Se ridică și ea îi aranja cuvertura la spate să nu stea lipit de stinghiile reci ale balansoarului. Îi atinse umerii cu palmele, și sânii i se frecară de brațul lui. El simțea pe obraz răsuflarea ei fierbinte mirosind a whisky. Rămase încordat până ce își dădu seama de ridicolul situației, făcând comparație cu plăcerea pe care ar fi simțit-o dacă ar fi tras-o aproape și ar fi așezat-o pe genunchii lui. Îmbrățișarea lui îi relaxa trupul înfierbântat de dorință. Ținând-o lipită de el sorbi din paharul ei și-l puse gol deoparte. Știind-o cuibărită în brațele sale se simțea fericit. Plăcerea de a o simți atât de aproape îl înnebunea. Trase adânc aer în piept și își apăsă palma de coapsa ei. Ea murmură încurajându-l să continue și își strecură mâna între picioarele lui, astfel că dorința lui deveni o necesitate. Nu îndrăznise să-l atingă până ce nu fusese sigură că el o dorea.

Îl mângâie, și el îi descheie nasturii bluzei. Cu Sarah în brațe și întreg universul la picioare, în câteva clipe se simți în elementul lui.

CAPITOLUL 11

Miercurea seara te puteai distra în Rock Creek. Uneori, miercurea seara, Guy Hill, proprietarul barului Sagebrush reușea să atragă în oraș câte una dintre cele mai bune formații din Cheyenne, în weekend-uri, Rock Creek trebuia să se mulțumească cu talentele locale, dar în miercurile norocoase, la Sagebursh cânta o formație sau măcar o parte din formație, fiindcă nu toți erau atrași să-și petreacă miercurea străbătând acel ținut arid pentru o bere gratis și plată pe loc.

Colt și Sarah își făcură loc prin mulțimea care venise la mijlocul săptămânii să asculte formația Muleskinners, cunoscută mai mult în sudul Wyoming-ului și în câteva localități selecte din nordul statului Colorado. Salutară câțiva cunoscuți și unii chiar se oferiră să le facă cinste cu bere. Colt o conduse spre ringul de dans. Își lăsară hainele pe o masă liberă și când atinseră cu picioarele parchetul o

luă în brațe. Toată ziua fusese plecat la ranch-ul lui Calhoun și-i fusese dor de ea. Sarah era fericită că stătea lipită de el, simțindu-i brațele și trupul legănându-o ușor în ritmul muzicii. Una dintre beri fusese oferită din partea contingentului păsărilor de noapte, și știa că toate, fără excepție, îl dezbrăcau din priviri. Corpul și figura sa nu foarte frumoasă, dar atrăgătoare, cu trăsături plăcute și dure, le stârneau asemenea reacții. Știa că umblau cu vorba, unele erau îngrijorate că va suferi o dezamăgire, altele erau mai puțin amabile. Se întreba câteodată ce ar fi zis lumea dacă s-ar fi măritat. De obicei, nu se gândea la această posibilitate, dar, pe undeva, hotărârea de a încerca fusese luată înainte de a lua vreo inițiativă care să-i asigure succesul. Odinioară se rugase să rămână gravidă cu el și acum o făcea pentru a doua oară. Se cânta o melodie de dragoste despre un bărbat care îi spunea iubitei să nu-l uite, chiar dacă se vor despărți, iar ea îi declara că asta nu se va întâmpla niciodată pentru că gândul ei este mereu la el. Sarah credea fiecare cuvânt. Colt o strângea în brațe, legănându-se în ritmul muzicii, desfătându-se cu senzația de a o ține lipită de el, simțindu-i mâna mică și delicată în mâna sa. Își așază obrazul pe fruntea ei. Ea își dăduse părul pe spate și-l strânsese în coadă de cal. Petrecuseră împreună patru zile și patru nopți, dar nu se săturase de ea. Mai avea câteva zile de permisie pe care le putea lua peste o lună sau două, așa că se putea întoarce, dar nu știa cum va rezista atâta vreme dacă zilele și nopțile îi vor fi pustii și solitare. Poate că venise vremea să se gândească ce și-ar putea dori Sarah. Pentru ei era imposibil să continue în felul acela. Realitatea nu putea fi ignorată și chiar dacă încercau să înșele timpul, duminică tot își va lua rămas-bun de la ea. Gândurile acestea avură un efect nedorit asupra simțurilor lui. Începu să se miște mai încet și își îngropa mai adânc capul în scobitura gâtului ei, strângând-o și mai tare în brațe. Nu numai Sarah fugea de realitate. Știa că el va pleca. Nici nu se îndoia că ar fi uitat vreo clipă, dar cedase lăsându-l să pătrundă în viața ei până în momentul în care va pleca, până duminică.

Trebuia neapărat să se întoarcă. Melodia se sfârși, anunțându-se o pauză. Colt o conduse la masă ținând-o de mână, lipită de el. Hotărâseră să stea doar cât să danseze de două ori și să bea o bere. El nu dorise să vină deloc, preferând să nu dea subiect de bârfă binevoitorilor, preferând să fie doar cu ea, dar Sarah insistase să iasă puțin la aer-acestea fuseseră exact cuvintele ei-și el zâmbise încălțându-și din nou cizmele. Două femei, pe care le observase că îl priviseră insistent, se apropiară de masa lor întrebând-o de un medicament pentru care făcuse comandă specială și care, în mod evident, doreau să-i fie prezentate. Colt știa că le interesa persoana lui ca o curiozitate și nu pentru că ar fi nutrit pentru el vreun sentiment aparte. Rock Creek era doar un orașel și orice nou-venit le stârnea

interesul,mai ales celor nerealizați în viață.Ieși din această situație întrebând-o pe Sarah ce dorește să bea.Se duse la bar să aducă berile și se antrena într-o discuție despre furaje și cum se îngrașă mai bine vitele care urmează a fi duse în târg; despre negustorii deștepți care plătesc corect și sacrifică repede animalele; și dacă prețurile la ambalaje nu cresc,să profite de acest lucru și cei din Rock Creek.Adevărul era că americanilor le plăcea carnea de vacă.

-Și tu ai mers cu cireada la păscut,nu-i așa,Colt? întrebă un bătrânel uscățiv,cu dinții pătați de tutun și cu fața zbârcită.

-Da,domnule,răspunse Colt,scotocindu-se în buzunar după niște bani.Acum zece ani.

-Vacile sunt tot vaci,fiule.Bătrânul dădu din cap cu înțelepciune și ceilalți aflați la bar,tineri și bătrâni,încuviințară mormăind.Vacile sunt tot vaci,pământul la fel,doar impozitele cresc.Conversația se axa acum pe problema impozitelor,în vreme ce Colt aștepta ca barmanul să-i dea restul.Dar subiectul preferat era tot cel despre vite și carnea de vacă,așa că foarte repede fu reluat,incluzându-l și pe el în discuție,ca pe unul de-al lor.

-Vouă,marinarilor,vă dau să mâncați carne de vacă?

-Da,domnule.Uneori,chiar de trei ori pe zi.

Cuvintele lui stârniră râsete aprobatoare.Dacă luptătorii erau hrăniți cu carne de vacă,asta însemna că țara e pe mâini bune.Reușiră să stabilească taxa importurilor de carne din Japonia,și aduseră vorba de Pearl Harbor,care părea să lege împreună și industria cărnii de vacă,și impozitele exagerate,și,în ce-l privea pe Colt,marina.Colt lăsă un bacșiș pe tejghea și restul îl puse în buzunar, gândindu-se că între timp Sarah își terminase treburile.Privind peste umăr rămase încremenit simțind că-i crește adrenalina.Se strădui să respire normal,să nu-și iasă din fire și să nu dramatizeze scena care se desfășura în fața lui.Nu era împotriva legii ca Bull Brooks să stea de vorbă cu fiica sa.

Sarah mai auzise de o sută de ori,poate de o mie de ori vorbele lui,variații pe aceeași temă și insulte ale ei și ale mamei ei.Înjurăturile făceau parte din ființa lui la fel ca pielea sau dinții.Era scandalagiu din naștere și persecuțiile suferite în viață,cele mai multe,spunea el,de pe urma femeilor îl făcuseră și mai ursuz.

În relația cu tatăl său,Sarah trecuse prin mai multe faze: de intimidare și furie, apoi de iritare și dezgust,ca în final să nu mai simtă față de el decât milă și plictiseală.Știa că el nu putea suferi acest lucru și că îi făcea mai mult rău,având în vedere că suferea de inimă.Mai știa că ar trebui să-i pese mai mult și uneori ținea cont de asta,în măsura în care îi dictau sentimentele față de el.Alteori își spunea că atitudinea sa,aceea de a nu da crezare prea multă unui bărbat care

maltrata femeile,era îndreptățită.Pe ea n-o bătuse niciodată.Toate pedepsele i le aplicase mamei,dar de când se știa țipase la ea.Acum se pregătea s-o facă din nou.O știa din tonul plângăcios al vocii lui.Și de câte ori nu-l rugase pe Guy să nu-i mai dea să bea.

-I-am spus mamei tale că timpurile sunt grele și dacă m-ai susține poate își va da și ea seama de asta.Nici tu și nici eu nu are rost să ne risipim banii în altă parte. Suntem singurii care încercăm să ținem orașul ăsta nenorocit pe linia de plutire. Sincer vorbind,are dreptate,se gândea Sarah.Era chiar tentată să fie de acord că n-ar trebui să suporte întreținerea copiilor,dacă asta l-ar fi făcut să plece înainte de întoarcerea lui Colt.Tatăl său continuă:

-De ce trebuie să plătească pentru copii bărbatul a cărui nevastă a fugit de el,eu nu pricep.Nu pricep deloc.Pentru felul ei de a vedea lucrurile,acesta era cel mai slab argument ținând cont câtă vreme el și Amanda Haines fuseseră împreună.

Deseori se întrebese ce găsisese Amanda la tatăl ei,dar asta îi depășea puterea de gândire.Ah,da,recunoștea că pentru vârsta lui nu arăta rău și față de majoritatea din ținut o ducea foarte bine.Cunoștea femeii cărora le plăcea ca bărbații lor să fie brutali,dar pentru ea asta nu avea nici un sens.

Era mai mult ca sigur că Amanda îl ținuse sub papuc pe Robert „Bull” Haines mai bine decât reușise vreodată mama lui Sarah și poate că acest lucru o atrăsese la el,faptul că izbutise să-l îmblânzească.Nu se măritase cu el și poate de aceea n-o brutalizase.

-Să nu încerci să mă tragi pe sfoară,zise Bull.N-am să ți-o tolerez nici măcar o clipă.Sarah știa la ce se referă.Cu un an în urmă plănuiise o schemă de subvenție prin care chiria ce i-o datora tatălui său pentru magazin o dădea mamei pentru întreținerea copiilor,scutind-o pe aceasta de a mai încerca inutil să obțină pensia de întreținere a copiilor de la fostul ei soț.Se gândise că era un plan prea frumos și prea perfect ca să renunțe la el,dar Bull o amenințase cu evacuarea când descoperise.

-Data viitoare când mai încercați vreo șmecherie de-asta,mă duc personal la Cheyenne s-o scutur de bani.N-ai dreptul să-i dai chiria ce mi se cuvine.

-Jack o să te omoare,Bull,zise Sarah,la fel de calmă,precum era Jack,tatăl ei vitreg.Dacă te atingi de ea,te omoară.

-Chiar dacă i-ar muri familia de foame individul ăla n-ar fi în stare să omoare un pui ca să-l pună pe masă.O să mă înjure și-atât.Jack era avocat și lupta pentru binele victimelor violenței în familie.De data aceasta îi dădea dreptate tatălui ei.Jack era opusul bărbatului violent,dar el mai cunoștea că pe primele locuri în statistici erau ucigașii de femei și maltratările soților și foștilor soți.

-Eu aş ține seama de asta,Bull.Eu cred că e mai bine să nu te duci la Cheyenne.

-Lasă-mă în pace,fato,izbucni el mânios,cu furia bețivului,izbind cu pumnul în masă.Nu-mi spune tu ce...în clipa următoare Colt îl țintuia răstignit pe masă.

Apoi îl trase în sus,nu înainte ca Sarah să simtă ura de moarte ce radia din amândoi.Tatăl său avea privirea înfricoșată; chipul lui Colt era lipsit de expresie, dar aducător de moarte.

-Hai afară,bătrâne.Colt îl mai trase o dată,punându-l pe picioare,apoi se îndreptară amândoi spre ușă,exact în momentul în care formația începea o nouă melodie.Sarah nu era singura care văzuse scena,dar viteza cu care se desfășurase îi lăsase pe toți nedumeriți.Nu le era clar ce se întâmplase,fiindcă,cu excepția lui Sarah,nimeni aflat între cei din ring și cei doi care se îndreptau spre ușă,nu sesizase incidentul.Niciodată nu-l văzuse pe tatăl său speriat de ceva sau cineva.

El îi speria pe alții.Își imagina ce văzuse Colt de la bar și de ce reacționase în felul acela,dar nimic nu explica acea sclipire de groază pe care o zărise în ochii tatălui ei.Guy îl dăduse în anul acela de două ori afară din barul Sagebrush pentru scandaluri și bătăi.A spune că era certăreț ar fi fost un eufemism,dar Colt îi dăduse motive reale să devină agresiv și totuși rămăsese țintuit de masă,

paralizat de frică.Se ridică de pe scaun,încercând să-și adune gândurile și să-și facă loc prin mulțime,fără să îmbrâncească pe cineva.Pe undeva,Colt reușise să evite o scenă.Nici ea nu dorea acest lucru,dar simțea că era mai bine să iasă afară cât mai repede.Aerul rece al nopții îi sufla în față și-l simțea cu atât mai înghețat după ce ieșise din căldura barului aglomerat.Spre nord,în direcția orașului nu văzu decât întuneric și un trecător înaintând pe șosea.La sud era parcare din fața barului Sagebrush.În sfârșit zări cămașa albă a lui Colt și lângă el silueta mai întunecată a tatălui ei.Înainta urmându-i prin labirintul de mașini și camionete.Cu o zi în urmă,Colt recunoscuse camioneta lui Bull,parcată în fața cafenelei,datorită biciului din fâșii de piele împletit pe care-l văzuse prin parbrizul din spate.Fără să vrea îl strânse mai tare pe Bull de gulerul cămășii.

Aproape că-și spunea să nu-i facă vreun rău,dar imaginea biciului îi înfurie atât de tare a doua oară,încât era în stare să-l schilodească.

Bull nu se așteptase să-l întâlnească,iar Colt îl luase prin surprindere și-l scosese imediat din bar.Abia când ajunseră în parcare bătrânul își reveni din șoc și începu să se zbată.Deși avantajat de vârstă și de condiția fizică,Colt trebui să-l țină strâns.Încercând să nu-l scape,îi dădu un brânci izbindu-l de portiera camionetei.Se auzi o bușitură și Bull se lăsă în jos.Când se ridică,în mână ținea un cuțit.Spre deosebire de Bull,Colt nu rămase surprins,îl lovi peste mână înainte ca acesta să apuce să se ridice până la brâu.Colt începuse lupta hotărât

să-l pună la pământ. Cuțitul dispăru în întuneric și Colt îl apucă pe Bull și-l lipi cu fața de portiera camionetei, înainte de a mai face vreo mișcare.

-Te joci cu focul, bătrine. Stai potolit, îi șopti Colt la ureche.

-Te dau în judecată, nemernicule, șuieră Bull cu obrazul lipit de metalul rece.

-Dacă crapi, toată lumea o să respire ușurată. Bull se zbatu să scape, dar Colt îl apucă mai strâns, deși nu era ușor. Bătrânul era foarte puternic.

-Ba le-am încheiat, băiete, și ai primit ce-ai meritat. Vocea îi tremura, la fel și corpul. Colt o luă drept semn de slăbiciune și-l apăsă mai zdravăn.

-Nu mă refer la ce mi-ai făcut mie, ci la ce încercai să-i faci lui Sarah. Colt îi răsuci brațul la spate până ce îl auzi horcăind și îi savura chinul într-un mod care nu prevestea nimic bun. Mă refer la ce i-ai făcut soției tale și mamei mele când ai lovit-o peste față. Rămase surprins nu de Bull, ci de propria-i persoană. Ai bătut-o și ai tratat-o ca pe o...vocea i se frânse. Dumnezeuule. Cât trebuia să se abțină ca să nu-i frângă gâtul. Tremura de încordare și palmele îl dureau, nerăbdător să acționeze și apoi să se liniștească.

Închise ochii de durere și slăbiciune, apoi îi deschise fixându-și privirea pe ceafa lui Bull și strângându-i în pumni cămașa. Bull mirosea a frică și era cuprins de panică. Fără să vrea Colt respira în același ritm cu bătrânul și icnind îl mai lovi o dată. O făcea pentru mama sa și pentru Sarah pe care le lăsase pe mâna lui Bull Brooks. Acum își înfrunța dușmanul care se zbătea să scape, părtași la durere și teamă, ca în noaptea în care Bull îl marcuse pentru întreaga viață.

-Nemernicule. Nu-l putea ucide și nici nu-l putea răni ca să-l țină minte. În noaptea aceea Bull îl rănise până la sânge. El nu putea face acest lucru.

Mizerabilule. Îl mai lovi o dată amețindu-l, apoi se îndepărtă de el, lăsând în urmă biciul și trecutul, încercând să-și depășească ura. Sarah nu-i văzu decât atunci când apăru Colt îndepărtându-se de camioneta tatălui său. Nu auzise nimic decât ce strigase bătrânul după el. Violenta cu care rostise obscenitățile o lăsase înmărmurită și nu se compara decât cu cea a reacției lui.

Își desfăcu pumnul și-l plesni cu toată forța peste obraz. Bull se ghemui și se lăsă în jos, ușor, în praful din drum. Sarah rămase nemișcată. Își spuse că trebuie să acționeze într-un fel, dar picioarele n-o ajutau, își plimbă privirea de la tatăl său la Colt, care se îndrepta spre ea fără să se uite în urmă. Se opri la câțiva pași de ea.

-Du-te să vezi ce face. Cred că l-am rănit, îi spuse încet, cu voce calmă. Ea îi aruncă o privire înainte de a se îndepărta. Făcu un pas în direcția tatălui său, apoi se întoarse repede spre Colt. Îi atraseră atenția gemetele care se auzeau dinspre parcare. Îngenunche lângă Bull să-i cerceteze rănilor. Nu văzu nici una. Respira destul de ușor și stătea în patru labe înjurând și gemând.

-Ridică-te,Bull.Nu cred că te-a rănit prea tare.

-Simt că mi-a spart ceva la față.Lui Sarah îi fu aproape imposibil să înțeleagă bolboroselile lui,dar când reuși s-o facă îi porunci:

-Stai pe spate și rămâi așa.Se ridică și pe platforma uneia dintre camionete găsi o pătură.O aruncă peste tatăl ei și-i atrase atenția să nu se miște până nu vine cu cineva care s-o ajute.Se întâlni cu Guy Hill la mijlocul drumului spre bar,care îi spuse că deja trimiseseră după doctorul Tanner.

Urmară câteva ore îngrozitoare.Colt dispăruse,slavă Domnului-tatăl ei nu se apăruse aproape deloc,așa că acționase nestingherit-și ea rămăsese singură să-i poarte de grijă,ceea ce și făcu,neavând de ales,dacă nu voia să-l lase zăcând în parcare.Doctorul constată că Bull își pierduse doi dinți și avea o fisură a maxilarului,apoi îl trimise acasă dându-i două rețete.Sarah firește că trebui să se oprească la magazin să le completeze.Când ajunse acasă era frântă de oboseală, dar jeepul parcat în stradă și lumina aprinsă în salon era tot ce avea nevoie să se simtă mai bine.Ca să-l îmbuneze intenționa să-i spună că ar fi trebuit să rămână acasă.Poate mai târziu îl va întreba ce se întâmplase în parcare.Intenționa să-l asigure că tatăl său nu se simțea mai rău decât după alte bătăi din bar.Voia să se convingă că Colt nu se rănise la mână.Cu toate acestea,bunele intenții i se spulberaseră de îndată ce deschise ușa.Când intră,Colt stătea în picioare, îmbrăcat în uniformă,cu șapca în mână și valiza la picioare.

Sarah știa ce văzuse,așa că nu mai avea nimic de spus,nimic de făcut.Rămase calmă,în timp ce el își justifica plecarea și-i spunea că e lucrul cel mai înțelept pe care-l putea face și că se va întoarce când va putea,dar ea nu-l auzea.Își auzea inima bătând,ca un ghețar care se rupe și nu se putea concentra asupra cuvintelor lui.Dădu din cap,prefăcându-se că acceptă,dar,de fapt,nu pricepea nimic din ce spunea el.Făcea eforturi să nu-și miște nici un mușchi al feței,dar,din cauza concentrării,rămăsese încruntată,în rest figura îi era lipsită de expresie, încremenită.Îl iubea cu toată ființa ei,dar altceva nu putea face.

Nasturii de alamă ai uniformei lui străluceau și știa că își va aminti acest lucru.Uitase însă să-l întrebe cu ce-și lustruia pantofii.În drum spre ușă,el schiță gestul de a se apropia de ea,dar se retrase,ferindu-se din calea lui.

Era singurul lucru pe care-l mai putea face.

Nu îi venise ușor să se țină de cuvânt.

-Ruby! Ce părere ai? întrebă Sarah arătându-i un pulover cu mărgeluțe.

Cosmeticiana cu părul roșu ridică privirea din scrinul cu haine care îi aparținuseră Amandei.Fața ei plinuță era marcată de cei cincizeci de ani pe care

îi avea și de muncă.Înainte de a deveni cosmeticiana fusese soție de fermier.

-Ooo,ce frumos.Culoarea piersicii îi ședea foarte bine.Tatăl tău i-a cumpărat-o din Reno Nu-l...Ba pune-l acolo,zise ea răzgândindu-se,în timp ce Sarah arunca puloverul în cutia pentru biserică.Ai dreptate.Colt n-o să vrea nimic din ce i-a cumpărat Bull,oricât de scump ar fi.Ruby nu-și ascundea disperarea,iar Sarah avea zâmbetul abia schițat.Îi promisese că o va ajuta și nici dezertarea acelei persoane căreia nu îi venea să-i rostească numele n-o putuse să-și încalce cuvântul deși,bine sau rău,nimic nu-i mai putea schimba viața,searbădă acum.

Cu o săptămână în urmă îi venise ciclul și după ce spărsese toate bibelourile din magazin și făcuse destulă zarvă încât Al ieșise din garaj să se asigure că nu i se întâmplase nimic...în sfârșit după toate astea,luase anumite decizii.

-Ce n-aș da să fiu cu câteva kilograme mai slabă,murmură Ruby,arătându-i o pereche nou-nouță de blugi albi.

-Fata cea mare a lui Cathy Kaye o să arate grozav în ei.Pune-i deoparte.

-Cred că le-am pus pe toate deoparte,spuse Ruby privind la mormanul de haine de alături și la cutiile împrăștiate în dormitorul rulotei.

-Amanda a avut o mulțime de lucruri frumoase.

-A fost o femeie bună la suflet și o prietenă de încredere.

Sarah o auzi trăgându-și nasul și fu din nou cuprinsă de tristețe.Toată după-amiaza așa fusese.Și ea și Ruby se simțeau îngrozitor și adevărul era că începuse să-i dea dreptate persoanei căreia nu-i putea rosti numele.Nimeni nu avea nevoie de haine,așa că de ce or mai fi venit până aici pierzând timpul degeaba?

Acum lua la mână cutiile cu pantofi,deschizându-le una după alta și,aproape automat,le arunca într-una dintre cutiile mai mari destinate bisericii.Ultima cutie părea mai ușoară și bănuie că în ea se găsesc sandale.Nu dorea să dea sandale de pomană,iar în cutie să fie fotografii sau scrisori de dragoste.Rămase surprinsă când dădu peste bucăți de material.Fâșii late albastru cu negru amestecate,ca și cum cineva ar fi tăiat petice pentru o cuvertură.Le scoase afară și atunci observă că erau cusute între ele într-un mod ciudat și că fiecare bucată conținea ambele culori.Curioasă,întinse materialul pe pat și dădu peste manșete și guler.Era o cămașă zdrențuită de care vag își aducea aminte.

-Ruby ce e asta? Ruby se așeză pe colțul patului și pipăi materialul.

-După cum arată pare o cârpă de șters pantofi.

Pe material existau o mulțime de pete cafenii,mai ales la capetele fâșiilor,dar nu erau scorțoase sau grase la pipăit cum era crema de ghetă.Cămașa fusese spălată și Sarah nu-și închipuia că cineva și-ar spăla cârpa de șters pantofii.O puse deoparte și se întoarse la treabă,dar privea mereu spre pat.După o clipă se întinse

și o luă din nou în mână.Gulerul era sfâșiat,dar restul intact.Era o cămașă bărbătească,mult prea largă pentru Amanda și mult prea elegantă pentru tatăl său.Era,probabil,a lui Colt.Tocmai terminase de împachetat bluzele Amandei când o auzi pe Ruby:

-Pot să mă uit din nou la zdreanță aia? Sarah împinse bluza spre Ruby.

-Mi-o aduc aminte...țțț,țțț,zise ea,dând din cap.Amanda era nebună.A cumpărat-o când Colt a împlinit douăzeci de ani.A costat-o mai mult decât merita,dar băiatul și-o dorea și,știi și tu cum sunt mamele.Am găsit-o în spatele magazinului,exact atunci când Colt a plecat la unchiul lui în California.Trebuie să-ți amintești,Sarah,fiindcă în vara aia te întâlneai cu el.Sarah se lăsă în jos pe podea,simțindu-se dintr-o dată prost.Nici nu era de mirare că bucățile de material îi păreau cunoscute.Își aminti ziua în care Colt împlinise douăzeci de ani,cămașa,și vara aceea.Lunile după plecarea lui fuseseră cele mai groaznice din viața ei și atât de îndepărtate de prezent,încât nu mai dorea să le reînvie.Nu voia să-și mai reamintească nici de Colt Haines cel de acum zece ani,nici de cămașa primită de ziua lui de naștere.

-Colt tocmai plecase,continuă Ruby,punând cămașa pe pat.Probabil îți amintești.Nu și-a luat rămas-bun nici măcar de la mama lui.Cămașă nenorocită, se gândi Sarah privind-o.După ziua lui,Colt o purtase,practic,zi de zi timp de două săptămâni.

...sfâșiată,în sârma ghimpată,după care Amanda și-a dat seama că Colt nu se mai întoarce,dar asta nu mai părea un lucru important.Mă refer la cămașă.

-Poftim? întrebă Sarah,ridicând capul brusc.Ce spunei?

-Vorbeam despre Daniel,repeta Ruby.Daniel Calhoun a fost singurul căruia Amanda i-a spus că băiatul se îmbătase și și-o agățase în sârma ghimpată.

Cămașa arăta îngrozitor când am găsit-o,ruptă și pătată de sânge.

Sarah privi din nou cămașa și cu o viteză amețitoare puse cap la cap o incredibilă desfășurare a evenimentelor.La fel de repede alungă totul din minte ca imposibil,fiindcă însăși gândurile care încercau să se contureze în mintea ei erau imposibile.

-Ciudat,nu? spuse Ruby.Auzi ce să păstreze maică-sa.Mustrându-se pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă,Sarah se aplecă peste pat și luă cămașa.Tatăl ei era un bătaș,nu un sadic.Fâșiile de material îi alunecară printre degetele care începură să tremure.Țesătura era pătată de sângele lui Colt.Purtase cămașa în ziua în care făcuseră dragoste lângă râu.Era sigură de acest lucru.Era posibil să se fi îmbătat și s-o fi agățat în sârmă ghimpată,dar nu văzuse în viața ei o cămașă sfâșiată de sus până jos.Arăta ca și cum altceva s-ar fi întâmplat.Simți că i se

face rău din capul pieptului. Tatălui ei îi plăcea să intimideze. Îi plăcea să lovească cu biciul pisicile vagaboande, puii de găină speriați și cutiile de tablă, dar Colt avea cicatrice pe corp, care se întindeau din față până în spate. Bull o lovise pe mama ei, uneori nu doar o singură dată, mai ales atunci când era beat sau dacă vreunul dintre bătaușii din bar îl înfruntau. Nu-i plăcea să piardă.

Ruby continua să vorbească povestindu-i despre cadoul pe care îl făcuse odată unuia dintre băieții ei și câtă grijă avusese de el. Sarah desfăcu cămașa repede, potrivit fiecare bucată la locul ei, spatele separat de față. Știa ce caută, fiindcă își aminti cât de strânsă îi stătea pe corp. Își aminti trupul frumos al băiatului pe care-l iubise și al bărbatului pe care nu va înceta vreodată să-l iubească, bronzat de soarele din California, cu pielea catifelată și arămie, cu excepția cicatricei de pe piept și spate. Când termină de aranjat cămașa, își plimbă degetele peste ea, știind exact cine fusese dușmanul care îl luase prin surprindere și-l rănise atât de rău și de ce. Cuprinsă de furie și neîncredere își trecu palma peste țesătura ruptă, revenindu-i în memorie conturul spatelui lui Colt. Era imposibil, Nimeni nu putea face așa ceva cuiva. Își aminti cea de-a doua plecare a lui Colt și ce văzuse și auzise în parcare barului Sagebrush. Ura dintre cei doi fusese palpabilă, o prezență vie și dintr-o dată știu adevărul: tatăl ei îl biciuise pe Colt în seara aceea, îl lăsase acolo să fie găsit de prietenul său, un prieten care ar fi mințit pentru el și n-ar fi povestit ce se întâmplase. Nici măcar mama lui nu știuse. O lacrimă îi curse pe mână, apoi o a doua. Își șterse cu pumnul de pe obraz lacrimile de mânie.

-Iubito, te simți bine? o întrebă Ruby, dar Sarah nu putea răspunde.

Cum, oare, putuse Bull trăi cu acel păcat? Dar cum putuse ea trăi alături de el? Rock Creek era un oraș prea mic ca să se prefacă că nu există. Cum trecuse atâta timp văzându-l fără să vrea să-l rănească, așa cum îl rănise el pe Colt.

Luă cămașa și-și îngropa fața în țesătura pătată și destămată. Va reuși vreodată să nu mai plângă pentru Colt Haines?

CAPITOLUL 12

Colt străbătu veranda casei lui Sarah și privi înăuntru prin ferestre. Casa era goală. Perdelele albe și draperiile înflorate din dormitor dispăruseră. Mașina de spălat și uscătorul din spălătorie dispăruseră și ele. Nu văzu decât un robinet și o priză de 220 de volți. Nici mobila nu mai exista. Știa ce înseamnă acest lucru. Prima bănuială o avusese când se oprise la magazinul Atlas și văzuse în plină zi plăcuța pe care scria „ÎNCHIS”. Orașul forfotea. Trecuse pe lângă o agenție de plasare aflată într-o clădire care cu câțiva timp în urmă era pustie.

Lumea stătea la coadă pentru un loc de muncă la canalul de irigație care se construia în Rock Creek. Se făceau glume pe seama faptului că se căutau muncitori calificați, întrucât oamenii din oraș nu știau să dea la lopată. Aceștia sperau ca într-o zi să aibă propria lor fabricuță. Nimic nu părea imposibil, din moment ce le-o promisese Peter Barton, cel care stăpânea întreg ținutul și pe care aveau de gând să-l aleagă primar. Până atunci făcuse o treabă bună, dezvoltând potențialul orașului Rock Creek.

Dar magazinul Atlas era închis și casa lui Sarah, goală. Colt își trecu o mână prin păr și privi spre preerie. Pământul ars de soare se întindea până la orizont. Florile sălbatice se uscaseră și nu rămăseseră decât ierburi și câțiva pomișori înfloriți.

Sezonul începuse cu câteva ploi, dar acum era secetă. Vara toridă se instalase în sud-estul statului Wyoming și soarele strălucea atât de puternic, încât nu puteai sta prea mult sub razele lui. Mai aruncă o privire în interiorul casei, apoi coborî treptele verandei și se îndreptă spre camionetă. Ruby trebuia să știe unde plecase.

Sarah se încălță cu cizmele și-și luă haina. Concursurile de rodeo începeau întotdeauna cu întrecerile pe cai sălbatici fără șa și dacă nu se grăbea ar fi pierdut apariția lui Hank. Larmie River Rodeo a fost primul concurs pe care îl câștigase și cel puțin o dată pe an se întorcea aici să participe la întreceri. Se aștepta să câștige și să mai avanseze câteva locuri. Acum avea bani, se clasase pe locul șapte în lume și miza pe Finalele Naționale de la Las Vegas, unde premiul era de două milioane de dolari și care creștea în fiecare an.

Se uită în geantă să vadă dacă are bani de mâncare. La oraș trebuia să ai mereu bani în buzunar, în Rock Creek ținuse socotelile cafenelei fiindcă Karla știa că se pricepe la treburi de genul acesta. Aproape toți banii pe care îi câștiga îi ținea într-un cont în bancă și erau zile în care nu avea alții decât pe aceia.

Acum deținea un carnet de cecuri. Unul adevărat și lucrul acesta îi făcea plăcere. Lucrând ca farmacist pentru lanțul de băcănii avusese o mulțime de avantaje, cum ar fi asigurarea de sănătate, concedii plătite, concedii medicale, învoiri de afaceri și personale. Și lista ar continua la nesfârșit dacă făcea comparație cu anii de când lucra pe cont propriu. Dar un hamburger nu-i seca nici contul în bancă și nici nu o va face să întârzie la arena de rodeo.

Avea douăzeci de dolari, o grămadă de bani pentru un hamburger ei și o bere pentru Hank, dacă i-ar mai rămâne timp să bea una. Cu cât urca în fruntea clasamentului, cu atât devenea mai serios. Cu un an în urmă campionul mondial la călărit fără șa câștigase doar patru sute de dolari mai mult decât el. La întrecerile de rodeo profesionist clasamentele se rezumau doar la câți bani se

câștigau și primii cincisprezece câștigători la fiecare manifestare participau în decembrie la Finalele Naționale. Hank era hotărât să ajungă până acolo. În weekend-uri nu făcea altceva decât să exerseze pe cai sălbatici. De opt ani umbla brambura, iar acum, la douăzeci și șase de ani, decisese că nu era prea târziu să se schimbe, să renunțe la vechiul stil de viață și să obțină un loc în Cartea Recordurilor. Trecuse prin multe încercări, dar Sarah îl încurajase.

Ea tocmai se îndrepta spre ușă, când își aminti de cercei. Mormăind nemulțumită alergă înapoi în dormitor să-și ia cerceii cei „superbi”. Îi primise cadou de la Hank când se mutase în casă nouă la sfârșitul lui mai. Nu avusese timp să-i dea personal, așa că îi expediase prin poștă. Purtându-i, dorea să-i arate că-i plăceau și că le poartă noroc. Lăsându-și geanta și haina luă cei doi ursuleți de aur și încercă să și-i prindă în urechi. Erau ursuleți grizzly confecționați de un bijutier din Dakota de Sud, conform biletului trimis de Hank. Erau foarte frumoși, din aur de paisprezece carate și o făcea să se simtă într-un fel cu totul deosebit.

Când auzi soneria de la ușă, nu știa dacă îi va purta noroc sau ghinion. Oricine ar fi fost puteau sta de vorbă, în timp ce se îndrepta spre mașină, întârziase deja.

Își puse cerceii și-și luă haina din salon. Soneria se auzi din nou și bombăni că vine imediat. Deschise ușa larg, gata să-și ceară scuze, dar acestea muriră pe buze. A-și cere scuze față de Colton Haines ar fi însemnat să meargă prea departe cu generozitatea sa. În plus, își pierduse și vocea.

-Arăți de parcă te pregăteai să mergi la culcare, spuse el. Așa era. O luase pe nepregătite și nici nu-și închipuia care ar fi fost momentul potrivit să-l accepte din nou în viața ei. O părăsise din nou când n-ar fi trebuit și deși își luase rămas-bun și avea motivele lui s-o facă, nu-l iertase.

-Ar trebui să te împușc, rosti ea cu voce aspră primele cuvinte care îi veniră în minte. Dar nu le regretă fiindcă erau destul de motivate.

-Îți stau la dispoziție. Stătea în pragul ușii, în cizme, blugi și cămașă albă, calm și hotărât, gata să primească orice i s-ar fi oferit, bun sau rău.

-Eu...eu trebuie să fiu înainte de șapte pe câmpul iarmarocului.

-Îmi dai voie să te conduc? Cel puțin o întrebare.

-De ce nu. Oricum ea nu mai putea conduce, decât doar într-un șanț. Nervii și pulsul ei funcționau cu o sută de mile pe oră, antrenate într-o cursă nebună pentru recordul mondial la viteză. Fir-ar el să fie. Acum încerca să-i intre pe sub piele.

Oare, marinarii nu știau să folosească telefonul? Se părea că nici cu scrisul nu stăteau mai bine. Se părea că două luni de zile suferise de amnezie.

Ajunși în parcare, o conduse spre o camionetă bleu-metalizată, model nou, patru viteze și plăcuțe de înmatriculare ale statului California. Se urcă și el porni

motorul,lăsându-l să meargă în gol,apoi se întoarse spre ea.

-Sarah,eu...

-Frumoasă camionetă,îl întrerupse ea.Probabil că vă întâlniți în grup.

-Nu,zise el.Spre deosebire de tine,nici nu mai știi când am avut ultima întâlnire, asta fără să punem la socoteală ultima întâlnire de grup.

-Oh,chiar ne-am dat întâlnire? îl privea cu inocență,cu ochi larg deschiși.Așa o numești tu?

Îl văzu cum strânge din gură,cum pune mâna pe volan și bagă motorul în viteză.

-Știi ceva,Sarah.Întotdeauna mi-a plăcut că ești afurisită.Asta cred că mi-a luat gândul de la crimă și m-a făcut să cred cine este adevăratul stăpân.

N-ar fi băgat mâna în foc,dar avu impresia că el strânge din buze ca să nu zâmbească.

-Ticălosule.

-Știam eu că n-o să-mi fie ușor.Așa se și întâmplă.Femeile nu prea îl răsfățaseră pe Colt,dar Sarah se purta cu el ca un sloi de gheață.Când ajunseră pe câmpul iarmarocului,îi spuse că nu era nevoie s-o aștepte fiindcă se va întoarce singură acasă.El își găsi un loc de parcare și o urmă prin învălmășeala de căruțe și camionete.Se ducea întinsă spre culoarele cu porți și mai mult ca sigur să-l întâlnească pe Hank Cavanaugh sau și mai grav,vreun alt cowboy.

Se nimeri să fie Hank,dar Colt nu se putea hotărî dacă să fie mai liniștit sau nu.Călărețul trăsesese la sorți un cal sălbatic foarte nărăvaș.Nimic nu-l putea face mai fericit decât să câștige.O luă în brațe chiuind.Cowboy-ului îi fila o lampă, așa că nu avu ce face și zâmbi chiar și atunci când acesta o sărută cu înfocare.

Cât stătuse în California se gândise la Hank,spunându-și că Sarah n-ar putea avea gânduri serioase cu un cowboy atât de neserios.

-Hei,Colton,îi strigă Hank peste umărul lui Sarah,ținând-o încă în brațe.Văd că te-ai întors zdravăn.

-Și nevătămat,i-o întoarse Colt.Hank îi șopti lui Sarah ceva la ureche și ea dădu din cap afirmativ.Asta i se păru lui Colt mai insuportabil decât sărutul și decât faptul că de câteva ori o bătuse ușor peste fund cu mâna în care purta mănua de călărie.

-Îmi poartă noroc,spunea cowboy-ul,rânjind la el.

-Ai putea avea nevoie de el mai mult decât crezi,îi răspunse el.Nu-i plăcea deloc să vorbească cu un muieratic nenorocit,dar relația lui cu Sarah era prea nesigură ca să rămână indiferent.Hank tot timpul se hlizea și-i făcea cu ochiul lui Sarah și înainte de a se alătura celorlalți călăreți și a se pregăti de start în spatele porții o mai înghionti o dată.Colton încercă să-i plătească hamburger-ul și sifonul,dar ea îl

refuză. Găsise un loc la o masă unde se putea așeza și el, gest pe care îl considera încurajator. Deși nici măcar nu se uita la el, când din întâmplare se atingeau, ea se ferea. Nimic nu-l deranja mai mult decât asta. De fiecare dată când se trăgea înapoi se simțea îngrozitor. Când Hank o atinsese, nu se ferise de el; se agățase de el de parcă ar fi fost colac de salvare. Și asta pentru că Cavanaugh era un om pe care putea conta, nu unul care s-o părăsească. Vocea de la megafon îi îndepărtă aceste gânduri, atrăgându-i atenția prin numele care îi umbla în minte.

-Și acum, oameni buni, să auzim ceva despre Hank Cavanaugh. E un cowboy din Huron, Dakota de Sud, aflat pe primele locuri, se găsește la culoarul numărul doi, călărindu-l pe Warpaint, un cal sălbatic care la nici unul dintre ultimele concursuri nu a putut fi îmblânzit. Iată un cowboy gata să ne arate cum îi vine de hac. Vino încoace, Hank. Ai numai opt secunde la dispoziție.

Poarta se deschise larg la semnul lui Hank și Warpaint țâșni furios. Cowboy-ul îl îmboldi și calul se cambra. Sarah sări în picioare.

-Haide, Hank. Ține-te bine, șopti ea entuziasmată de spectacolul în care omul încerca să supună animalul. Colt se uită la ea și pentru prima dată își dădu seama exact ce-l făcuse să plece cu două luni în urmă și de ce se întorsese. Urmărind-o cum își încuraja prietenul realiză de ce avea atâta nevoie de ea, un sentiment pe care nu-l mai încercase pentru altcineva. Era iubirea infinită, ceva mult mai intens decât atunci când făceau dragoste. Vântul se juca în părul ei zbârlindu-i șuvițele subțiri. Urmărind jocul care se desfășurase în arenă, profilul ei delicat era luminat de ultimele raze ale soarelui. Era frumoasă și statornică, o femeie în care puteai avea încredere, o femeie pe care te puteai baza. Ea își cunoștea adevărata valoare și celor pe care îi iubea le acorda întreaga ei atenție.

Schiță un zâmbet ironic. Fusesse instruit să învingă, dar se întorsese la femeia care îl cucerise. Ea nu lua prizonieri. Ea te făcea să capitulezi de bunăvoie.

Mulțimea se ridică în picioare ovaționând, în vreme ce Hank era ajutat să coboare de pe cal. Colt îl urmări cum își ridică pălăria din praf și își salută fanii, și se ridică și el în picioare să-l aplaude odată cu ceilalți.

Ea îl privi fericită și el zâmbi știind că Sarah avea motive întemeiate să-l țină la distanță. Se simțea foarte obosit, dar până a doua zi dimineață ea ar fi izbutit să-l pună pe picioare, deși ar fi reușit și de unul singur. Urmăriră în continuare restul participanților. Sarah calcula scorurile să se asigure că Hank, cu cele optzeci și patru de puncte, câștigase. Într-adevăr, câștigase.

-Gata, s-a terminat, spuse ea când se auzi ultimul scor.

-Eu credeam că o să călărească cu șa.

-Asta făcea înainte de a începe să se specializeze și să-și investească toți banii și

energia în concursurile în care caii nu poartă șa.

-Te duci să-ți iei rămas-bun? Colt spera că se va putea abține să pună această întrebare.

-Se va odihni mâine dimineață la Cheyenne.Cred că deja a plecat.Spunea că era mai bine să ajungă să doarmă acolo,decât să plece dimineață devreme.

Colt îi aprecie raționamentul,dar nu putu să nu se întrebe dacă prezența sa nu-l făcuse să-și schimbe programul.Pentru efortul pe care un cowboy îl depune la rodeo,drumul de la Laramie la Cheyenne era ca o plimbare prin parc.

-Îmi dai voie să te invit la cină? Să mâncăm undeva o friptură? Întrebarea era directă și nu voia să însemne decât că dorea să se așeze undeva și să mănânce împreună cu femeia pe care n-o putuse uita niciodată.Ea privi într-o parte,apoi din nou spre arenă și pentru o clipă el crezu că o să-l refuze,că o să-i spună s-o lase în pace și să nu mai caute s-o vadă.Asta se și întâmplă.

-Nu,nu cred,zise ea,privind tot spre arena,unde se pregăteau să înceapă luptele cu tauri.Ca și cum s-ar fi simțit vinovată îi aruncă o privire scurtă.Nu vreau să mă înțelegi greșit,zău nu vreau,Colt.Tu ești...tu ești cel mai bun.Crede-mă.Dar nu vreau să plec cu tine.Îți mulțumesc că m-ai condus.Și cu asta îi întoarse spatele și plecă.Nu-i venea să creadă.Era imposibil.Nu avea nici un motiv să-l lase acolo în tribună,rănindu-i inima și orgoliul.Avea de ce să fie supărată,dar trebuiau să discute și să pună lucrurile la punct.Nu trebuia să fi plecat.Dar plecase și distanța era deja destul de mare între ei.Înjură scurt,atrăgând câteva priviri dezaprobatore,și se luă după ea.Când n-o mai zări în mulțimea de camionete și rulote avu un moment de panică,simțind că se sufocă.Apoi îi văzu părul blond.Ocoli un grup de copii,dar nu reuși să-l evite pe unul foarte mic, lovindu-l cu toată forța.

-Hei,domnule.Simți un cot ascuțit în genunchi.Dă-te jos de pe mine.

Colt încercă să se îndepărteze de băiatul care purta pălărie do cowboy și blugi ponosiți marca Wranglers.Pentru a doua oară se lovira unul de altul și băiatul îl lovi cu botul cizmei,după care izbucni în plâns și începu să strige după sora lui.

-Ann-nnieee!Colt se frecă la picior,sub privirile acuzatoare ale sorei mai mari, care îl scutură de praf pe picioare pe băiețel și-l luă în brațe.Totul nu durase decât treizeci de secunde-suficient ca Sarah să se facă nevăzută.Se luă după ea alergând.Situația era gravă.Chiar foarte gravă.O ajunsese la ieșire și i-o luă înainte.

-Sarah.Se dădu câțiva pași înapoi,așteptând-o să se oprească.Sarah,trebuie neapărat să discutăm.

-Să discutăm? Părea surprinsă.

-Da.Trebuie să-ți spun unele lucruri.Să-ți explic de ce am plecat și de ce...

-Nu.Nu trebuie să-mi explici nimic.Îl privea nehotărâtă.Ai avut dreptate, Colt.Ne-am făcut prea mult rău unul altuia.Eu sunt chiar mai vinovată decât tine. Nu am nevoie de scuzele tale.Nu-mi datorezi explicații.

Sarah? Să-i facă lui rău? O clipă rămase fără grai.Când o văzu că vrea să plece își regăsi repede glasul.

-Niciodată nu mi-ai făcut vreun rău.Ea nu se opri din mers,dar de data aceasta o ajunsese și o prinse ușor de braț.Dorul și amintirea ta m-au făcut să sufăr,dar tu ai fost întotdeauna atât de bună și afectuoasă,dulce și generoasă,dându-mi mai mult decât meritam.Tot ce-ți cer este să-mi dai o șansă.

-O șansă pentru ce? El nu-i înțelegea privirea încărcată de vinovăție.Șansa să dai peste un alt nemernic care să-ți sfâșie pielea de pe spate fiind că mă iubești? A meritat Colt? izbucni ea.A meritat?

-Da.Răspunsul veni la fel de limpede și calm ca ochii care o priveau.Ai fost a mea în noaptea aceea și credeam că poți fi din nou a mea.Acum mă aflu aici pentru că te iubesc,Sarah.Ea tăcu câteva clipe privind în jos.

-Are noroc că nu l-ai omorât.Eu era gata s-o fac.

-Daniel ți-a povestit.

-Nu.Când eram cu Ruby am găsit cămașa în dulapul mamei tale.Nu mi-am dat seama de la început,ce se întâmplase și când...Doamne,Colt, îmi pare atât de rău. Știam că este un nemernic,dar nu mi-aș fi închipuit să facă așa ceva.Jur.N-aș fi plecat,indiferent dacă Toby ar fi fost sau nu acolo.Colt îi luă hamburger-ii și-i așeză pe capota unei camionete.

-Doar n-ai de gând să mănânci așa ceva,nu?

-Nu.El îi luă palma și i-o mângâie cu degetul mare.

-Diseară am să-ți povestesc despre mine,dar acum vreau să-ți explic de ce am plecat în aprilie,nu acum zece ani.

-Cred că știi deja de ce,spuse ea,ținându-se departe de el.El râse încet.

-Da.Din moment ce și tu ai vrut să-l ucizi,bănuiesc că ai înțeles.Să urăști pe cineva e un lucru îngrozitor,dar nu atât de complicat ca iubirea,mai ales dacă durează de atâta vreme.Ea își retrase încet mâna.

-Ce dorești,Colt? Deși nu-l privea,cuvintele ei erau mai mult o provocare decât o întrebare,ca și cum ar fi așteptat să audă tot ce era mai rău.De data aceasta era fericit că-i putea demonstra că nu are dreptate.

-Te doresc.Vreau să fim împreună.Vreau să-mi vând pământul din Rock Creek și să începem o viață nouă,poate chiar aici în Albay Count.Vreau să devin fermier și să-mi găsesc un post de profesor de matematică.Vreau să am copii,dar tu să fii mama lor.M-am gândit că poate vrei să alegi singură verighetele,dar

ar fi mai bine să le cumpăr eu, în cazul în care am norocul să spui da.

-Vrei cam multe, zise ea, încrucișându-și brațele la piept...

-Sunt un egoist nenorocit, fu el de acord. Faptul că ea încuviință îl surprinse îndemnându-l să se dezvinovățească. Trebuie să-mi dau demisia, dar după aceea n-am să te mai părăsesc niciodată. Am permisie două săptămâni și vreau să ne căsătorim înainte de a expira. Ne așteaptă o viață fericită împreună. Își aplecă capul într-o parte să-i privească chipul. Sarah? Ce părere ai? Doamne cât curaj îi trebuise să pună asemenea întrebare, iar acum aștepta nerăbdător răspunsul ei.

Ea desena ceva în praf cu botul cizmei și, în sfârșit, vorbi:

-Cred că mi-ar plăcea să mai aud o dată de ce te afli aici. Se uită în sus spre el, printre gene, și el avu impresia că în colțul gurii îi zărește un zâmbet.

-Chiar vrei să-ți mai spun o dată?

-Da.

-O.K. O luă de mână privind în jur, în vreme ce ,o trăgea la umbra căruței lângă care stătuseră până atunci. Îi simțea respirația și mâinile lipite de pieptul său. Se lipise toată de el. Când începu să-i mângâie talia cu o mână și cu cealaltă părul, când își aminti cât de bine se poate simți un bărbat lângă femeia iubită, se aplecă și-i șopti la ureche:

-Sunt aici pentru tot ce însemni tu pentru mine. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. De fiecare dată când te privesc se întâmplă ceva cu mine. Și am nevoie de tine, așa cum am nevoie de aer. Tu ești lucrul cei mai frumos din viața mea și vreau ca tu să simți la fel.

Îi simți mâinile alunecându-i pe umeri și pe spate și o sărută ușor pe obraz.

-Te iubesc, Colton Haines, îi șopti ea, strângându-i în brațe. Te iubesc. Nici nu voia să-i ceară mai mult, dar ea se întoarse și-și lipi buzele de ale lui. Instinctiv o trase mai aproape. O dorea, întotdeauna o dorise, își ținu răsuflarea simțind cum căldura îi învăluie tot corpul și își coborî gura peste a ei.

Sarah îi simți vibrațiile geamătului în gură, provocându-i o reacție în lanț de mișcări spontane. El era blând și seducător. O gustă și o mângâie cu limba până ce reacțiile ei aproape imperceptibile îi dădură de înțeles că cedează. Îndrăzni să ceară mai mult și luă tot ce i se oferă. Întotdeauna îi fusese teamă să-l iubească, chiar numai să se întâlnească cu el. Se blestemase în gând de o sută de ori că acceptase s-o conducă la rodeo, știind că nu va accepta doar un simplu gest prietenesc. Refuzându-i invitația la cină fusese una dintre deciziile ei cele mai înțelepte în ceea ce-l privea și se felicita că avusese atâta minte s-o facă. Se săturase să tot plângă din cauza lui. Dar el o luase prin surprindere, nu manifestându-și dragostea ci declarându-i că o iubește. Dacă nu s-ar fi sărutat, precis că

încă i-ar mai fi spus ce simte pentru ea. Nu că nu i-ar fi plăcut, dar îi va da șansa să-i spună toată viața *Te iubesc, Sarah...Mă aflu aici pentru că te iubesc.*

Colt coborî palmele peste șoldurile ei și îi cuaprinse fesele, mângâindu-i curbele din talie până la poapse, simțindu-le încordate și provocatoare. Era aproape prea mult și totuși suficient de puțin. Își duse palmele în locul acela care nu-i dădea asemenea idei prostești și n-o mai sărută. Simțea că reînvie.

-Asta înseamnă da, nu-i așa?

-Da? Întrebă ea, abia respirând.

-Te măriți cu mine? Fusese foarte categoric când i-o ceruse, dar îi făcea plăcere să-i audă răspunsul.

-Da.

-Și putem merge acasă? o întrebă neîncrezător.

-Da.

-Și pot rămâne cu tine peste noapte? Nu credea absolut nimic. Ți-aș fi scris de acum două luni, dar cea mai mare parte a timpului am petrecut-o pe un submarin și n-aș fi avut ce să-ți scriu despre aventurile mele. O sărută din nou fiindcă era acolo și gura ei era mai dulce decât mierea. Sentimentele și amintirile nu le putea alunga, așa cum își dezlipea buzele de gura ei. Și nici nu dorea să le alunge.

-Nu m-am gândit decât la tine. M-am distrat așa cum știu să se distreze bărbații, dar seara când mă duceam la culcare mă gândeam numai la cât ești de moale înăuntru și ce gust are trupul tău și felul în care...

-Da, îi auzi el șoapta chiar înainte să-și coboare din nou gura peste buzele ei.

Îi plăcu tonul pe care ea rosti cuvântul da, dar mai existau o mie de feluri în care ea știa să rostească acest cuvânt și lui toate îi plăceau.

SFARSIT